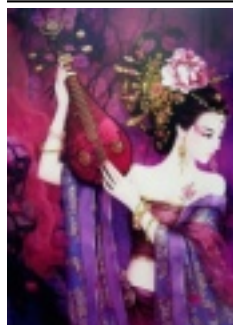

Quỷ Vương

Contents

Quỷ Vương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49

Quỷ Vương

Giới thiệu

Cũng chỉ vì bạn bè mà nàng không quản khó khăn, ngay cả tính mạng mình nên nàng mới đến nơi này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-vuong>

1. Chương 1

“Trong xe không hề có nửa bóng người, nhất định là đã chạy vào trong rừng rồi, mau đi vào lục soát cho ta, nhất định phải bắt được người về đây!” Người của Quỷ quốc – đại tướng Hàn Duy quay về phía bọn thuộc hạ quát to.

“Dạ!”

Tất cả người và ngựa chia làm năm nhóm, lao vào rừng để triển khai hành động.

Trong rừng, Ân Li và Chu Mẫn Mẫn lôi lôi kéo kéo: “Mẫn Mẫn! Muội không cần lo cho tỷ, người bọn họ muốn bắt chính là tỷ, muội mau chạy đi ——”

Mẫn Mẫn lắc đầu: “Tỷ nói gì vậy? Muội đã đáp ứng với Dương Sa là nhất định sẽ đưa tỷ trở về bình an, bây giờ sao muội có thể bỏ chạy?”

Ân Li một mặt vừa lui về phía sau quan sát xem có ai đuổi theo hay không, một mặt lại tìm lời khuyên nhủ: “Không liên quan! Dương Sa chắc chắn sẽ hiểu rõ, chàng sẽ không trách muội đâu!”

Mẫn Mẫn kiên quyết cự tuyệt: “Không được! Bọn họ càng muốn bắt tỷ, tỷ càng không thể để mình bị bắt. . . .Tỷ. . . . Sao muội có thể trơ mắt đứng nhìn tỷ bị người ta bắt cơ chứ?”

“Mẫn Mẫn, tỷ biết võ công, tỷ không sợ những người đó. Muội mau chạy nhanh đi! Tỷ không muốn muội bị tỷ làm liên lụy. . . .”

“Ân Li, thân thể của tỷ bây giờ không còn như trước nữa, bây giờ trong bụng tỷ đang mang hài tử đó!” Nếu biết trong bụng Ân Li đang mang hài tử của thái tử Nhật Hi quốc, không biết những người đó sẽ hành hạ nàng ấy thế nào nữa. . . .

“Mẫn Mẫn. . . .” Ân Li gấp đến mức giẫm giẫm chân.

“Ân Li! Tỷ đừng cứng đầu nữa, muội sẽ không để cho bọn họ bắt tỷ đi đâu!”

“Mẫn Mẫn, muội có cách gì sao?” Nếu còn không mau chạy trốn thì bọn họ sẽ đuổi kịp mất, đến lúc đó thì ai cũng không thể chạy thoát. . . .

Mẫn Mẫn cắn móng tay. Nàng đã nghĩ ra biện pháp rồi. . . . “Đúng rồi! Ân Li, muội nghĩ chúng ta không thể đi cùng nhau nữa, chúng ta phải tách ra để phân tán sự chú ý của họ.”

“Ý của muội là. . . .”

Mẫn Mẫn vạch rõ hai hướng đi ở bên đường rồi ngừng lại: “Ân Li, tỷ đi bên phải! Muội đi bên trái! Còn nữa, tất cả binh lính sẽ đi theo muội!” Nàng đang nói tới đám lính mà Dương Sa phái tới để bảo vệ Ân Li.

đây là truyện ăn cắp của d ien d an l e q u y d o n c o m

Ân Li nhìn nàng, cảm thấy khó hiểu: “Tại sao tất cả binh lính đều phải đi theo muội?”

Mẫn Mẫn cười như tên trộm: “Cái này mà còn phải hỏi sao? Tỷ biết võ công, nhưng muội không biết! Bọn lính nên đi theo để bảo vệ muội mới đúng nha!”

Ân Li nghe vậy lại có chút kinh ngạc, chỉ là sau khi suy nghĩ lại một chút, cảm thấy Mẫn Mẫn nói cũng đúng: “Ừ! Cũng đúng. . . . Vậy muội nhớ phải cẩn thận nhé!”

Mẫn Mẫn nở một nụ cười sáng lạn nhìn về phía Ân Li: “Tỷ yên tâm! Dương Sa nhất định sẽ mau chóng tới cứu tỷ, tỷ đi trước đi!”

“Được!” Nói xong, Ân Li liền chạy về phía bên phải.

Sau khi nhìn bạn mình đã chạy khuất bóng dáng, Mẫn Mẫn không chút hoang mang, đặt chân bước về phía bên trái. . . .

Sau khi đi được một đoạn, Ân Li nghe thấy tiếng bước chân của đám lính đuổi theo, nàng vội vàng núp vào một bụi cây.

“Hàn đại nhân! Ta nhìn thấy bọn họ tách ra, hiện giờ có hai người, ngài muốn bắt người nào?”

Hàn Duy hí hóp mắt nhìn về phía trước: “Các nàng đi hướng nào?”

“Một người đi một mình về phía bên phải, một người thì cùng với đám lính đi về phía bên trái!”

Hàn Duy cười cười như đã hiểu rõ: “Nữ nhân bên phải nhất định không phải là người quan trọng, cho nên mới không có binh lính nào đi theo, chúng ta đuổi theo hướng bên trái chắc chắn không sai!”

“Dạ!”

Ân Li đang núp trong bụi cây nghe xong mới bừng tỉnh ngộ. Bảo sao Bảo sao Mẫn Mẫn lại nói như vậy với mình Thì ra là. . . . Nguy rồi! Vậy chẳng phải là Mẫn Mẫn gặp nguy hiểm rồi sao ? !
điễn đàn Lê q uý đ ôn

Không kịp để ý chuyện mình đang mang thai, Ân Li dùng khinh công nhảy lên trên ngọn cây, phóng thật nhanh về hướng ngược lại, nàng hết sức cẩn thận, không để cho đám người đang truy lùng phía dưới phát hiện, quả nhiên là đã tìm được Mẫn Mẫn trước bọn họ.

lũ cờ hó cung quỏn hèn thứ bại hoại của xã hội Đ M chọc tao chúng mày chán sống rồi phải ko-MeOw

Nàng vội vàng nhảy xuống đứng ở trước mặt Mẫn Mẫn: “Bọn họ đang kéo nhau đi về phía này!”

Mẫn Mẫn kinh ngạc nhìn Ân Li: “Tỷ, cái người ngu ngốc này! Tỷ còn chạy tới đây làm gì?” Nàng quả thực là cố ý muốn bọn họ đuổi theo mình, như vậy thì Ân Li mới có thể chạy thoát, nào ngờ nàng ấy lại chạy tới đây. . . .

“Mẫn Mẫn, tỷ không thể để uội mạo hiểm thay mình. . . .”

Mẫn Mẫn lạnh mặt nhìn nàng: “Tỷ có biết là nếu tỷ bị bọn họ bắt đi thì Dương Sa cũng sẽ bị bọn họ uy hiếp, đến lúc đó không phải là để cho bọn họ mặc sức làm càn rồi sao?”

“Dĩ nhiên là tỷ biết, nhưng đây là chuyện của tỷ, tỷ không thể để uội vì tỷ mà. . . .”

“Cho dù bọn họ có bắt được muội thì rất nhanh cũng sẽ biết muội không phải là người quan trọng, đến lúc đó bọn họ sẽ thả muội, nhưng tỷ thì khác. . . .” Gấp đến chết rồi! Sao Ân Li lại không hiểu cơ chứ !

“Mẫn Mẫn, muội quá ngây thơ rồi, đối phương là những kẻ giết người không chớp mắt, nếu biết đã bắt lầm người, bọn họ rất có thể sẽ giết muội. . . .”

Mẫn Mẫn cười cười một cách không quan tâm: “Buồn cười! Sao muội có thể bị giết dễ dàng như vậy?”

“Mẫn Mẫn, đó là do muội chưa từng trông thấy bọn họ. . . . nên muội không hiểu. . . . Quý Vương Tô Đồ đối với người Nhật Hi quốc có oán hận rất sâu, chỉ cần là người của Nhật Hi quốc, hắn sẽ không nương tay, một khi đã bị bắt, kết quả cũng chỉ có một. . . .” Đó chính là chết! Bây giờ Ân Li không biết phải nói với Mẫn Mẫn thế nào. điễn đàn Lê q uý đ ôn

Mẫn Mẫn không muốn lãng phí thêm nhiều thời gian nữa: “Người đâu! Trói hết tay chân của Ân Li lại!”

Đám lính nghe vậy thì ngay ngắc cả người.

Mẫn Mẫn tiếp tục hét lớn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nếu thái tử phi tương lai có mệnh hệ gì, các người gánh vác nổi sao?”

“Dạ. . . .” Đám lính lên tiếng.

“Mẫn Mẫn, muội định làm gì. . . .”

Đám lính làm theo sự phân phó của Mẫn Mẫn, còn Mẫn Mẫn thì lấy khăn tay nhét vào trong miệng của Ân Li.

Ân Li trợn to mắt, không cách nào hiểu được hành động của Mẫn Mẫn.

Sau đó, Mẫn Mẫn quan sát xung quanh: “Đem người qua bên kia đi!”

Bọn lính lập tức khiêng Ân Li giấu vào trong một bụi cỏ kín đáo.

Mẫn Mẫn ngồi sụp xuống, đem dây chuyền trên người mình tháo xuống rồi lại đeo vào cổ Ân Li: “Giúp muội nói với cha một tiếng xin lỗi, năm nay là đại thọ 80 của ông ấy, chắc là muội không thể nào ở bên cạnh ông được rồi!”

Dường như Ân Li đã đoán được chuyện kế tiếp mà Mẫn Mẫn sắp làm, vì vậy nàng không ngừng giãy giụa, nhưng chân tay đã bị trói chặt, nàng chỉ có thể phát ra âm thanh nước nớc.

2. Chương 2

Lúc đám người Mẫn Mẫn đang tính vội vàng rời đi thì người của Quỷ quốc đã bao vây bọn họ.

“Mau ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi! Các người trốn không thoát đâu!”

Tiếp đó, Ân Li chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm va vào nhau, dường như có rất nhiều người kéo tới đây.

Quả nhiên, người ít không thể chống lại số đông, chẳng bao lâu sau, đám binh lính bên cạnh Mẫn Mẫn, từng người từng người lần lượt ngã xuống, chỉ còn lại một mình nàng.

Đại tướng Hàn Duy bước đến gần Mẫn Mẫn, quan sát nàng: “Người chính là nữ nhân của Nhật Hi Dương Sa đúng không?”

Mẫn Mẫn đứng thẳng lưng, tặng cho hắn một cái bạt tai: “Láo xược! Người là cái thứ gì? Chỉ bằng thân phận của người mà dám gọi thẳng tặc danh của thái tử sao?”

Bên cạnh có một người không thể đứng nhìn thủ lĩnh bị vũ nhục như vậy, liền rút kiếm ra khỏi vỏ: “Nha đầu to gan! Người dám vô lễ với thủ lĩnh của chúng ta. . .”

Mặc dù Hàn Duy tức giận đến mức trên trán nổi đầy gân xanh, nhưng vẫn giận dữ quát thuộc hạ của mình: “Dừng tay!”

Mẫn Mẫn nhìn chằm chằm tên lâu la: “Người là cái gì? Ta đường đường là thái tử phi tương lai, thậm chí còn có thể là vương hậu tương lai, người lại dám nói ta như vậy, người cho rằng người còn có thể bảo toàn tính mạng hay sao?”

đây là truyện ăn cắp của d ien d an l e q uy d o n c o m

Mẹ kiếp! Nữ nhân này thật sự là thiếu đòn mả! Gã bị nàng chửi tức giận tiến lên phía trước, nhưng lại bị Hàn Duy ngăn lại: “Đừng kích động, nàng ta là người mà Quỷ vương muốn!”

Mẫn Mẫn khinh thường hừ lạnh: “Là Quỷ vương phái các người tới bắt ta sao? Hừ! Loại chuyện không quang minh chính đại như vậy cũng chỉ có Quỷ tộc các người mới làm được!”

Trong nháy mắt, Hàn Duy rút gươm chia vào Mẫn Mẫn, lạnh lùng nói: “Không cho phép người vũ nhục Quỷ tộc!”

Mẫn Mẫn không chút lo sợ, cười nói: “Có bản lĩnh thì cứ giết chết ta đi! Xem người trở về nói với Quỷ vương thế nào!”

Một tên lâu la đứng bên ngoài, nhìn không nổi nữa, không thể ra tay đánh người thì đành phải mở miệng chửi người: “Mẹ kiếp! Cái thứ tiện nhân này, nhất định phải cho nàng ta một bài học mới được!”

Hàn Duy nhíu mày. Nữ nhân này thật hồ ngôn loạn ngữ, muốn đem nàng về giao cho Quỷ vương thì trước hết phải làm cho nàng ta ngậm miệng mới được, nếu không, chỉ e rằng nàng ta sẽ bị giết ở trên đường đi mất.

Không muốn nói nhảm với Mẫn Mẫn nhiều hơn nữa, Hàn Duy đưa tay điểm huyệt tâm của nàng.

“Mang về!”

“Dạ!” Đám lâu la nghe lệnh, liền dùng sức thô lỗ trói chặt Mẫn Mẫn.

Ân Li nằm trong bụi cỏ chứng kiến tất cả, nhưng cũng vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mẫn Mẫn bị mang đi. Mẫn Mẫn bị đưa đến Quỷ quốc, cho dù Nhật Hi quốc có thừa nhận hay không, thì Tô Đồ đã tự lập mình làm vua, đối với Quỷ tộc mà nói, có thể tự do, thoát khỏi sự khống chế của Nhật Hi quốc, tất cả chuyện này đều là công lao to lớn của Tô Đồ, mọi người không khỏi coi hắn là ‘vị anh hùng dân tộc’, ‘vị cứu tinh’, ‘ba đồ lỗ’ [1] của Quỷ tộc.

[1] Ba Đồ Lỗ: là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu vào thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ba Đồ Lỗ là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh và các cuộc đọ sức.

Cái danh hiệu ‘ba đồ lỗ’ này luôn được người trong Quỷ tộc tôn sùng nhất, cũng là danh hiệu độc nhất vô nhị, mấy trăm năm qua không có ai xứng với cái danh hiệu này, ngoại trừ Tô Đồ là khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện gọi như vậy.

lũ cờ hó cung quởn hèn thứ bại hoại của xã hội Đ M chộc tao chúng mày chán sống rồi phải ko-MeOw

Mẫn Mẫn chưa từng tới Quỷ quốc, dọc theo đường đi, nàng vô cùng kinh ngạc khi thấy Quỷ tộc lại là một nơi tuyệt đẹp như vậy, phong cảnh đường xá ở đây thật sự khác biệt, vừa mới là thảo nguyên mênh mông rộng lớn, đến khi vào trong thành lại được nhìn thấy biển xanh mây trắng, nàng rất đỗi kinh ngạc, sao trên đời lại có một nơi mà hai phong cảnh khác nhau lại đồng thời xuất hiện như vậy.

Đây thật sự là nơi đẹp nhất mà nàng từng thấy, bầu trời trong veo, thảm cỏ xanh biếc, xa xa là cả một đại dương bao la. . . Thật sự là không ngờ cái vùng đất tươi đẹp màu mỡ thế này, lại là nơi ở của những tên giết người không chớp mắt. . .

Hoàng cung của Quỷ tộc được xây ở nơi cao nhất, đứng từ xa đã có thể trông thấy lối đi vào hoàng cung, nơi có thể nhìn thấy toàn bộ Quỷ quốc và đại dương bao la, giáp biên thành là bờ biển rộng lớn, cái loại khí phách hiên ngang đất trời này khiến cho người ta không khỏi cảm thấy kính nể.

Mẫn Mẫn bị mang vào cung điện, bên trong cung lại không xa hoa như trong tưởng tượng của nàng, cách trang trí trong điện cũng không có gì đặc biệt, vô cùng giản dị.

Trên chiếc ghế lớn ở chính giữa đại điện có một người đàn ông đang nhìn nàng chăm chú, mái tóc màu vàng nhạt, đôi mắt màu xanh lam, nước da màu lúa mạch.....

Trời ạ! Đây là lần đầu tiên Mẫn Mẫn trông thấy một nam nhân kỳ lạ như vậy, khiến cho nàng nhìn đến ngẩn người.

Dường như Tô Đồ đã quen bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, khóe môi lại nở ra một nụ cười khó hiểu: “Người nhìn đủ chưa?”

Mặc dù miệng mỉm cười, nhưng trong mắt lại không hề vui vẻ, từ trong đôi mắt màu lam kia, Mẫn Mẫn có thể nhìn thấy được sự chán ghét cùng hận ý của hắn đối với nàng.

ẤnCấpTruyện của tao thitàoxinphép ỈA VÀO MỒM mày nhé Thân-ái MeOw

Đột nhiên, nàng nhớ tới lời nói của Ân Li, Quỷ vương Tô Đồ vô cùng căm hận người của Nhật Hi quốc, đối mặt với người Nhật Hi quốc cũng chẳng bao giờ mềm lòng, chỉ cần người nào bị hắn bắt được thì kết quả chỉ có một chữ ‘chết’. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi có chút sợ hãi.

“Đắc tội rồi, xin thứ lỗi!” Nói xong, Hàn Duy giải huyệt cho Mẫn Mẫn, sau đó cởi dây trói cho nàng.

Tô Đồ đứng lên rồi chậm rãi bước xuống, nhờ vậy mà Mẫn Mẫn mới phát hiện hắn vô cùng cao lớn, cơ bắp cường tráng, để lộ ra cánh tay bần chắc, trên lưng khoác một cái đai màu đen, có treo vài thanh gươm, khiến cho người khác nhìn vào đều cảm thấy khiếp sợ.

Mẫn Mẫn theo bản năng cảm thấy người này vô cùng nguy hiểm, thế nhưng nàng cũng không phải là loại người thấy ác nhân thì dễ dàng lùi bước.

Trông thấy nàng có vẻ đề phòng mình, Tô Đồ lộ ra một nụ cười gian xảo: “Mời ngồi!”

Mẫn Mẫn chẳng hề cảm kích, nàng chỉ hừ lạnh: “Đây chính là đạo tiếp khách của Quỷ tộc sao?”

Tô Đồ nhướng mi cười cười: “Trên đường tới đây, hắn là cô nương đã thấy được phong cảnh ở nơi này, chúng ta mời cô nương tới nơi này làm khách, cũng không nên làm cô nương uất ức mới đúng!”

Mẫn Mẫn hận nhất là loại người nói chuyện lòng vòng quanh co: “Người đừng dùng vẻ mặt cợt nhả với ta! Biết điều thì mau thả ta trở về, nếu không, đến khi có người tới cửa đuổi giết, chỉ sợ là đã quá muộn!”

Tô Đồ hết sức tán thưởng sự gan dạ của nàng, hần phát ra tiếng cười trầm thấp. Đã lâu rồi không có ai làm hần cảm thấy hứng thú như vậy, mà đối phương lại là người của Nhật Hi quốc mà hần vẫn luôn cảm hận nhất.

đây là truyện ăn cắp của d ien d an l e q uy d on c om

“Cô nương thật là can đảm, ta đây đầu đội trời chân đạp đất, thế nhưng lại không khiến cô nương cảm thấy khiếp sợ!”

“Hừ! Có gì mà ta phải sợ? Ta không làm việc trái với lương tâm, không giống như mấy kẻ làm chuyện trộm gà cắp chó, hần còn chưa sợ thì ta sợ cái gì?”

“To gan! Nơi này chính là Quỷ quốc!” Hàn Duy đứng bên cạnh hét to, hần chưa từng thấy người nào giống như nàng.

Hừ! Ưu điểm lớn nhất của nàng chính là không sợ cường quyền, muốn hù dọa nàng sao? Nằm mơ đi! – “Thế nào? Người cho rằng người xây cái cung điện này thì người chính là vua sao?” Nàng nhìn tên nam tử mắt xanh.

Hàn Duy chưa từng thấy chủ tử của mình bị vũ nhục, lập tức trừng mắt nhìn Mẫn Mẫn. Nếu không phải là không được giết nàng thì hần đã sớm lấy mạng nàng từ lâu, để cho nàng chết không toàn thây.

“Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất là nên im miệng lại!” Hàn Duy giận dữ nói.

Mẫn Mẫn tiêu sái bước đến trước mặt hần, cổ tình rướn cổ lên khiêu khích: “Thế nào? Nói nữa thì ta sẽ thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta?” Vừa dứt lời, đằng sau cổ của nàng đã bị ghim chặt.

Khuôn mặt của Tô Đồ gần trong gang tấc, một đôi mắt xanh lạnh lùng lại phát ra hứng thú vô hạn: “Ta còn tưởng rằng nữ nhân của Nhật Hi quốc đều là loại nhát gan sợ phiền phức, không nghĩ tới lá gan của cô nương cũng lớn thật đấy!” Lần đầu tiên có nữ nhân dám lên tiếng khiêu khích hần, lại còn đối diện với cặp mắt lạnh lùng của hần mà không hề run sợ, haha! Thú vị, thật là thú vị.

Mẫn Mẫn mặt không biến sắc nhìn chằm chằm vào hần: “Đừng chạm vào ta! Tay của người toàn là mùi máu tươi!”

3. Chương 3

“Đáng chết!” Vũ nhục hần thì không sao cả, nhưng hần không cho phép nàng vũ nhục người hùng của bọn hần! Sự nhẫn nại của Hàn Duy đã đến cực hạn.

Tô Đồ không buông tay, cũng chẳng hề tức giận, chỉ cười nói: “Hàn Duy, nghe nói ngươi bị nàng tát?”

“Hả. . . dạ. . .” Hàn Duy quanh co lúng túng.

Thấy hần không buông tay, Mẫn Mẫn tức giận quát to: “Ta bảo ngươi buông tay! Ngươi điếc sao?”

Tô Đồ căn bản là chẳng thèm để ý tới nàng, tiếp tục nhìn Hàn Duy: “Thù này hãy để ta giúp ngươi báo được không?”

“Vương thượng. . .” Chẳng lẽ Vương thượng muốn đánh lại sao? Cô gái này nhỏ bé như vậy, nếu bị Vương thượng đánh thì cho dù không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, như vậy chẳng phải là sẽ phá hỏng kế hoạch của bọn họ sao?

“Người cho rằng ta cũng không dám đánh người sao?” Mẫn Mẫn giơ tay lên, chuẩn bị tát vào mặt Tô Đồ thì lại bị hấn bắt được.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại giùng giàng ở trong tay hấn, Tô Đồ có thể cảm nhận được làn da mịn màng của nàng một cách rõ ràng, chắc bởi vì đang tức giận mà hai gò má đỏ bừng, hòa cùng đôi môi hồng mềm mại nhỏ nhắn, cộng thêm một đôi mắt to tròn lấp lánh, tất cả gộp lại, tạo nên một hình ảnh vô cùng tuyệt mỹ.

Mẫn Mẫn tức giận nâng tay còn lại lên, Tô Đồ cười cười, dùng một tay khác bắt được, tiếp đó lại xoay người nàng lại, áp chặt vào trong lòng mình, giống như đang muốn trêu chọc nàng tìm vui.

Mẫn Mẫn ra sức giãy giụa thân thể, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay của hấn, chỉ có thể dùng ánh mắt liều mạng nhìn chằm chằm vào hấn: “Quân ngang ngược!”

Thân thể của nàng vô cùng mập mờ cọ sát vào ngực hấn, Tô Đồ kinh ngạc nhìn những đường cong đẹp đến mê hồn của tiểu mỹ nhân.

Hấn nói với Hàn Duy: “Đối với loại nữ nhân này, ta có 1000 cách khiến nàng phải cầu xin tha thứ!”

Hàn Duy không hiểu, chỉ nhìn Tô Đồ. Không phải là Vương thượng đang định dụng hình đó chứ?

Tô Đồ bất chợt nhắc Mẫn Mẫn đặt lên trên vai, ung dung thong thả tiến về phía trước.

Mẫn Mẫn liều chết vùng vẫy chân tay: “Buông ta ra! Cái bọn người man rợ này! Chỉ biết khi dễ kẻ yếu, người căn bản không đáng mặt nam nhân!”

“Ta sẽ cho nàng biết ta có phải là nam nhân hay không.” Tô Đồ cười nói.

“Vương thượng. . .” Hàn Duy giật mình nhìn hành động của chủ tử.

Tô Đồ nhướn mày: “Ta muốn tự mình dạy dỗ nữ nhân này!”

“Hả. . .” Hàn Duy có chút kinh ngạc. Là hấn đã nhìn lầm sao? Tại sao hấn lại cảm thấy sắc mặt của Vương thượng dường như là cực kỳ khoái trá? Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Vương thượng có sắc mặt như vậy đối với nữ nhân. . . Thật kỳ lạ?

Sau khi đem Mẫn Mẫn vào tắm cung, Tô Đồ dùng sức ném nàng lên một chiếc giường lớn, lớn đến nỗi không thể nhìn thấy rõ nàng, sau đó hấn đem cả người mình đè lên.

Hấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, khuôn mặt nàng còn mịn màng hơn so với đôi bàn tay kia, giống như một miếng đậu hũ vừa chạm nhẹ đã vỡ vụn.

Sau đó, hấn dùng ánh mắt vô cùng tà ác để nhìn nàng: “Ta vẫn đang suy nghĩ, cái miệng nhỏ biết tra tấn người của nàng không biết là có hương vị gì?”

Mẫn Mẫn sợ hãi mở to mắt: “Người muốn làm gì? Mau buông ta ra. . . .”

“Nếu Nhật Hi Dương Sa biết thái tử phi tương lai nằm rên rỉ ở trên giường dịch, không biết là sẽ có cảm nhận thế nào nhỉ?” Nói xong, hấn liền cười to một cách ngông cuồng, sau đó lại xuống giường, cởi chiếc áo đang khoác trên người xuống.

Mẫn Mẫn thấy thế thì lại trợn mắt há mồm, vóc người của hấn lúc còn mặc quần áo đã rất cao to rồi, bây giờ cởi quần áo ra, nàng lại phát hiện nửa người trên của hấn vô cùng cơ bắp, mà thứ khiến cho người ta kinh sợ nhất chính là vết sẹo dài trước ngực.

Thấy ánh mắt nàng đang nhìn đăm đăm, Tô Đồ biết vóc người của mình có thể khiến cho nữ nhân nào trông thấy cũng phải chảy nước miếng.

“Thế nào? Nhìn đến ngực người như vậy sao? Chẳng lẽ thân thể của Nhật Hi Dương Sa không được đẹp như ta?”

“Ghê tởm!” Mẫn Mẫn trưng ra vẻ mặt chán ghét.

Tô Đồ cười to: “Câu trả lời của nàng luôn khiến ta bất ngờ đấy!” Những nữ nhân trong tộc khi nhìn thấy hần đều không khỏi giống như bầy sói đói, khát đang chực chờ để bổ nhào vào ngực hần, chờ được hần vuốt ve chăm sóc, chẳng giống như nàng, nàng thật thú vị, không chơi với nàng một chút thì làm sao được!”

“Bây giờ ta muốn cho nàng một cơ hội mà từ trước đến nay chưa từng có, ta chưa bao giờ rộng lượng như thế đối với ai bao giờ đâu!”

Hần đột nhiên nói một câu mà Mẫn Mẫn không thể hiểu được: “Rốt cuộc là ngươi đang nói cái gì?”

Nhìn vào cặp mắt của nàng, đôi con ngươi đen láy lóe sáng như hai viên bảo thạch, có thể thấy, ánh mắt của Nhật Hi Dương Sa không tệ lắm, nàng tuyệt đối là một mỹ nhân, khuyết điểm duy nhất chính là vô cùng ngây thơ, nhưng cũng chính vì thế đã khiến cho nàng có hương vị khác biệt so với những nữ nhân thành thực khác.

Hần cười tà nói: “Nàng muốn trốn sao?”

“Nói nhảm!” Hần hỏi câu chó má gì vậy? Có ngu mới không trốn!

“Rất tốt! Vậy nàng mau chạy đi!”

Cái gì? Nàng không nghe lầm chứ? Mẫn Mẫn có chút giật mình, cũng có chút đề phòng. Khoan đã. . . Rốt cuộc là cái tên này đang định giở trò gì?

“Bắt đầu từ bây giờ, cho đến khi trời tối là còn hai canh giờ nữa, ta cho nàng hai canh giờ để chạy trốn, thế nào?” Hần ung dung ngồi xuống uống một hớp trà.

“Rốt cuộc là ngươi định làm gì?” Nàng không tin hần có lòng tốt mà thả nàng đi như vậy! Hừ, nếu có thể để nàng đi thì cần gì phải cực khổ bắt nàng, nhất định là có quỷ kế!

Tô Đồ nhìn nàng, khoe miệng khê động: “Nếu nàng thoát được, ta để cho nàng đi!”

“Nếu không thoát được thì ta sẽ thế nào?”

Môi mỏng của hần khẽ giương lên: “Nếu không thoát được, thì chẳng những nàng phải làm con tin của ta, mà còn phải. . .”

“Còn phải làm sao?” Nhìn vẻ mặt gian xảo của hần, Mẫn Mẫn hiểu câu sau mới là trọng điểm.

Tô Đồ nheo mắt lại, đưa tay xoa cằm: “Phải làm nữ nhân của ta!”

Mẫn Mẫn không hề suy nghĩ liền quát to: “Nằm mơ đi!” Tên này chẳng những đã man mà lại còn dè tiện nữa!

Tô Đồ phát tay: “Tùy nàng thôi! Hay là nàng không muốn có cơ hội bỏ trốn? Trực tiếp làm nữ nhân của ta sao?”

Mẫn Mẫn cao giọng quát: “Cái gì. . . đây là cái giao dịch khốn kiếp gì vậy?” Hần đã tính toán toàn bộ chuyện này sao?

“Không phải là ta vừa mới nói đó sao? Nếu nàng thoát được, ta sẽ không đuổi theo nàng nữa!” Hần nhìn tiểu bạch thỏ đang từng bước sa vào bẫy.

Mẫn Mẫn có chút động tâm, suy nghĩ một hồi mới cẩn thận hỏi hần: “Ngươi giữ lời chứ?”

Tô Đồ nâng lên ly trà trong tay: “Không sai! Một lời đã định!”

4. Chương 4

Mẫn Mẫn dùng hết sức lực để bỏ chạy. Nàng muốn chạy trốn. . . Nhất định phải trốn thoát! Tên nam nhân đó tự tin quá đáng, nếu hần nghĩ một cô gái yếu đuối như nàng chắc chắn là sẽ trốn không thoát, vậy thì hần đã quá sai lầm rồi, nàng chắc chắn sẽ khiến hần phải hối hận. . .

Chẳng qua là, khi nàng giống như một con chuột nhỏ chạy loanh quanh ở trong cung điện rộng lớn, thì nàng cảm thấy thật hối hận. . . Rốt cuộc nàng đã biết tại sao hần lại yên tâm để cho nàng bỏ chạy rồi.

Nàng chạy một mạch đến cuối đường, lại phát hiện chỉ có một vách đá, phía dưới đều là đại dương mênh mông, chả trách, ngoại trừ đằng trước thì nơi này chẳng có bóng dáng của thị vệ.

Mẫn Mẫn giận dữ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Nàng không được hoảng loạn, chắc chắn là phải có lối thoát, chẳng qua là nàng chưa phát hiện mà thôi, cẩn thận tìm kỹ biết đâu sẽ tìm thấy. . . . Đúng! Nhất định là như vậy. . . .

Mẫn Mẫn không hề từ bỏ ý định, quyết tâm thử lại lần nữa, nàng phát hiện trong vương cung có tổng cộng mười sáu sảnh, mỗi sảnh đều hướng về ba cửa Đông, Tây và Nam, ba cửa dẫn tới một long trì [1] rộng lớn, bên trên là một cây cầu được xây uốn lượn vây quanh mười sáu sảnh, trên cầu có trồng rất nhiều dương liễu, trên bậc thềm thì được trồng đủ loại hoa thơm cỏ lạ, phía giữa là một mái đình lớn, đứng ở phía tây có thể nhìn thấy toàn bộ long trì, bên trên long trì còn có vài chục chiếc thuyền đang lững lờ trôi, tất cả tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

[1] long trì: sông uốn khúc, hình dáng như rồng.

Xem ra tên Quỷ Vương này cũng rất biết hưởng thụ. . . . Chờ chút! Nếu như có dòng sông này. . . . vậy chứng tỏ là sẽ có nguồn để thông ra ngoài.

Nghĩ vậy, nàng lập tức chọn lấy chiếc thuyền nhỏ nhất, không nói hai lời đã lập tức nhảy lên, sau đó ra sức chèo, thế nhưng chuyện lại không đơn giản như nàng nghĩ, thuyền nhỏ ở trên mặt nước cứ mãi xoay vòng, không có cách nào tiến về phía trước.

Mẫn Mẫn vã mồ hôi, tại sao chiếc thuyền này cứ xoay vòng tại chỗ như vậy, nàng tức giận đem mái chèo vút xuống lòng nước, miệng không ngừng mắng. Giờ thì hay rồi, nàng vừa không thể lên được trên cầu, cũng không thể nhảy xuống nước, chỉ có thể ngồi im trên thuyền trông mắt thử phỉ phỉ.

Lúc nàng đang chật vật không biết làm thế nào thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười lớn.

“Ta còn đang tưởng nàng đã thật sự chạy mất rồi, ai dè nàng lại ở trên chiếc thuyền nhỏ này!”

Mẫn Mẫn nhìn chằm chằm tên nam nhân đang cười đến ghê tởm kia. Nàng chỉ hận mình không thể nhảy xuống nước, vì nàng không biết bơi, rốt cuộc lại bị tên này nhạo báng. . . . Hừ! Thật là mất thể diện, thật đáng chết. . .

Tô Đồ buồn cười nhìn vẻ mặt bối rối của nàng, đôi môi đỏ mọng khê cong lên, muốn có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu. Hắn tốt bụng vươn tay ra: “Có muốn ta giúp nàng một tay không?”

“Không cần!” Mẫn Mẫn không thèm nhìn đã dứt khoát từ chối.

Tô Đồ sớm đã đoán được nàng sẽ nói như vậy, dù sao thì từ lúc gặp mặt, nàng đã cao ngạo như vậy rồi.

“Được rồi! Vậy thì thôi! Nơi này trước giờ cũng ít người lui tới, cũng chả biết tới khi nào mới có người phát hiện ra nàng, nàng cứ từ từ mà chờ nhé!” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi

Mẫn Mẫn nhìn bóng dáng hắn rời đi, trong lòng đắn đo, cuối cùng vẫn không nhịn được mà lên tiếng: “Này! Chờ chút. . . .” Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt. Nhưng nếu bị chết đuối ở đây thì chẳng phải là quá uất ức rồi sao?

Tô Đồ nhướn mày: “Thế nào? Đổi ý rồi à?”

“Bớt nói nhảm đi! Rốt cuộc ngươi có định cứu ta hay không?” Hảo hán không chấp thua thiệt trước mắt, Mẫn Mẫn chấp nhận xuống nước.

Tô Đồ lại nhướn mày, tiếp tục sải bước ngược về phía nàng. Đây là giọng điệu cầu xin giúp đỡ của nàng sao? Xem ra nàng chưa được dạy dỗ tốt rồi.

Mẫn Mẫn sốt ruột kêu to: “Này! Đừng có đi! Chờ một chút. . . . Mau cứu ta! Xin ngươi đừng đi!” Nàng không muốn ở lại cái nơi tối tăm như mực này, ai mà biết dưới nước có cái gì chứ.

Tô Đồ hài lòng cười cười, kiêu ngạo quay trở lại, từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt khó chịu của tiểu mỹ nhân: “Vậy mới ngoan!”

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Ta nguyện rửa người bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời trọn kiếp mãi mãi không siêu thoát! Mẫn Mẫn âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, mắng chửi hằn ở trong lòng. Nàng nhất định phải đòi lại món nợ này, cứ chờ xem!

“!” Tô Đồ vừa vươn tay về phía nàng, vừa cười cười khiến nàng thật muốn xé nát khuôn mặt của hắn ra.

Nàng vươn tay ra, lúc thấy bàn tay nàng sắp chạm tới tay mình thì hắn lại đột nhiên thu tay lại, khiến cho nàng đang đứng ở trên thuyền suýt chút nữa thì ngã xuống nước.

Nàng tức giận mắng to: “Người đùa ta!”

Tô Đồ lấy lại vẻ mặt tà khí: “Ta cứu nàng, vậy chứng tỏ nàng thua, nàng phải đáp ứng điều kiện của ta!”

Mẫn Mẫn nghe vậy thì tức giận rống lên: “Người thật hèn hạ! Tại sao có thể nhân lúc người ta gặp nguy như vậy?”

“Ta chưa từng nói mình là quân tử!” Hắn cười đến cao thâm khó lường.

Mẫn Mẫn nhíu mày: “Ta chưa từng nói mình nhận thua. . .”

“Tùy nàng!” Tô Đồ nhún vai, quay đầu rời đi.

Đáng chết! Tên nam nhân thật đáng chết! “Này! Được rồi, được rồi! Ta đồng ý là được. . .” Rồi khỏi chỗ này đã rồi tính vậy.

Tô Đồ lộ vẻ đắc ý: “Rốt cuộc thì nàng cũng biết là mình không còn sự lựa chọn nào khác sao?”

Hắn vươn tay kéo nàng từ thuyền nhỏ vào trong ngực của mình, hành động vô cùng thân mật khiến nàng vừa mới chạm đất đã muốn đẩy hắn ra.

Cánh tay cứng rắn giữ chặt eo nàng, một tay khác bá đạo vuốt ve cằm của nàng, ngón tay cái lại chà sát xung quanh bờ môi: “Nàng định đi đâu? Quên điều kiện ta vừa nói rồi sao?”

Hắn dựa vào nàng thật gần, rất rất gần, mái tóc dài màu vàng như đang bao trùm lên khuôn mặt nàng, cũng che khuất ánh trăng, trong nháy mắt, nàng tựa như đã chìm vào bóng tối, chỉ nhìn thấy đôi mắt màu xanh đậm của hắn đang lóe sáng, tựa như một viên bảo thạch vô cùng hoàn mỹ.

Từng làn hương thơm tỏa ra từ trên người nàng, trong lành như mùi hoa nguyệt quế tháng tám, ngón tay cái của hắn khẽ dờn đến đôi môi nhỏ nhắn tản mát ra mùi đàn hương kia.

Đôi môi nàng là thứ đáng yêu và xinh đẹp nhất mà hắn từng trông thấy, không hề phấn son, chỉ có một màu hồng nhạt sáng bóng, bởi vì nàng khấn咒 nên thở ra từng làn hơi ấm phả vào tay hắn, mà đôi mắt to tròn của nàng, lại đang nhìn hắn một cách vô tội.

Có phải trước giờ, nàng vẫn dùng ánh mắt thế này để nhìn nam nhân khác hay không? Vừa nghĩ vậy, dục vọng chiếm hữu từ trong máu của Tô Đồ không khỏi sôi sục.

Mẫn Mẫn định mở miệng bảo hắn hãy tránh xa nàng một chút, thế nhưng đôi môi lại bị hắn phủ lên, cái lưỡi to gan còn lướt qua bờ môi của nàng.

Mẫn Mẫn ngây ra, nàng chưa từng bị nam nhân hôn nên cũng không biết phải phản ứng như thế nào, tất cả sự thông minh lúc này đều chạy đi đâu mất.

Phản ứng đó chứng minh mình là người đầu tiên hôn nàng, điều này làm Tô Đồ hưng phấn không thôi, hắn không biết làm sao để kìm chế, chỉ biết hôn càng lúc càng dài, càng lúc càng sâu hơn. Hương vị của nàng ngọt ngào như vậy, khiến cả người hắn như bị thiêu đốt, nửa người dưới cũng không khỏi trướng đau, chỉ một cái hôn đơn giản lại khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất của hắn.

Mẫn Mẫn chỉ cảm thấy khó thở, hai chân như nhũn ra.

Cảm thấy nàng khó chịu, hắn không đành lòng nhưng vẫn buông nàng ra, chiếc lưỡi còn càn rỡ lướt qua môi dưới. Nhìn nàng mở miệng luống cuống, ngón cái tà nịnh của hắn vẫn mân mê ở trên đôi môi nàng.

“Chẳng lẽ Nhật Hi Dương Sa vẫn chưa chạm vào nàng sao? Điều này khiến ta rất vui!” Đôi mắt hắn khó nén được cảm giác hưng phấn.

Mẫn Mẫn muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện vòm ngực của hắn tựa như một bức tường đồng vách sắt, chỉ bằng sức lực của nàng, căn bản là không địch nổi: “Người buông ta ra. . .”

Tô Đồ vô cùng hưởng thụ cô gái đang giãy giụa trong ngực mình, chỉ có nàng mới được vùng vẫy ở trong ngực hắn, những nữ nhân khác chỉ hận không được hắn chiếm hữu lấy mình, thế nhưng, Mẫn Mẫn càng giãy giụa lại càng làm tăng thêm dục vọng của hắn.

Hắn mút nhẹ vành tai xinh xắn của nàng, khẽ nói: “Đã quên điều kiện nàng đáp ứng với ta rồi sao?”

Mẫn Mẫn đẩy cái miệng của hắn ra: “Ta không đáp ứng gì cả! Buông ta ra! Cái tên hạ lưu bại hoại này. . .” Đáng chết! Đây chính là nụ hôn đầu của nàng! Lại bị tên nam nhân chết tiệt này cướp mất. . .

Hắn cười khê, bắt được bàn tay không an phận của nàng: “Nói vậy, chẳng lẽ nàng gạt ta?”

Mẫn Mẫn hừ lạnh: “Không sai! Dù sao ta đã lên được rồi, người có thể làm gì được ta? Muốn ném ta trở về thuyền sao?”

Tô Đồ cười ha hả. Cô gái này là người duy nhất nghi ngờ lòng dạ độc ác của hắn, cũng chỉ có nàng mới dám làm càn như vậy, hắn nói: “Sao lại không thể?”

Mẫn Mẫn không hiểu hắn đang nói gì, nhưng nàng cũng không có cơ hội để hiểu rõ, chỉ trong chớp lát đã bị bế lên thật cao, nàng kinh hoàng nhìn hắn: “Này! Chẳng lẽ người thật sự định ném ta trở ra đó sao?”

Tô Đồ hôn trộm nàng một cái, cũng dựa sát vào môi nàng rồi nói: “Nhớ kỹ! Đừng bao giờ có ý nghĩ gạt ta!”

Tiếp theo là tiếng hét chói tai của Mẫn Mẫn cùng với âm thanh rớt xuống nước.

“Ta không biết bơi. . . cứu ta. . . ô . . .!” Nàng vùng vẫy bên trong làn nước, lúc chìm lúc nổi, lại mơ hồ trông thấy tên nam nhân đáng chết đang nở nụ cười vô cùng kiêu ngạo. . .

5. Chương 5

Mẫn Mẫn tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, nàng nhớ mình đã vùng vẫy dưới nước cho tới lúc không còn sức lực mà chìm xuống, sau đó thì không còn biết gì nữa. . . Nhìn trần nhà xa lạ, nàng nghĩ thầm: Chẳng lẽ mình còn sống?

Quay đầu theo bản năng, lại thấy Tô Đồ đang ngồi cạnh mình, hắn dùng loại ánh mắt khiến người ta phát run nhìn chăm chăm vào nàng.

Trông thấy hắn, trong lòng Mẫn Mẫn lại tức giận. Hắn còn dám trừng mắt với nàng à? ! Nàng còn chưa mắng hắn thì thôi nhé!

“Người. . .”

Chữ ‘người’ vừa nói ra khỏi miệng, cổ của nàng lại truyền đến một cảm giác lạnh như băng, nàng cảnh giác nhìn hắn.

Giờ phút này, khuôn mặt của Tô Đồ lạnh đến cực điểm, hắn híp mắt nhìn nàng: “Nói! Nàng rốt cuộc là ai?”

Nguy rồi! Chẳng lẽ hắn đã phát hiện rồi sao? Nhìn đôi con ngươi màu xanh không hề có độ ẩm, sống lưng của nàng trở nên lạnh buốt, thì ra lúc hắn không cười lại âm trầm đáng sợ như vậy. . .

“Vừa rồi có người báo, Nhật Hi Dương Sa đã đem nữ nhân của hắn về Nhật Hi quốc, cho nên nàng rõ ràng không phải nàng ta, sao còn không mau thành thật khai báo?”

Mẫn Mẫn lấy hết dũng khí nhìn hắn: “Là người bắt ta tới đây. . . còn muốn ta phải nói gì. . .”

Mẫn Mẫn đã biết trước sau gì mình cũng sẽ bị phát hiện, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nàng vốn còn ngây thơ nghĩ có thể lợi dụng lúc Tô Đồ chưa phát hiện mà bỏ trốn, lại không ngờ hần phát hiện nhanh như vậy . . .

Tô Đồ tà ác dựa đến gần nàng: “Đừng giả bộ ngu ngốc với ta, rõ ràng nàng không phải là nữ nhân của Nhật Hi Dương Sa, tại sao lại muốn giả mạo?”

Mẫn Mẫn nở một nụ cười chiến thắng để che giấu sự hốt hoảng ở trong lòng: “Thế nào? Quỷ Vương luôn luôn ỉnh là tiên đoán như thần, vậy mà bây giờ lại lật thuyền trong mương. . .” [1]

[1] lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy, sai lầm không đáng có.

Tô Đồ càng tăng thêm lực tay, khiến nàng đau đến nhúu mảy: “Rốt cuộc nàng là ai?”

“Người thật sự muốn biết à? Không sợ sẽ khó sống sao?” Dù sao cũng trốn không thoát . . . Cùng lắm thì chết thôi . . .

“Nàng thật sự muốn chết phải không? Lúc này mà còn dám khua môi múa mép với ta!” Thật là không biết nên bội phục sự can đảm của nàng hay nên cười nhạo nàng ngu ngốc nữa.

Cho dù có chết thì nàng cũng muốn chọc tức hần một lần cho huề vốn. Mẫn Mẫn vui vẻ kể hết những chuyện đã xảy ra cho hần nghe: “Là do những tên thuộc hạ ngu ngốc kia của người cứ khẳng khẳng cho rằng ta là thái tử phi tương lai, bắt ta đem về đây! Thái tử phi tương lai đã bình an trở về Nhật Hi quốc, kế hoạch của người thất bại rồi! Bắt nhầm người, trong tay người không còn lợi thế, kế tiếp người tính làm sao đây?”

“Tại sao nàng lại thế thân cho nàng ấy? Chẳng lẽ nàng không sợ một khi bị phát hiện thì chỉ có một con đường chết thôi sao?”

Mẫn Mẫn không quan tâm, chỉ nhìn hần: “Có thể tiết kiệm được dao găm đây, chỉ cần tay của người siết mạnh thêm chút nữa là có thể lấy được mạng của ta, muốn giết cứ giết đi!”

Thật là hiếm thấy nha! Hần đã chứng kiến vô số người quỳ trước mặt hần cầu xin được sống, đây là lần đầu tiên có người nhìn hần xin chết.

Hần dùng sức túm tóc nàng: “Nàng thật sự muốn chết?”

Mẫn Mẫn nhắm chặt hai mắt: “Đừng nói nhảm! Muốn giết thì mau động thủ đi!”

Cái cổ non mịn của nàng thật giống như khối bạch ngọc trơn nhẵn, cái cách nàng nhắm mắt chờ chết giống như là không còn gì để nói nữa, bàn tay của Tô Đồ lại nhẹ nhàng vuốt ve: “Nàng muốn chết. . . Haha! Ta sẽ không để cho nàng chết!”

Mẫn Mẫn kinh ngạc mở to mắt: “Người. . .”

Hần đè nàng ngã xuống giường, khuôn mặt mang theo một nụ cười mờ ám: “Ta vẫn chưa bao giờ để người khác được như ý, càng đừng nói đến người nào lừa gạt ta!” Nói xong, hần chiếm lấy đôi môi nàng, bàn tay cũng không khách khí mà vuốt ve thân thể duyên dáng của nàng.

Tô Đồ đã từng thấy rất nhiều nữ nhân, nhưng eo thon mảnh khảnh cộng thêm bộ ngực vô cùng xinh đẹp của nàng khiến cho nam nhân không thể nắm giữ chỉ bằng một tay.

Thân thể Mẫn Mẫn bị hần ghì chặt, không cách nào nhúc nhích được, lưỡi của hần càng không ngừng khiêu khích nàng, nàng bị hần đè ép tới mơ màng, toàn thân nóng như lửa đốt, lại lẫn tẩn như kiến bò, không biết nên nói thế nào mới phải.

Tô Đồ cởi quần áo của nàng, để lộ ra đường cong hoàn mỹ.

“Nàng đã không sợ chết mà dâng mình tới cửa, ta đây cần gì phải khách khí, cứ coi như là Nhật Hi Dương Sa đã đưa cho ta một món điểm tâm ngọt ngào đi!”

Mẫn Mẫn che bầu vú đã lộ ra ngoài: “Không. . .”

Tô Đồ cười khê, bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay đang cố gắng chống cự vô ích của nàng, khê kéo để lộ ra hai bầu ngực cao vút, nàng càng giãy giụa làm chúng càng thêm đung đưa, khiến cho người ta phải mất hồn.

Đôi mắt chứa đầy sắc dục quan sát bầu ngực của nàng, khiến nàng cảm thấy khó chịu: “Buông ta ra. . .”

“Tay của nàng thật phiền phức. . .” Nói xong, hấn giật sợi dây buộc màn ngủ xuống, trói tay của nàng lên trên đỉnh đầu.

“Không! Dừng tay lại. . .” Mẫn Mẫn gấp gáp kêu to.

Tô Đồ nhìn tiểu bạch thỏ đã bị hấn trói, mặc hấn muốn làm gì thì làm: “Yên tâm! Chỉ cần nàng nếm thử cảm giác này một lần, bảo đảm sẽ nghiện. . .”

“Buông ta ra! A . . .” Tô Đồ sử dụng cả tay và miệng, trong miệng Mẫn Mẫn chỉ có thể phát ra một tiếng duy nhất.

Tô Đồ dùng lưỡi vẽ một vòng xung quanh nụ hoa của nàng, cảm giác tê dại khiến toàn thân nàng như có một dòng nước ấm xâm nhập, khiến nàng không chịu được mà điên cuồng lắc đầu, giãy giụa thân thể.

“Thật là đẹp. . .” Tô Đồ yêu thích không thôi, miệng không ngừng hành hạ nụ hoa của nàng, hấn bịt một cách tà ác, khê cắn nhẹ nụ hoa, bàn tay cũng không ngừng xoa bóp bên còn lại.

“A . . . ừm . . .” Một loại cảm giác kích thích Mẫn Mẫn phát ra tiếng rên rỉ.

Sau đó, nụ hôn của hấn càng thêm càn rỡ mà trượt xuống, âm thanh rên rỉ của Mẫn Mẫn càng lúc càng cao, lúc hấn trượt tới vùng cấm địa của phái nữ, cũng không thêm để ý tới nàng đang kháng nghị mà tách hai chân của nàng ra, nhìn thẳng vào vùng đất bị một màu đen bao phủ.

Bị hấn nhìn thẳng như vậy, Mẫn Mẫn xấu hổ muốn chết: “Không. . . đừng nhìn. . . không muốn. . .”

Đối với sự van xin của nàng, Tô Đồ chỉ cười khê, ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào tiểu hạch của nàng.

Nàng sung sướng rên lên một tiếng: “Ah. . . đừng . . . a . . .”

“Xem ra nàng cũng không ghét ta chạm vào nàng. . .” Hấn tự nhiên vạch ra đám lông đen rậm, quả nhiên đã nhìn thấy nơi tư mật của nàng.

“A . . . ừm . . .” Mẫn Mẫn chưa từng trải qua cái cảm giác này, tuy thống khổ nhưng cũng rất thoải mái, khoái cảm cứ không ngừng dâng lên.

Nhìn nàng đã nhiễm dục vọng, ra sức vặn vẹo thân thể, Tô Đồ vô cùng vui vẻ: “Thế nào? Cảm giác này có thoải mái không?”

Mẫn Mẫn không có cách nào lên tiếng phản bác, khi hấn cúi đầu, dùng lưỡi liếm vào chôn đào nguyên thì khoái cảm mãnh liệt lại bao trùm nàng trong nháy mắt.

“A a . . . dừng lại. . .” Cảm giác vô cùng thoải mái ở bên dưới khiến cho nàng không có cách nào không chế được mà cong người lên, lại càng dặng chân to ra để cho hấn mặc sức mà xâm nhập vào vùng cấm địa.

Tô Đồ mút lấy mật ngọt nàng tiết ra, hưởng thụ thân thể bởi vì hưng phấn mà trở nên ướt át của nàng: “Nàng thật nhạy cảm . . . thật ướt . . . ừm . . .”

“H a a . . .” Mẫn Mẫn dùng sức thở mạnh. Không hiểu tại sao, khi hấn trêu chọc nàng, nàng lại càng trở nên dâm dăng . . .

Hấn cho ngón giữa vào trong thăm dò: “Trời ạ! Nàng thật chặt . . .” Hấn cảm thấy ngón giữa của mình bị nàng hút chặt, lại tưởng tượng đến lúc mình tiến vào cơ thể nàng khiến cho nửa người dưới của hấn cảm thấy trường đau.

“A a . . .” Ngón tay của hấn bắt đầu chuyển động, khiến Mẫn Mẫn phát ra âm thanh mất hồn.

“Ừm. . . thật chặt, thật ướt. . .” Tô Đồ cảm giác được thủy triều trong cơ thể nàng đang bắt đầu tràn ra, ái dịch nóng bỏng không ngừng chảy ra ngoài.

“A a . . . ưm . . .” Động tác của hắn cứ từ từ chậm rãi bức nàng phát điên, nàng không thể chờ thêm nữa, đành nhắc ông, tựa như muốn tay hắn nhanh hơn một chút.

“Thế nào? Không chịu nổi rồi sao?” Hắn rút tay ra, cũng không nhịn được nữa mà cởi bỏ quần áo của mình, vội vàng muốn tiến vào trong cơ thể của nàng.

Hắn rời khỏi khiến cho Mẫn Mẫn có cảm giác mất mát, nhưng đến khi một vật to lớn cứng rắn khác tiến vào thì nàng lại đau đớn hết to.

“Đau quá! A ——”

Tô Đồ thoải mái rên nhẹ lên một tiếng, hắn bị nàng hút vào rất chặt, dòng nước ấm trong cơ thể nàng thấm ướt nam căn của hắn, cái loại cảm giác mất hồn không thể giải thích đó khiến hắn không nhịn được mà chuyển động nhiều hơn.

“ . . A a a . . .” Mẫn Mẫn bị thống khổ xen lẫn sung sướng bao trùm.

Hắn thoải mái rút ra rồi lại nhấn vào bên trong người nàng, khiến dịch lỏng ướt át bên trong cơ thể nàng càng lúc càng tiết ra nhiều hơn.

“A . . . ưm . . .” Cảm giác thống khổ từ từ biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái và sung sướng.

Tô Đồ cúi trối cho nàng rồi lại cúi người mãnh liệt hôn nàng, bên dưới lại không ngừng đẩy mạnh, Mẫn Mẫn được cúi trối lại không tự chủ được mà ôm cổ hắn, môi và lưỡi cùng nhau dây dưa.

Hắn càng ra sức đẩy mạnh vào tiểu huyết của nàng, hai chân nàng vòng lên hông hắn.

Tô Đồ hài lòng cười khê: “Phản ứng của nàng rất tốt!”

“A a a . . . h a a ~ . . .” Mẫn Mẫn nhắm mắt rên rỉ.

Bị tên nam nhân này ức hiếp, nàng nên cảm thấy tức giận mới phải, thế nhưng nàng lại không hề cảm thấy tức giận chút nào, ngược lại chỉ có cảm giác thật thoải mái. . . .

Nàng mơ màng nhìn nam nhân đang đè trên người mình, vóc người to lớn, cánh tay cường tráng. . . Từ từ ngược lên trên, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng.

Toàn thân hắn đầy mồ hôi, thấm ướt cả mái tóc vàng của hắn, đôi con ngươi màu xanh đậm tản ra một thứ ánh sáng chói mắt. Trong đôi mắt hắn ẩn chứa nụ cười, khóe môi cong lên đầy thỏa mãn, khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ tà ác đang nhìn nàng chăm chú.

Sau đó, hắn ra sức đem nam căn chôn thật sâu vào hoa huyết của nàng, nhanh chóng chạm vào nơi sâu nhất ở trong cơ thể nàng.

Mẫn Mẫn cảm thấy thân thể mình như bị mở to ra, cao triều lập tức như cuồng phong ập tới: “A h~ . . . a . a . a . . .”

Hắn nâng nửa người trên của nàng lên, vuốt ve cầm nàng: “Nàng đang nhìn lên ta sao?”

“Ta . . a . a . . .” Tay của hắn dời xuống phía dưới, nhấn nhẹ vào tiểu hạch của nàng, khiến nàng sung sướng thét lên.

Lúc nàng cho là mình sắp bị sự nhiệt tình của hắn thiêu đốt thì hắn lại rút ra khỏi cơ thể nàng.

Mẫn Mẫn nằm co quắp trên giường, há mồm thở dốc, mặc dù hắn đã rời khỏi cơ thể của nàng, nhưng cái cảm giác bị xâm nhập vẫn còn tồn tại.

Tô Đồ nằm xuống bên cạnh, đưa tay chống đầu lên nhìn nàng: “Còn đau không?”

Trông thấy thân thể trần truồng của hắn khiến tim nàng loạn nhịp, nàng vội vàng xoay người kéo chăn che đi cơ thể lỏa lồ. Nàng không dám nhìn hắn, vừa nhìn thấy hắn thì sẽ khiến nàng nhớ tới vừa rồi hai người thân mật quấn quýt. . . .

Nhưng khi nàng vừa chớp mắt ngẩng đầu lên, thì khuôn mặt tuấn mỹ của Tô Đồ lại phóng đại ngay trước mắt nàng, chớp mũi của hắn chạm vào mũi nàng: “Ta đang hỏi nàng đấy!”

Mẫn Mẫn kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hấn. Đôi mắt của hấn thật đẹp, mái tóc vàng như đang rực sáng, cũng soi sáng luôn cả trái tim nàng. Mẫn Mẫn không hiểu tại sao trong lòng mình lại có những suy nghĩ này.

“Hình như ta còn chưa biết tên nàng. . . .” Hấn nói chuyện lại phả ra một làn hơi nóng lên trên mặt nàng, khiến nàng say mê.

“Ta. . . .” Nàng nhìn hấn, sau đó lại nhanh chóng đẩy hấn.

Trời ạ! Nàng đang làm gì vậy? Nàng đã quên mất hấn là kẻ thù sao? Vậy mà nàng lại không cách nào chống cự, để hấn cướp đi trinh tiết, còn không biết xấu hổ mà ngênh hợp với hấn. . . .

Vừa mới đẩy ra, lại bị hấn kéo vào trong vòm ngực rộng lớn.

“Buông ta ra! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Tô Đồ bình tĩnh nhìn giai nhân trong ngực: “Nói cho ta biết tên của nàng!”

Mẫn Mẫn khinh thường không thèm để ý: “Đừng mơ ta sẽ nói cho ngươi!”

Tô Đồ chỉ cười cười nhìn nàng, khi này nàng giãy giụa trong lúc mê man, hấn đều thu tất cả vào trong mắt, lại xấu xa nói khê vào bên tai nàng: “Không dám cho ta biết tên. . . . là bởi vì sợ nàng sẽ yêu ta? Đúng không?”

Đáng chết! Giọng nói trầm thấp dễ nghe của hấn thật đáng chết, mà nàng lại càng đáng chết hơn, lại chìm đắm trong ngực của kẻ thù! Mẫn Mẫn tức giận trừng mắt nhìn hấn: “Ngươi đừng có mà ảo tưởng! Ý mình to lớn ức hiếp nữ nhân yếu đuối, ngươi mà là anh hùng hảo hán gì, không đáng mặt nam nhân!”

Tô Đồ nghe vậy, chẳng những không hề tức giận, đôi mắt màu xanh còn lóe lên một tia ranh mãnh, bàn tay không an phận mò xuống dưới chân.

“Tới bây giờ ta vẫn không nghĩ mình là anh hùng hảo hán, nhưng ta tin mình là một nam nhân có thể khiến cho nữ nhân sung sướng đến mất hồn. Hình như vừa rồi ta vẫn làm chưa đủ nên mới khiến nàng hiểu lầm như vậy.”

“Ngươi định làm gì? Không được. . . .” Mẫn Mẫn muốn bắt lấy bàn tay không an phận của hấn, nhưng đôi môi lại bị che phủ.

Ngón tay của Tô Đồ dò thẳng vào trong vùng đất đào hoa. “Nếu như nàng cho rằng một lần đã kết thúc, vậy thì nàng quá ngây thơ rồi.”

“Không. . . .” Mẫn Mẫn đẩy hấn ra, chộp lấy cơ hội nhảy xuống giường.

“Muốn bỏ trốn sao? Nàng có thể trốn đi đâu đây?” Chân vừa chạm đất thì lại bị cánh tay trắng kiện của hấn kéo trở về.

“Đừng! Buông ta ra. . . .” Nàng bị kéo trở về, rồi lại bị hấn đè xuống giường một lần nữa.

Tô Đồ cười lớn, nắm cánh tay của nàng giơ lên cao, bầu ngực lập tức đứng thẳng, hấn lấy tay còn lại vuốt ve bầu ngực mềm mại, không ngừng trêu chọc khiến cho nụ hoa của nàng dần dần trở nên cứng rắn.

“Ghê tởm! Buông tay. . . . Ngươi là đồ sắc ma. . . .” Hai tay bị hấn giữ chặt, nàng chỉ có thể vô lực gào thét.

“Nàng nói đúng, ta thật sự là sắc ma. . . .” Tô Đồ ngậm lấy nụ hoa của nàng, bàn tay cũng nhẹ nhàng xoa nắn xung quanh tiểu huyết bên dưới.

“A đừng. . . . không muốn. . . . ưm. . . .” Mặc dù hai tay đã được thả lỏng, nhưng Mẫn Mẫn không thể thoát được bàn tay đang xoa bóp bầu ngực và nửa người dưới của mình.

“Haha! Ta còn chưa tiến vào mà nàng đã ướt rồi. . . .” Hấn cảm nhận được ái dịch bên dưới người nàng đang chảy ra.

“Không muốn. . . . a” Mẫn Mẫn đỏ mặt, khó chịu lắc đầu.

“Thân thể của nàng đã bị ta chạm vào một lần nên trở nên rất nhạy cảm. . . Ừm! Không tệ!” Hấn đưa tay thăm dò vào trong khe huyết của nàng, ngón cái vạch ra đám lông đen rậm, khéo léo vuốt ve nhụy hoa.

“A. . . ừm . . . ừm. . . .” Mẫn Mẫn khó chịu vận vạt áo thân mình, chỉ muốn thoát khỏi hấn, thế nhưng sâu trong thân thể lại nổi lên phản ứng.

Tô Đồ nâng hông nàng lên, cầm lấy dục vọng đang kích động của mình, nhắm thẳng vào hoa huyết, sau đó đem hông nàng đè xuống một cái.

Mẫn Mẫn sung sướng hét to: “A. .a. . a. . .”

Một chân hấn khoanh ở trên giường, một chân chống xuống đất, mượn sức đẩy mạnh, hai tay vịn eo nhỏ của nàng, khiến cho nàng đứng đưa theo tiết tấu lúc nông lúc sâu của hấn.

“A. . a. . a. . .” Mẫn Mẫn ngồi trên người hấn, cảm nhận một loại khoái cảm khác thường, mỗi lần hấn đè hông nàng xuống thì nàng có thể cảm giác được nam căn của hấn lấp đầy trong cơ thể mình, loại cảm giác đó khiến nàng thoải mái tới cực điểm.

“A. . . rất tốt . . . chặt quá. . . .” Tô Đồ tăng nhanh tốc độ vận động, bức tường thịt của nàng co giãn, ép chặt nam căn của hấn.

“A. . .a. . .a. . . .” Mẫn Mẫn sung sướng rên rỉ không thôi, bàn tay nhỏ bé học theo hấn, tự động xoa vù của mình.

“Nàng rất giỏi. . . Ừm. . . .” Tô Đồ đem thân thể của nàng đối từ nằm đến quỳ, tiến thẳng vào trong tiểu huyết ướm ướt.

“A. . a. . . .” Mẫn Mẫn cảm nhận được trong cơ thể mình đang tuôn ra từng đợt khoái cảm.

“A. . . .” Tô Đồ cầm eo nhỏ của nàng, từ phía sau vùn về bầu ngực đang lắc lư, không có chút cản trở, cứ thế đâm vào.

“A. . . .” Hấn vừa tăng nhanh tốc độ, vừa xoa bóp bầu ngực của nàng khiến Mẫn Mẫn rên rỉ, nước nử thành tiếng.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi nàng co quắp nằm lỳ ở trên giường, hấn mới rút ra nam căn của mình.

Nhìn nàng nằm ở trên giường, hấn cúi đầu, bá đạo nói khê vào tai nàng: “Nhớ kỹ! Nàng đã là nữ nhân của ta, về sau không cho phép chống lại ta!” Nói xong liền sải bước rời đi.

Mẫn Mẫn cảm thấy toàn thân mình đau đớn, nàng khép chặt đôi mắt ngăn không cho nước mắt trào ra. Cả đời này, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác khuất nhục như vậy, nếu như Tô Đồ làm thế chỉ vì muốn nàng thuần phục hấn, vậy thì hấn đã sai lầm rồi, bởi vì thứ hấn cướp đoạt chỉ là thân thể của nàng, chỉ cần có cơ hội, nàng tuyệt đối sẽ đem tất cả sự nhục nhã này trả lại cho hấn!

6. Chương 6

Mỗi đêm, Mẫn Mẫn đều giống như một kỹ nữ để mặc cho Tô Đồ phát tiết, bởi vì không có cách nào kháng cự nên nàng đành để mặc cho hấn chiếm đoạt, mặc dù nàng hận mình không có đủ năng lực để ngăn cản hấn, nhưng đau khổ nhất chính là, cứ mỗi lần đụng chạm, lúc đầu nàng sẽ phản kháng, nhưng dần dần sẽ ngghênh hợp với hấn, Mẫn Mẫn cảm thấy mình thật thảm hại, nàng vậy mà lại trầm luân cùng hấn.

Đứng ở bên ngoài Vương cung, nhìn đại dương bao la rộng lớn, Mẫn Mẫn dang tay để mặc cho từng cơn gió mạnh mẽ ập vào thân thể của mình. Nàng có cảm giác mình sắp bay lên, nếu như nàng thật sự có thể bay thì thật tốt biết bao.

“Nàng tới nơi này làm gì?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau, Mẫn Mẫn kinh ngạc quay đầu lại, đó là người mà nàng cảm hận nhất – Tô Đồ, sắc mặt nàng trầm xuống: “Thế nào? Ta không thể tới đây sao?”

Tô Đồ bước một bước thật dài tới trước mặt nàng, hấn bá đạo ôm lấy eo nàng, nâng cằm của nàng cao gần sát mặt mình, hít mắt nói: “Tốt nhất là nàng nên biết rõ thân phận của mình, nói chuyện với ta đừng có xấc láo như vậy!”

Mẫn Mẫn vẫn bày ra dáng vẻ không sợ chết: “Nếu không thì thế nào? Người sẽ giết ta sao?”

Tô Đồ nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia hứng thú, hấn buông nàng ra, khẽ cười một tiếng: “Nàng cứ nói như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ rằng ta không dám giết nàng sao?” Mấy ngày nay nàng rất trầm lặng, hấn còn tưởng con mèo nhỏ này đã thu hồi móng vuốt rồi chứ, lại không ngờ vẫn còn rất lợi hại như vậy.

Mẫn Mẫn hừ lạnh: “Chết thì có gì đáng sợ? Sống mà giống như ta bây giờ, cá chậu chim lồng, để mặc cho người khác định đoạt thì thà chết còn sung sướng hơn!”

Tô Đồ nhướn mày liếc nhìn nàng: “Vậy sao? Dùng máu tươi của mình để đánh đổi hạnh phúc của người khác, chẳng phải là rất uống phí hay sao?”

Mẫn Mẫn trừng mắt nhìn hấn: “Rốt cuộc người định nói cái gì? Nếu người nghĩ ta là người dễ dàng dao động chỉ vì mấy lời nói này thì người hoàn toàn sai lầm rồi!”

Tô Đồ ngả ngón vuốt ve gò má trắng mịn của nàng: “Nàng thật sự rất thông minh, lại còn xinh đẹp. . . .”

Động tác nhỏ này của hấn lại khiến cho toàn thân Mẫn Mẫn run lên, nàng vội vàng lui về sau hai bước, xoay người khấn trương túm chặt vạt áo của mình: “Rốt cuộc người muốn làm gì ta?”

Tô Đồ ôm chặt eo nàng từ phía sau: “Nàng thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết ta muốn gì sao?” Hấn xấu xa ngậm vành tai của nàng.

Mẫn Mẫn run lên. Nàng thật sự sợ hãi, nàng cảm thấy mình càng ngày càng quen thuộc với mỗi cái đụng chạm của hấn, phản ứng của thân thể còn thật hơn so với lòng nàng. . . . Tại sao lại có thể như vậy? Cứ tiếp tục như vậy, nàng sợ nàng thật sự rất sợ. . . .

Bàn tay ấm áp của Tô Đồ vuốt ve khuôn mặt nàng, lại một lần nữa nhẹ nhàng nâng lên, dùng đôi mắt xanh thăm nhìn nàng: “Tại sao lại không nói? Chẳng phải cái miệng nhỏ của nàng rất lợi hại đó sao?”

Mẫn Mẫn không biết phải nói gì, hấn muốn nàng nói gì bây giờ? Nàng đã sớm chìm đắm vào đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương của hấn, nàng phát hiện mình càng lúc càng không có cách nào kháng cự lại hấn, càng lúc càng không thể khống chế nổi thân thể của mình. . . .

“Mẫn Mẫn. . . .” Nàng không biết giờ phút này nàng đẹp đến nhường nào, đôi con ngươi màu hổ phách giờ phút này như ngập nước, bờ môi đỏ mọng khẽ hé mở tựa như có vô vàn điều muốn nói, khiến người ta thật muốn hung hăng chà đạp đôi môi này.

Hấn cúi đầu, nghe theo khát vọng của mình, kề sát môi nàng, thế nhưng nàng lại vội vã quay đầu sang một bên: “Không muốn. . . .” Nàng không thể để hấn muốn làm gì thì làm được!

Cằm của nàng rất nhanh đã bị hấn nâng lên: “Ngày nào nàng cũng diễn cái trò kháng cự rồi ngênh hợp như vậy mãi mà chưa chán sao? Mà lần nào kết quả cũng là nàng nằm dưới người của ta, vô cùng vui sướng. . . .” Nàng thật sự là một người bạn giường vô cùng hoàn mỹ, lần nào cũng đều khiến cho hấn muốn ngừng mà ngừng không được.

Giọng nói đầy khinh miệt của hấn khiến trong lòng Mẫn Mẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ và tức giận. Hấn có ý gì? Nói cứ như nàng là một kỹ nữ không biết xấu hổ . . . Có phải trong lòng hấn luôn nghĩ nàng như vậy đúng không?

Nhưng, nàng có thể trách hấn nghĩ như vậy sao? Mỗi lần hấn chạm vào nàng thì nàng rất nhanh cũng sẽ hòa vào trong sự vui sướng cùng với hấn. . . . Nàng là một nữ tử phóng đảng. . . . Nàng không muốn thừa nhận nhưng rồi bất buộc phải thừa nhận. . . . Nàng rất hận bản thân mình như vậy. . . .

Ánh mắt của Mẫn Mẫn đột nhiên trở lạnh: “Ngoại trừ khi dễ nữ tử, lấy việc giết người làm thú vui, không biết một bạo quân như người còn có sở thích gì nữa không?”

“Ta là bạo quân?” Tô Đồ cười to. Đây quả thật là một từ mới mẻ.

Mẫn Mẫn bực mình. Mỗi lần nàng nói ra câu gì để chọc giận hắn, kết quả luôn là hắn cười to, tựa như đang cười chê nàng thật ngốc, mà người bị chọc giận vẫn luôn là nàng.

Tô Đồ đột nhiên kéo nàng đi về một hướng khác.

Mẫn Mẫn kinh ngạc: “Buông ra! Người muốn kéo ta đi đâu?”

Hắn dừng bước, nhanh chóng hôn nhẹ lên má nàng, vui vẻ nói: “Đừng sợ, muốn nghỉ ngơi bây giờ vẫn còn quá sớm!”

Khốn kiếp! Ai hỏi cái này chứ. . . . Khuôn mặt của Mẫn Mẫn ngay lập tức đỏ lên.

Tô Đồ vui vẻ, cười lại càng to hơn, nàng thật sự là người đáng yêu nhất mà hắn từng gặp đấy.

“Ta không đi! Đáng chết. . . Mau buông ra. . .” Mẫn Mẫn phản ứng càng thêm kịch liệt, nàng dùng sức đánh vào mu bàn tay của hắn, mà hắn lại giống như là không có cảm giác, vẫn mặc kệ nàng đánh, còn hắn thì tiếp tục kéo nàng đi.

Tô Đồ đưa Mẫn Mẫn ra khỏi Vương cung, hai người cùng cười chung một con ngựa. Mặc dù Mẫn Mẫn không muốn đến gần hắn, nhưng cánh tay rắn chắc của hắn lại vững vàng ôm chặt eo nàng, khiến nàng không thể nào kháng cự.

“Nàng vẫn chưa ra khỏi cung để quan sát kỹ đúng không?” Hắn nói nhỏ bên tai nàng, một mặt vừa thúc ngựa, một mặt vừa giới thiệu phong cảnh bốn phía xung quanh.

Mẫn Mẫn không trả lời hắn, suốt cả đường đi nàng đều trầm mặc không nói tiếng nào, tuy nàng cố gắng coi thường hắn, thế nhưng Quỷ quốc thật sự là một nơi vô cùng tươi đẹp, thật khó để nàng không ngẩng đầu lên nhìn, hơn nữa, giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, âm thanh nỉ non và hơi nóng phả vào bên tai khiến cả người nàng không ngừng nóng ran. . . .

Tô Đồ ngồi phía sau nhìn gò má nàng đỏ ửng, rõ ràng là nàng đang rất kích động, lại cố tình giả bộ như không để ý tới hắn, dáng vẻ này đáng yêu tới nỗi khiến hắn muốn hôn nàng đến ngất ngây. Sao nàng lại có thể vừa thẳng tính vừa đáng yêu như thế? Khiến hắn khó có thể buông tay. . . .

Hắn đưa nàng ra khỏi thành, cả một vùng thảo nguyên mênh mông rộng lớn kéo dài đến tận chân trời, xa xa có đàn bò đàn dê, có cả những căn nhà gỗ nhỏ bé. . . .

Gió thổi tới khiến cỏ lay động, dê bò gặm cỏ, cảnh tượng hùng tráng, mênh mông rộng lớn, khiến cho Mẫn Mẫn không khỏi cảm động.

“Đứng chỗ này có thể quan sát hai nơi!” Tô Đồ xoay đầu ngựa về một hướng khác.

Quang cảnh hướng này hoàn toàn khác biệt, đại dương rộng lớn, cả con người và nhà cửa đều hoàn toàn khác bên kia, mà Vương cung ở phía xa, nàng có thể trông thấy một cách rõ ràng, lúc nàng mới tới cũng đã từng nhìn thấy, nhưng lúc đó nàng lại đang bị bắt giam ở trong xe ngựa, chỉ có thể nhìn qua ô cửa nhỏ, hôm nay nàng có thể thấy một cách rõ ràng.

“Thật là vi diệu!” Nàng không dám tin, nhảy xuống ngựa, chạy tới chạy lui về hai phía, cảm thấy vô cùng mới mẻ và hưng phấn.

Ở gần những ngôi nhà nhỏ cách đó không xa, có rất nhiều phụ nữ trung niên đang ngồi dệt vải, Mẫn Mẫn giống như vừa phát hiện ra một châu lục mới, nàng chủ động ôm cánh tay của Tô Đồ, mừng rỡ tựa như một đứa trẻ, chỉ tay ra hỏi: “Người xem! Các nàng ấy đang làm gì vậy?”

Tô Đồ có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn từ tay nàng rồi chậm rãi dời đến người nàng, lại trông thấy nàng cười đến vô cùng vui vẻ rạng rỡ. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động chạm vào hắn, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Họ đang đan áo cho ta!”

“Cho người?” Mẫn Mẫn quay đầu lại, phát hiện hắc đang dùng ánh mắt nóng rực để nhìn mình.

Gió thổi khiến tóc nàng bay tán loạn, bàn tay to của hắc vì nàng mà gặt đi từng lọn tóc: “Nàng nên cười nhiều hơn, nàng cười lên trông rất đẹp!”

Mẫn Mẫn bị lời nói của hắc làm đỏ mặt, chợt ý thức mình đang khoác lên cánh tay của hắc, nàng vội vã rút tay về, khấn trương nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Ta. . . ta muốn xuống đó xem một chút. . .”

Tô Đồ đều thu hết sự e lệ của nàng vào trong mắt, một tay ôm nàng ngồi lên ngựa: “Ta dẫn nàng xuống!”

Khuôn mặt của Mẫn Mẫn nóng bừng giống như bị lửa đốt, trái tim nàng lại đang đập rất nhanh, giống như muốn vọt ra khỏi thân thể của nàng, mà hắc đang ngồi sát phía sau lưng lại nóng bỏng đến kinh người.

Nàng nhìn bàn tay hắc đang nắm chặt dây cương, chưa một lần nàng nhìn kỹ đôi tay này, bây giờ mới phát hiện gân xanh trên mu bàn tay hắc lộ rõ, vô cùng thô ráp, bàn tay rất dày, không giống như bàn tay của một thủ lĩnh mà lại giống như bàn tay của một người nông dân làm ruộng hơn. . . . Nàng lại nhớ tới vết sẹo dài trước ngực hắc, không biết nguyên do từ đâu. . . .

Đợi đã! Nàng đang nghĩ gì vậy? Nàng vậy mà lại quan tâm tới hắc sao? Sống chết của hắc thì có liên quan gì đến nàng? Nàng là người bị hắc bắt tới đây nha! Mặc dù biết rõ là vậy. . . biết rõ là vậy. . . thế nhưng. . . .

7. Chương 7

Gió thổi mái tóc nàng tung bay, mùi hoa quế nhàn nhạt tràn ngập vào khoang mũi của Tô Đồ, hắc không nhìn được mà cúi xuống hôn nhẹ. Đối với Tô Đồ mà nói, nàng giống như một yêu tinh mềm mại và xinh đẹp xông vào thế giới của hắc. . . .

Nụ hôn của hắc nhẹ nhàng rơi xuống mái tóc nàng, nàng then thùng cúi đầu, không rõ cảm giác lúc này thế nào, đó là một loại cảm giác trước giờ chưa từng có, tại sao ở bên cạnh tên nam nhân đáng sợ này, lại khiến cho nàng có một loại cảm giác an toàn và yên tâm đến vậy? Nàng rất sợ loại cảm giác này. . . . Nàng rất sợ hắc đối với nàng như vậy. . . .

“Ba Đồ Lỗ, Ba Đồ Lỗ. . .”

Tô Đồ vừa đến gần, đám người kia lập tức liền hoan hô vị anh hùng của bọn họ, lũ trẻ chạy vòng xung quanh hắc, những phụ nhân(*) cũng rời rít ngừng công việc trong tay để chạy đến, trên khuôn mặt của mỗi người đều mang theo sự sùng bái và hưng phấn.

(*) phụ nữ trung niên

Tô Đồ vừa ôm Mẫn Mẫn xuống ngựa thì đã bị lũ trẻ lôi đi.

“Ba Đồ Lỗ! Lần trước ngài nói sẽ dạy võ công cho chúng con!”

“Ba Đồ Lỗ! Ngày hôm qua con bắn trúng một con chim. . .”

Lũ trẻ tranh nhau nói chuyện với hắc, còn hắc chỉ nhún vai mỉm cười đáp trả, để mặc cho bọn chúng lôi kéo.

Đây là lần đầu tiên Mẫn Mẫn trông thấy Tô Đồ cười, nụ cười của hắc ấm áp giống như mặt trời giữa mùa đông, khiến cho người ta cảm thấy thật dễ chịu và ấm áp.

“Vị cô nương này có quan hệ gì với Ba Đồ Lỗ vậy?” Một người phụ nữ tò mò hỏi.

Mẫn Mẫn quay đầu lại, phát hiện có vài chục ánh mắt đang nhìn nàng chằm chằm: “A. . . . Ta chỉ tới làm khách. . .” Nàng cũng không thể nói mình bị bắt làm con tin nha. . . .

“Ôi! Ba Đồ Lỗ chưa bao giờ mang bất kỳ cô nương nào tới nơi này, ta còn tưởng là người yêu của hắc!” Một phụ nhân khác có chút thất vọng nói.

“Không phải sao! Cô nương này xinh đẹp như vậy. . . . Ấy! Làn da trắng mịn như sữa. . . .Thật đáng tiếc. . .” Một phụ nhân khác cũng lắc đầu thở dài.

Nhìn thấy mọi người vây quanh mình không ngừng ca ngợi, Mẫn Mẫn đỏ mặt: “Là mọi người đã nghĩ quá nhiều rồi. . . . Ta không tốt như vậy đâu. . . .”

Một phụ nhân nắm lấy tay nàng: “Nhìn này! Bàn tay vừa mềm vừa mịn, quả thực là mềm mại như tơ tằm, cô tắm bằng gì vậy?”

Mẫn Mẫn vội vàng nói lảng sang chuyện khác, bởi nàng sắp bị chìm ngập trong sự khen ngợi của mọi người rồi: “Xin hỏi. . . . Tại sao các người lại gọi hần là Ba Đồ Lỗ? Ba Đồ Lỗ là tên của hần sao?”

“Không phải! Ý nghĩa của từ Ba Đồ Lỗ ở trong Quỷ tộc so với những nơi khác còn oai hùng hơn rất nhiều, nhưng mà tên của hần so với Ba Đồ Lỗ cũng không khác nhau lắm!”

“Nghĩa là sao?” Mẫn Mẫn vẫn không hiểu rõ. Lẽ ra các nàng ấy phải gọi hần là Vương thượng chứ. . . .

Một phụ nhân nổi danh ở nơi này đang đứng vẫy tay từ phía xa: “Mọi người mau làm tiếp đi! Nếu không sẽ không kịp đâu!”

“Ta tên là Bồ Na, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé!”

“Vâng. . . .” Mẫn Mẫn đi theo các nàng tới trước một xấp vải rất lớn, trông thấy có vài phụ nhân đang thêu thùa, nàng không nhịn được tò mò hỏi: “Sao mọi người phải dệt một tấm vải lớn như vậy?”

Bồ Na cười nói: “Để tặng sinh nhật cho Ba Đồ Lỗ, chúng ta chỉ biết thêu thùa may vá, đây cũng coi là một chút tâm ý của chúng ta!”

“Sinh nhật. . . .” Sắp đến sinh nhật hần sao?

“Ta tên là Bồ Na, tất cả mọi người đều gọi ta là thím Bồ Na! Cô tên gì?”

“À. . . . Bà gọi ta là Mẫn Mẫn được rồi!”

“Mẫn Mẫn có biết thêu thùa không?” Bồ Na cười hỏi nàng.

“Có ạ!” Nhìn Bồ Na, Mẫn Mẫn vô cùng có thiện cảm.

“Tới đây cùng nhau thêu đi! Ở đây cô thấy thêu cái gì đẹp?” Bồ Na chỉ vào một chỗ trống trên tấm vải.

“Ừm. . . để ta xem thử. . .” Mẫn Mẫn nhìn tấm vải, sau đó động tác thuần thục. Thêu thùa là sở trường của nàng.

Thấy Mẫn Mẫn rất nhanh đã thêu xong một con hươu sao rất đẹp, Bồ Na hài lòng cười híp mắt, gọi tất cả mọi người: “Này! Các người mau đến đây nhìn xem, vị cô nương này thêu hươu sao rất đẹp đó!”

Mấy phụ nhân lập tức chạy đến: “Thật là sống động, con hươu sao này thật đẹp nha!”

“Thêu rất đẹp!”

“Cô không thêu thì thật đáng tiếc!”

“Phải bảo cô ấy tới giúp một tay mới được, cô ấy thêu đẹp quá!”

“Ồ. . . đẹp như thế sao?” Mẫn Mẫn lại đỏ mặt.

“Không ngờ cô nương đã rất xinh đẹp mà trình độ thêu thùa lại còn rất xuất sắc nữa!”

Bồ Na nắm tay Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn! Sau này cô tới giúp chúng tôi được không? Có cô giúp một tay thì tấm vải này sẽ càng trở nên hoàn mỹ!”

“Nhưng ta không biết chủ đề của các người là gì?”

“Chúng ta muốn đem tất cả cảnh đẹp của Quỷ tộc thêu lên đây, đa số là phong cảnh hay người và động vật, cái gì cũng được, tùy cô phát huy, mỗi người chúng ta sẽ chọn một phần trống để thêu lên cảnh sắc của Quỷ tộc trong lòng mình.” Bồ Na giải thích với Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn gật đầu: “Thì ra là vậy, ta cũng rất muốn giúp một tay. . .nhưng. . .” Ánh mắt của nàng khẽ nhìn về phía Tô Đồ. . .

Bố Na nhìn theo ánh mắt của nàng: “Cô yên tâm! Ta sẽ xin phép Tô Đồ!”

Mẫn Mẫn có chút kinh ngạc, không khỏi gật đầu. Xem ra quan hệ giữa thím Bố Na và Tô Đồ không hề đơn giản, nếu như nàng có thể ra khỏi cung điện thì có nghĩa cơ hội cho nàng bỏ trốn sẽ càng cao.

Bố Na và Mẫn Mẫn vừa thêu vừa nói chuyện phiếm: “Có một số việc cô không biết, Quý tộc bây giờ đã không còn phụ thuộc vào Nhật Hi quốc, rốt cuộc thì chúng ta không cần phải giao nộp khoản thuế kén sù cho Nhật Hi quốc nữa rồi, cũng không bị những người Nhật Hi quốc ở giáp biên giới đó khi dễ nữa. Bây giờ Quý tộc tự do rồi, tất cả đều nhờ công lao to lớn của Ba Đồ Lỗ! Chúng ta phải biết ơn hần!”

Mẫn Mẫn trợn to mắt: “Những người ở giáp biên giới của Nhật Hi quốc khi dễ các người sao?”

“Hàng năm chúng ta đều phải cống nạp số lượng lớn da lông thú cho Nhật Hi quốc, có lúc thu hoạch không tốt cũng phải nộp đầy đủ. Cô cũng thấy đấy, phía bắc của Quý quốc giáp biển, phía nam là thảo nguyên rộng lớn, tộc của chúng ta không phải đánh cá thì cũng là chăn nuôi, nhưng những người nơi biên giới lại nói chúng ta là dân tộc vô văn hóa, lần nào cũng tìm cách gây khó dễ, có lúc còn đánh người của chúng ta. . .” Bố Na nói đến đây thì đột nhiên im lặng, không chỉ mình bà mà tất cả những phụ nhân xung quanh cũng đều im lặng theo.

“Thiếu tơ tằm rồi. . . Ta đi lấy đây. . .” Bố Na nói xong liền bước đi.

Thấy Bố Na đi rồi, một phụ nhân khác mới ngồi xuống bên cạnh Mẫn Mẫn, nhỏ giọng nói với nàng: “Phu quân của Bố Na bị người Nhật Hi quốc đánh chết!”

Mẫn Mẫn kinh hãi: “Cái gì. . .”

“Bởi vì ông ấy không chịu đem số cá bắt được giao cho bọn họ, cho nên đã bị mấy người đó đánh chết, khi đó trong bụng Bố Na đang mang thai đứa bé thứ hai, bởi vì quá mức đau lòng mà bị sảy thai. . .”

Mẫn Mẫn nghe vậy thì không thể che giấu được đau thương: “Chẳng lẽ những người đó không bị trừng phạt sao?”

“Trừng phạt cái gì? Nhật Hi quốc căn bản là chẳng thèm để ý đến chúng ta, trong mắt bọn họ, chúng ta chỉ là đám người man rợ, có bao giờ bọn họ coi chúng ta là người mà để mắt đến?”

Mẫn Mẫn tức giận nói: “Thật là quá đáng! Cái này thật sự là quá phân biệt đối xử rồi!”

“Chúng ta đều là quả phụ. . . Nơi đây đều có một phần quá khứ của mỗi chúng ta. . .”

“Chẳng lẽ các người cứ nhẫn nhục chịu đựng như vậy?”

“Chúng ta chẳng qua chỉ là nữ nhân, có thể làm gì được đây?”

“Nếu không nhờ Ba Đồ Lỗ, đừng nói là mất đi phu quân, chỉ sợ chúng ta đều sẽ bị bọn họ khi dễ rồi!”

Bố Na đi tới: “Thật ngại quá! Có tơ tằm rồi đây!”

Mẫn Mẫn nhìn Bố Na: “Thật xin lỗi. . .” Thân là người của Nhật Hi quốc, đứng trước mặt những người này, nàng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Hốc mắt Mẫn Mẫn đỏ lên, chạy xa khỏi bọn họ, nàng cảm thấy ngực mình rất đau, không có cách nào thở nổi. Nàng dựa vào một bên vách tường của căn nhà, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Một câu chuyện cũ thương tâm như vậy đã khiến nàng chịu không nổi. . . Nàng không thể nào tưởng tượng được đó là sự thật, hơn nữa lại là một câu chuyện thật phát sinh trong cuộc đời của Tô Đồ. . .

Trong màn nước mắt, nàng mơ hồ nhìn thấy Tô Đồ cười giống hệt như một đứa trẻ, lại nhớ đến vết sẹo đáng sợ ở trước ngực hần, nhớ đến đôi bàn tay chai sạn. Thì ra, đằng sau đáng vẻ lãnh khốc, hần lại có một quá khứ đầy đau thương như vậy, khó trách hần hận Nhật Hi quốc, hận người Nhật Hi quốc. . .

“Bố Na, vị cô nương kia đâu rồi? Sao lại không thấy nữa?” Mấy vị phụ nhân khác phát hiện không thấy Mẫn Mẫn thì lên tiếng hỏi.

Bố Na cười cười: “Chắc là chạy đi tìm Ba Đồ Lỗ rồi!” Cuối cùng ông trời đã chịu mở mắt, có một vị cô nương tốt như vậy xuất hiện, Ba Đồ Lỗ sẽ không còn cô đơn nữa.

Bố Na lắc đầu một cái: “Haizz! Chuyện đã qua hãy để nó qua đi, Hàn Duy con trai ta bây giờ đã theo Ba Đồ Lỗ bảo vệ Quỷ tộc, ta cảm thấy rất vui mừng và hạnh phúc!”

Thì ra Hàn Duy là con trai của Bố Na. Nhìn Bố Na, tâm tình của Mẫn Mẫn rối loạn. Thì ra là nàng ngu ngốc như vậy, nàng có tư cách gì mà đánh Hàn Duy và dạy dỗ Tô Đồ chứ? Cũng khó trách. . . . khó trách Tô Đồ muốn thoát khỏi Nhật Hi quốc bằng bất cứ giá nào Bởi vì chỉ có như vậy thì bọn họ mới có đường sống. . . .

Xem lại mình, cái gì cũng không biết. . . . Kẽ man rợ thật ra chính là nàng. . . . Lấy ý nghĩ tự mình là đúng để đối xử với hắn. . . . Mẫn Mẫn ngược nhìn Tô Đồ cách đó không xa đang dạy võ công cho lũ trẻ.

Bố Na nhìn theo ánh mắt của nàng: “Nếu so sánh, thì người đau khổ nhất chính là Tô Đồ, hắn thích trẻ con như vậy, ai ngờ. . . aiz. . . .”

Mẫn Mẫn vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta không đành lòng nói. . . .” Bố Na nặng nề thở dài.

“Có thể nói cho ta biết được không? Ta rất muốn biết!” Mẫn Mẫn vội vàng nắm chặt tay Bố Na.

Bố Na nhìn Mẫn Mẫn, khẽ cười hỏi: “Cô rất thích hắn sao?”

Mẫn Mẫn mở to mắt, nhất thời cứng họng, chặt vật cúi đầu giống như là bị người ta vạch trần tâm sự. Nàng thích Tô Đồ? Không! Sao nàng có thể thích hắn. . . .

Bố Na cười cười như đã hiểu rõ: “Vậy nên cô mới muốn biết tất cả về hắn!”

Vậy sao? Nhưng tại sao nàng có thể. . . . Mẫn Mẫn cảm thấy kinh ngạc với ý nghĩ này của mình, đối với lời nói của Bố Na, nàng vậy mà lại không có cách nào phản bác ngay lập tức. Lẽ ra nàng nên nói rằng không thể nào, thế nhưng nàng lại do dự.

“Ba năm trước, Ba Đồ Lỗ vẫn chỉ là một ngư dân, hôm đó gió cực kỳ lớn, thê tử của hắn cầm dù ra đón hắn, thế nhưng lại gặp đám người vô lại của Nhật Hi quốc, bọn họ thấy cô ấy chỉ có một thân một mình nên khi dễ, chỉ lo thỏa mãn dục vọng chứ không hề quan tâm tới cái bụng đã nhô cao của cô, vì muốn bảo vệ danh tiết mà cô ấy đã nhảy xuống biển, hôm sau thì có người trong tộc vớt được thi thể của cô ấy. . . .”

Bố Na nói tới đây, Mẫn Mẫn đã không kìm được mà túm chặt vật áo, thật sự cảm thấy khó thở.

Bố Na lại nói tiếp: “Ba Đồ Lỗ cực kỳ đau lòng, không để ý tới sự phản đối của những người trong tộc mà trực tiếp đi tìm những tên đó để tính sổ, mà hắn chỉ đơn cô thể cô, đương nhiên là bị những người đó chém đến trọng thương, nhất là vết thương trước ngực, rất sâu, suýt chút nữa thì đã mất mạng. . . .”

8. Chương 8

Mẫn Mẫn ngâm mình trong thùng nước nóng, những lời mà Bố Na đã nói cứ quanh quẩn ở trong đầu nàng.

Tô Đồ vì mọi người trong tộc cho nên mới cố tình muốn lập quốc, hắn làm vậy không hề sai, mà Dương Sa cũng vì muốn bảo vệ cho Nhật Hi quốc nên mới không thỏa hiệp, hai người bọn họ đều không có lỗi, mà lỗi là ở những người bọn họ không biết.

Lão Hi Vương (*) rất anh dũng thiện chiến, đến nỗi quên cả việc phải thống trị đất nước thật tốt, nhưng bây giờ thái tử lại không như vậy, Dương Sa có tấm lòng nhân hậu, khắp nơi đều lấy dân đứng đầu. . . .

(*) vị vua trước của Nhật Hi quốc.

Nàng tin rằng chỉ cần Tô Đồ đem tình hình của Quý tộc nói cho thái tử biết, thái tử nhất định sẽ không phản đối việc bọn họ tự lập quốc. Nhưng tình huống gay go nhất chính là song phương đều không ai tình nguyện, chẳng qua chỉ nghĩ trăm phương nghìn kế muốn bên kia khuất phục, cho nên mới có tình trạng xung đột đến máu chảy đầu rơi. Thật ra thì nếu cẩn thận suy nghĩ một chút thì tất cả những chuyện này đều có thể tránh được.

Mẫn Mẫn đứng dậy từ trong thùng nước. Bên cạnh Dương Sa có Ân Li, nàng tin tưởng Ân Li nhất định sẽ tin mình, nhưng bây giờ phiền toái nhất chính là Tô Đồ, hắn vẫn luôn là một người bá đạo và cố chấp như vậy, muốn thuyết phục hắn cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng cho dù thế nào thì nàng phải thử một lần mới được.

Nàng cuốn khăn xung quanh mình rồi đi ra khỏi phòng tắm, còn chưa kịp bước tới mép giường thì một cánh tay cứng như thép đã từ đằng sau ôm lấy eo nàng.

“Nàng thơm quá. . .”

“Tô Đồ. . .” Hắn xuất hiện khi nào?

Tô Đồ mãi mê hôn lên cần cổ thơm tho của nàng, một tay kéo tấm khăn che, một tay ôm trọn bầu ngực căng tròn, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mẫn Mẫn xoay người lại, đặt tay lên lồng ngực của hắn: “Chờ một chút. . . Ta có lời muốn nói với người. . .”

Nàng vừa tắm xong, đẹp đến nỗi khiến toàn thân hắn tưởng đau, Tô Đồ đặt nàng xuống giường: “Muốn nói gì thì để lát nữa rồi nói.” Sau đó hắn cúi đầu ngậm lấy nụ hoa của nàng.

“Chờ chút. . . Ừm. . . đừng như vậy. . .” Mẫn Mẫn không cách nào đẩy được hắn ra.

“Nàng thật ngọt, thật thơm. . .” Miệng của Tô Đồ công kích nụ hoa của nàng, bàn tay dần dần trượt xuống vuốt ve nhụy hoa của nàng.

“A. . . Ừm. . . Ừm. . .” Thân thể của Mẫn Mẫn chủ động phối hợp, bắp đùi tách ra như đang hoan nghênh hắn vào thăm dò.

“Thế nào? Hôm nay nàng có cảm giác như vậy sao?” Hắn còn chưa đi vào trong mật huyết của nàng, thế nhưng bàn tay đã cảm nhận được một mảnh ướt át.

“Ta. . . a. . .” Mẫn Mẫn rên rỉ.

“Ta thích nàng như vậy. . .” Hắn đưa một ngón tay dò vào bên trong mật huyết, nhẹ nhàng chậm rãi ra vào.

“Ừm. . . Ah. . .” Bắp đùi của Mẫn Mẫn lúc khép lúc mở, toàn thân bức bối khó nhịn, tựa như muốn thúc giục hắn mau mau tiến vào.

“Ừm. . . Thật ướt. . . So với lần trước còn ướt hơn nhiều. . . Nàng rất muốn phải không?” Tô Đồ hôn lên môi nàng, đồng thời ưỡn thắt lưng, tiến thẳng vào trong mật huyết của nàng.

“Ừm. . .” Mẫn Mẫn vòng hai chân lên hông hắn, để cho hắn tự do ra vào trong cơ thể mình.

“A a a. . .” Mật huyết ẩm ướt chặt chẽ ôm trọn nam căn của hắn, Tô Đồ ra vào rất nhanh, hắn nâng chân của nàng lên cao, quỳ ở trên giường, một chân cong lên dùng sức để tiến vào, tốc độ mãnh liệt khiến chỗ tư mật của hai người va vào nhau, phát ra một loại âm thanh tuyệt vời.

“A. . . a. . . a. . .” Mẫn Mẫn ôm hai chân ép sát ngực mình, vui sướng đón nhận trọng lượng của hắn.

Nàng phát ra âm thanh rên rỉ cao vút: “A. . . a. . . ừm. . .”

Sau đó, Tô Đồ nâng nàng dậy, để cho nàng ngồi lên trên người hắn, mông của hắn dùng sức đẩy lên trên.

Mẫn Mẫn bị hắn đẩy rất mạnh, bầu ngực cũng theo tốc độ kịch liệt mà lắc lư.

Hắn thỏa thích ngậm vú nàng, sau đó cúi đầu nhìn chỗ hai người giao hợp, hắn đưa tay xoa xoa tiểu huyệt đang núp ở trong rừng rậm, khiến nàng rên rỉ càng thêm dữ dội.

“Ah~. . .” Mật huyết của nàng dùng sức kẹp chặt vật cứng rắn của hắn, hai mắt nàng khép hờ, da thịt trắng như tuyết dần trở nên ửng đỏ, cao triều kéo tới khiến cả người nàng cảm thấy lâng lâng.

Nhìn nàng đắm chìm trong khoái cảm cực hạn, tốc độ của Tô Đồ dần trở nên nhanh hơn, khoảng cách giữa những lần đẩy vào rút ra càng lúc càng ngắn và mạnh hơn.

Mẫn Mẫn hoàn toàn quên mình ôm lấy hắn, nức nở: “A a a. . . Ta sắp không được rồi. . . Ahh. . .”

Tô Đồ nhắm mắt, ở lần nhấp cuối cùng thì hắn đem hết tinh hoa của mình bắn thật sâu vào trong cơ thể nàng, còn nàng thì xụi lơ ở trên người hắn.

Kích tình qua đi, Mẫn Mẫn tựa vào lồng ngực trắng kiện của hắn, ngón tay khẽ vuốt ve vết sẹo trước ngực.

Tô Đồ vuốt ve mái tóc mềm mại đã ướt đầm của nàng: “Sao vậy? Hôm nay nàng không giống mọi khi?”

Mẫn Mẫn trầm mặc không nói, chẳng qua chỉ ngơ ngác nhìn vết sẹo kia, làm sao bây giờ. . . . Nàng phát hiện, sau khi biết quá khứ của hắn thì nàng không có cách nào đem vẻ mặt lạnh lùng ra để đối mặt với hắn được nữa. . . . Thậm chí nàng còn có một loại kích động muốn ôm chặt lấy hắn.

Tô Đồ lật người nhìn nàng: “Sau khi trở về từ thảo nguyên, nàng vẫn luôn im lặng, nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Mẫn Mẫn đặt tay lên vết thương của hắn: “Còn đau không?”

Tô Đồ bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng nâng lên môi hôn: “Vết thương cũng đã lành, không còn đau nữa rồi!”

Mẫn Mẫn mở lòng bàn tay của hắn ra, vuốt ve những vết chai sạn trên đó. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, một đôi bàn tay không đẹp như vậy, giờ phút này lại khiến nàng động tâm. . .

“Sao lại hỏi vậy?” Tô Đồ cảm thấy nàng hôm nay rất lạ. . . .

“Trừ tổn thương bên ngoài. . . . trong lòng cũng tổn thương rất nhiều sao?”

Tô Đồ nghe vậy thì khuôn mặt khẽ biến sắc, thân thể trở nên cứng ngắc.

Mẫn Mẫn gấp gáp nói: “Ta không có ý gì khác. . . Ta chỉ muốn. . . Ta chỉ muốn nói lời xin lỗi với ngươi. . . Xin lỗi vì những lời ta đã nói. . . Ta. . .”

Tô Đồ cười lạnh: “Chuyện xưa của ta nghe rất cảm động phải không?”

Mẫn Mẫn lắc đầu: “Không! Không hề dễ nghe một chút nào. . . Ta nghe. . . chỉ cảm thấy đau khổ muốn chết. . .”

Tô Đồ ngồi dậy, sắc mặt không vui: “Vậy bây giờ là nàng đang thương hại ta?”

Nàng khấn trương ngồi dậy: “Ta không có ý đó. . . . Ngươi đừng nên hiểu lầm. . . .” Đáng chết! Đầu lưỡi nàng như muốn thắt lại. . . .

Tô Đồ vén chăn lên, không nói hai lời liền rời giường, mặc quần áo: “Ta không cần người của Nhật Hi quốc thương hại! Nàng cũng không cần phải xin lỗi vì lời nói của mình, dù sao thì trong mắt các người, Quỷ tộc vốn là đám người man rợ, mạng của chúng ta hèn hạ như chó!”

“Tại sao lại nói như vậy? Ta không có ý khinh rẻ Quỷ tộc! Ta chẳng qua. . . chẳng qua chỉ là. . . .” Mẫn Mẫn kích động nhảy xuống giường, bắt lấy tay hắn.

Tô Đồ không để ý tới nàng, hất tay nàng ra, tiến về phía cửa.

Nàng vội vàng ôm chầm lấy hông của hắn từ phía sau: “Ta hiểu trong lòng ngươi rất khổ sở! Nhưng không phải người nào của Nhật Hi quốc cũng xấu xa như vậy, cũng có những người tốt, ta thừa nhận lão Hi Vương không tốt, nhưng thái tử là người tốt, không nhất định phải chiến tranh mới giải quyết được tất cả, nhất định còn có nhiều biện pháp tốt hơn. . . .”

Tô Đồ xoay người bóp cằm nàng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên hung ác: “Nàng có tư cách gì nói những lời này với ta? Nàng thì biết cái gì? Nàng vĩnh viễn sẽ không hiểu được người Quỷ tộc của chúng ta bị

người Nhật Hi quốc hãm hại thế nào, nàng đứng ở trên lập trường gì mà nói những lời này? Chỉ dựa vào nàng là một người Nhật Hi quốc sao?”

Mẫn Mẫn vẫn chưa từ bỏ ý định: “Ta biết người hận Nhật Hi quốc, chẳng lẽ đối với các người, lấy cứng chọi cứng mới là tốt sao? Người quên bọn họ gọi người là gì rồi sao? Người là Ba Đồ Lỗ, là anh hùng trong lòng bọn họ, bản thân người có ảnh hưởng rất lớn đến hy vọng và tính mạng của nhiều người, một khi nổi lên xung đột ắt sẽ có đổ máu, người nhấn tâm nhìn bọn họ máu chảy đầu rơi sao?”

Ánh mắt của Tô Đồ đột nhiên lạnh buốt: “Mọi người ở Quỷ tộc đều cam nguyện máu chảy đầu rơi, bởi vì NỢ MÁU CHỈ CÓ THỂ TRẢ BẰNG MÁU!” Nói xong, hắn liền buông nàng rồi sải bước rời đi.

Mẫn Mẫn nhìn theo bóng dáng lạnh lẽo tuyệt tình của hắn, nàng chán nản ngồi sụp xuống đất, ôm lấy thân thể lạnh run. Tại sao? Tại sao nợ máu phải trả bằng máu? Hắn không biết rằng oan oan tương báo sẽ mãi mãi không dứt sao? Nhật Hi quốc, Quỷ quốc, hai đất nước này đều có người mà nàng yêu, nàng không muốn thấy bất cứ bên nào phải đổ máu, rốt cuộc nàng nên làm thế nào đây. . . . Làm thế nào mới có thể xóa đi sự hận thù trong lòng hắn. . . .

9. Chương 9

Từ sau đêm đó, Tô Đồ cũng không đến tìm Mẫn Mẫn nữa, lúc đầu nàng vẫn còn hy vọng, bây giờ nàng lại không có cách nào khống chế bản thân mình đừng nhớ đến hắn. Cuộc sống không có hắn, nàng không biết trải qua như thế nào, mỗi ngày đều đứng ở cửa ngóng trông, nhưng có chờ đợi thế nào cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Nhưng mà, nghĩ lại, cho dù nhìn thấy hắn thì sẽ thế nào? Hắn sẽ không nghe lời nàng, kết quả còn có thể cãi nhau, vậy thì thà rằng đừng nhìn thấy. Nhìn thấy hắn nàng chỉ cảm thấy càng lúc càng hoang mang, thế nhưng không nhìn thấy hắn lại khiến lòng nàng càng thêm chua xót. . . .

“Chu cô nương!”

“A. . . Là huynh sao. . . Có chuyện gì không?” Mẫn Mẫn kinh ngạc, Hàn Duy vậy mà lại đến tìm mình.

“Cô đang suy nghĩ gì vậy? Ta kêu cô mấy lần rồi đấy. . . .”

“A. . . Huynh có kêu ta sao?” Sao mình lại không nghe thấy nhỉ?

Có phải là trùng hợp hay không? Gần đây Vương thượng cũng hay mất hồn như vậy, rốt cuộc giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì? - Hàn Duy trầm nghĩ.

“Đúng rồi! Huynh tìm ta có chuyện gì không?” Chẳng lẽ là Tô Đồ bảo hắn đến tìm nàng?

“Lần trước Chu cô nương đến thảo nguyên, đã thuê một con hươu sao rất sống động phải không? Mẹ ta muốn mời cô nương qua giúp một lần nữa, không biết cô nương có rảnh rồi hay không?”

Trên mặt Mẫn Mẫn không giấu được vẻ thất vọng: “Thì ra là. . . .” Nghĩ cũng đúng, Tô Đồ làm sao có thể sẽ tìm nàng, là tự nàng si tâm vọng tưởng mà thôi. . . .

Thấy nàng để lộ ra vẻ mặt khó khăn, Hàn Duy nói: “Nếu Chu cô nương không rảnh cũng không sao. . . .”

“Không! Ta không bận gì cả. . . . Nhưng ta chỉ sợ Tô Đồ sẽ không đồng ý. . . .” Mẫn Mẫn cúi đầu thở dài nói.

“Ta vừa đi hỏi Vương thượng, ngài đã đồng ý cho cô đến thảo nguyên ở mấy ngày rồi.” Hắn không hiểu rốt cuộc Vương thượng đang nghĩ gì? Đối với bọn họ mà nói, Chu cô nương là người rất quan trọng, vậy mà ngài lại có thể để cho nàng tùy ý đi lung tung sao?

Mẫn Mẫn mở to hai mắt: “Hắn đồng ý?” Nàng quả thật đã khiến hắn cảm thấy chán ghét rồi sao? Hắn chỉ hận không thể tránh khỏi nàng càng xa càng tốt đúng không?

Thấy vẻ mặt thất vọng của nàng, Hàn Duy tò mò hỏi: “Chu cô nương, có gì không đúng à?”

“Không. . . Không có!” Nhìn Hàn Duy, Mẫn Mẫn lại nhớ đến một chuyện: “Hàn Duy. . . .”

“Có chuyện gì?”

“Trước kia ta thật không lễ phép với huynh, lại còn tát huynh một cái, thật sự vô cùng xin lỗi, xin huynh hãy tha thứ cho ta!” Mẫn Mẫn thành tâm nói với hấn.

Hàn Duy giật mình, nhìn nàng khom người nói xin lỗi với mình như vậy khiến hấn không được tự nhiên: “Ồ. . . Những việc trước đây ta đã quên hết rồi!” Nàng đã thay đổi rất nhiều, không còn giống tính cách trống đánh xuôi kèn thổi ngược như lúc đầu nữa. (nghĩ một đằng làm một nẻo, hành động không giống với suy nghĩ)

“Ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội để nói lời xin lỗi với huynh. . . Ta. . .” Sau khi nghe thím Bồ Na nói chuyện, nàng lại càng thêm xấu hổ vì những hành động lúc đầu của mình.

Hàn Duy vội vàng khoát tay: “Ai da! Cô đừng nói nữa. . . Cô cứ nói xin lỗi với ta, ta sẽ cảm thấy ngại. . .”

Hàn Duy ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Này. . . Chu cô nương hãy mau thu xếp ít quần áo. . . Xe ngựa đang chờ ở ngoài cung đấy!”

“Được!” Mẫn Mẫn xoa người trở về phòng.

Hàn Duy cảm thấy có chút kỳ quái. Chu cô nương này bị hấn bắt làm con tin, nhưng hôm nay hấn lại có cảm giác nàng giống như một người bạn thân thiết, cái ý nghĩ này hình như không đúng cho lắm? Nhưng mẹ hấn lại nói bà rất hợp ý với Chu cô nương, muốn nhận nàng ấy làm con gái nuôi, khiến hấn không cách nào nói sự thật này ra khỏi miệng. . . chuyện này. . . hấn cũng không rõ. . . Rốt cuộc Chu cô nương là địch hay là bạn đây?

Mẫn Mẫn ở nhà của Bồ Na, mỗi sáng sớm đều theo bà đi lừa dê, vắt sữa dê, làm phomat, buổi chiều sẽ ngồi thêu thùa cùng với những người phụ nữ khác trong Quý tộc, có nhiều chuyện để làm khiến nàng không còn thời gian để tán gẫu, nhưng mỗi khi hoàng hôn đến, bọn họ sẽ xin phép Tô Đồ dẫn nàng đi lên ngọn đồi nhỏ.

Nhìn Vương cung hùng vĩ phía xa, trong lòng nàng nghĩ không biết bây giờ Tô Đồ đang làm gì? Có nhớ đến nàng hay không? Có nhớ nàng giống như nàng đang nhớ hấn hay không?

Mỗi khi đứng ở nơi này, nàng vẫn luôn nhớ tới lần mình và Tô Đồ cùng cưỡi chung một con ngựa, tay của hấn ôm nàng thật chặt, để nàng tựa vào vòm ngực an toàn của hấn, bọn họ từ từ dạo bước trên thảo nguyên, phẳng phất như trên thế gian này chỉ có hai người bọn họ, không còn những vấn đề phiền não kia nữa. Nghĩ tới đây, nàng chỉ cảm thấy xung quanh mình thật lạnh lẽo.

Ngồi bên ngoài, nàng nhìn bức tranh trên tấm vải. Đã thêu xong một bức tranh phong cảnh rồi, kế tiếp nàng sẽ thêu cái gì đây? Bàn tay khẽ vuốt ve tấm vải, trong đầu hiện lên một đôi tình nhân ngồi trên lưng ngựa đang tựa vào nhau, ngắm nhìn thảo nguyên tươi đẹp. . .

Mẫn Mẫn nhắm mắt lại. Đó là bức tranh đẹp nhất trong lòng nàng, nàng nghĩ, cho dù sau này có phát sinh bất kỳ chuyện gì đi nữa, thì đời này nàng sẽ không thể nào quên cảnh tượng khi đó. . .

Nàng muốn thêu. . . Nàng muốn đem cảnh tượng đó thêu thành một bức tranh tuyệt đẹp, đây là lễ vật dâng lên cho Tô Đồ, nàng hy vọng hấn có thể nhìn thấy, đến lúc đó hấn sẽ hiểu được tâm ý của nàng.

Nàng vội vàng thêu, bởi vì tốc độ quá nhanh, không kịp chú ý cho nên kim đâm vào ngón tay. “A!”

Bồ Na nghe âm thanh này liền vội vàng chạy tới: “Bị kim đâm sao?”

Mẫn Mẫn cười nói: “Ta thật không cẩn thận, muốn mau chóng hoàn thành cho nên tốc độ nhanh hơn, không ngờ lại. . .”

“Làm không kịp ta cũng không trách cô, cô nhìn một chút đi, mấy ngày nay tay của cô toàn là vết kim đâm rồi!” Bồ Na đau lòng nhìn bàn tay của nàng.

“Không sao đâu! Chỉ cần thêu đẹp thì mấy cái này chẳng là gì cả!” Mẫn Mẫn thêu thêm vài đường, yêu thích vuốt ve tấm vải mãi không buông. Rốt cuộc nàng đã thêu xong rồi.

Bố Na hài lòng gật đầu. Có Mẫn Mẫn làm thê tử thì thật tốt biết bao, đáng tiếc, Ba Đồ Lỗ là người có phúc mà không biết hưởng, ở chung nhiều ngày như vậy, bà biết Mẫn Mẫn không có lúc nào mà không nhớ đến hẳn.

“Bức họa trên tấm vải này rất đẹp! Nhất là những chỗ của cô thêu, so với dùng bút vẽ thì còn tinh xảo hơn!”

“Đừng nói vậy. . . . Mọi người thêu giỏi hơn ta nhiều!”

“Trình độ thêu thùa của cô rất tốt, nếu cô là người Quý tộc thì nhất định sẽ có một đồng người tranh nhau để cưới cô!”

“Cưới tôi? Tại sao?” Mẫn Mẫn buồn cười hỏi.

“Trong Quý tộc, cô gái nào vừa giỏi thêu thùa lại vừa xinh đẹp thiên lương đều được mọi người hoan nghênh nhất!” Bố Na nói. Thật ra thì, trong lòng bà rất thích Mẫn Mẫn, nếu không phải đã nhận ra người trong lòng Mẫn Mẫn là Ba Đồ Lỗ thì bà nhất định sẽ giúp con trai mình theo đuổi Mẫn Mẫn!

“Không đâu! Là mọi người quá khen rồi. . . . Ta không giỏi như vậy đâu. . . .” Mẫn Mẫn vô cùng chột dạ. Nếu biết nàng là người của Nhật Hi quốc thì bọn họ sẽ còn giữ vẻ mặt ôn hòa như vậy rồi nói nàng thiên lương hay không?

“Mẹ của cô nhất định cũng là một mỹ nhân rất giỏi nữ công gia chánh đúng không?”

“Sau khi sinh hạ ta thì mẹ ta đã qua đời rồi.” Mẫn Mẫn nói xong thì ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía nàng, nàng mỉm cười nói: “Nhưng mà, nghe cha ta nói, mẹ của ta cũng thêu thùa rất giỏi, cho nên ta cũng liều chết học thêu thùa, hy vọng cha có thể vui vẻ. . . .”

Bố Na dùng thân thể mập mạp ôm chặt lấy Mẫn Mẫn: “Đứa bé đáng thương. . . .”

“Thím Bố Na. . . .”

“Vậy sau này cứ coi ta là mẹ của cô đi! Vừa hay ta không có con gái, có một cô con gái như hoa như ngọc thế này, thật đúng là rất tốt!” Hốc mắt của Bố Na phấp phồng.

“Cảm ơn! Mọi người đối với ta thật tốt. . . .” Mọi người ở nơi này thật tốt, Mẫn Mẫn không hiểu được, người tốt như vậy, sao ông trời lại đối xử với các nàng ấy. . . .

“Đúng rồi! Ta có nấu chè vừng, con có muốn ăn hay không?”

“Mẫn Mẫn, cô nhất định phải ăn chè vừng của Bố Na nấu, rất rất ngon đó!”

Mẫn Mẫn cười rồi giơ tay lên: “Vậy sao? Được! Ta muốn ăn!”

Không bao lâu sau, Bố Na bưng chè ra, múc một chén đưa cho Mẫn Mẫn, sau đó gọi mọi người đến ăn chè, trên mặt ai nấy đều tràn đầy vui vẻ, xung quanh tràn ngập tiếng cười.

Mẫn Mẫn nhìn chén chè trong tay, húp một ngụm ấm nóng vào trong miệng, thấm vào lòng nàng. Nàng hy vọng mọi người nơi này vĩnh viễn sẽ vui vẻ hạnh phúc như vậy, cho dù là ai. . . . nàng cũng không muốn bị tổn thương, đau khổ, lại càng không muốn bọn họ bị liên lụy bởi ngọn lửa chiến tranh. . . .

10. Chương 10

“Đúng rồi! Ta cũng đã chuẩn bị xong rồi, hôm nay con ở lại ăn tối đi!” Bố Na cười nói.

“Nhưng buổi tối con phải trở về cung. . . .” Tuy không nỡ rời xa những người này, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng, Mẫn Mẫn phải trở về rồi.

“Bởi vì Ba Đồ Lỗ sao? Yên tâm, tối nay hấn cũng tới đây ăn cơm, ăn xong thì hai người trở về cùng!”

“Hấn cũng tới sao?” Biết hấn sẽ tới, trong lòng Mẫn Mẫn đột nhiên căng thẳng, quên mất chén chè trong tay, nàng vội vàng đứng dậy, chè nóng hắt lên người, cánh tay lộ ra bên ngoài trong nháy mắt đỏ lên.

Bố Na hô lên: “Ôi trời! Tay của con sẽ bị phỏng mất!”

Một đám người ba chân bốn cẳng vội vàng đi lấy nước lạnh giúp nàng rửa tay.

“Đều tại ta! Chè quá nóng mới khiến con bị phỏng!” Bố Na tự trách.

“Không! Là do con không cẩn thận! Không liên quan đến người. . .” Mẫn Mẫn nói.

“Ôi ôi! Nhìn đôi tay này, lúc đầu trắng tinh như ngọc, bây giờ lại đỏ như vậy. . . Có đau hay không?” Bố Na khẩn trương giống như một bà mẹ đang đau xót cho con gái mình.

“Không đau, thật sự không đau chút nào đâu!”

“Quần áo của con cũng đã dơ rồi, mau theo ta vào trong thay đi! Trong nhà ta có quần áo đấy!” Bố Na kéo Mẫn Mẫn vào trong phòng.

Bố Na lấy ra bộ quần áo quý giá nhất lúc còn trẻ của mình, giúp Mẫn Mẫn mặc vào.

“Trời ạ! Rất vừa đấy! Con thật giống như ta lúc còn trẻ. . . đẹp quá! Mau đi ra ngoài ọi người giật mình nào!”

Mẫn Mẫn mặc bộ quần áo đặc biệt của Quý tộc, hai bên đầu có hai lọn kim tuyến lượn quanh tạo thành hai bím tóc, còn lại đều rũ xuống sau vai, trên đỉnh đầu đeo món trang sức hình trăng lưỡi liềm mà các cô gái trẻ của Quý tộc thích nhất, trên áo treo thêm chiếc chuông nhỏ, trên tai đeo một chiếc khuyên tai bằng bạc, tất cả tạo nên một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp của Quý tộc.

Mẫn Mẫn nhìn mình trong gương, cảm thấy trang phục như vậy hình như quá mức tươi đẹp: “Con không cần phải mang nhiều đồ trang sức như vậy đâu. . .”

“Cần chứ! Nhìn làn da của con xem, vô cùng mịn màng, rất hợp với những món trang sức này, thoát nhìn cứ như tiên nữ giáng trần vậy!” Bố Na hưng phấn cười nói.

Mẫn Mẫn do dự: “Nhưng mà. . .”

“Đừng có nhưng mà, con phải trông như thế này! Bình thường con đều ăn mặc đơn giản, các cô gái ở Quý tộc đều ăn mặc thế này, trông con như vậy, tùy tiện đứng ngoài đường, nhất định sẽ có rất nhiều chàng trai nhìn con đắm đắm, nước miếng chảy ròng ròng nha!”

“Thím Bố Na. . .”

Bố Na không để ý đến lời kháng nghị của Mẫn Mẫn, kéo tay nàng ra khỏi phòng: “Này! Các người mau đến đây xem con gái xinh đẹp của ta!”

Quả nhiên, Mẫn Mẫn vừa bước ra, xung quanh lập tức trở nên xôn xao, tất cả mọi người đều chen nhau bình phẩm.

“Ai da! Thật là đẹp!”

“Dĩ nhiên rồi! Giống như ta lúc còn trẻ vậy!”

“Người bớt tự kỷ đi! Giống ta mới đúng!”

Mọi người người một lời, ta một lời, khiến cho Mẫn Mẫn cảm thấy buồn cười. Những người này giống như đang nhìn thấy bảo bối vậy, nàng thật sự đẹp đến thế sao? Chẳng qua là. . . Dù nàng có thật sự trẻ tuổi xinh đẹp thì thế nào? Cũng không lọt được vào mắt người mình yêu mến. . .

“A! Ba Đồ Lỗ! Ngài đến lúc nào vậy?”

Lời nói của Bố Na làm Mẫn Mẫn đột nhiên ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải đôi con ngươi xanh thẳm của hấn.

Tô Đồ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Mẫn Mẫn. Chỉ mới mấy ngày không gặp mà nàng so với trong tưởng tượng của hắn đẹp hơn rất nhiều.

Bố Na cố ý đẩy Mẫn Mẫn tới trước mặt hắn, giống như đang dâng hiến bảo vật, nói: “Ba Đồ Lỗ, ngài thấy Mẫn Mẫn của chúng ta có đẹp hay không?”

Tô Đồ chăm chú nhìn Mẫn Mẫn, ánh mắt như thể muốn xuyên thấu tâm hồn nàng. Đã bao lâu rồi hắn không nhìn nàng như vậy? Thật lâu, giống như đã trải qua một đời. . .

“Đẹp. . .Thật sự. . .Rất đẹp. . .” Trước kia tại sao hắn lại không phát hiện ra quần áo của Quỷ tộc bọn họ lại đẹp như vậy?

Giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn tựa như một dòng suối mát len lỏi vào trong lòng nàng, khiến tim nàng đập rộn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, mặt cũng không tự chủ mà đỏ lên. Không ngờ đã lâu không gặp nhau mà sức ảnh hưởng của hắn đối với nàng vẫn còn lớn như vậy. . . Nếu không phải là ngại xung quanh đông người thì nàng thật sự muốn chạy như bay vào trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, không bao giờ buông ra.

“Tốt lắm! Ba Đồ Lỗ đã tới, chúng ta mau vào trong chuẩn bị đi!” Bố Na hô hào mọi người, không lâu sau, bốn phía xung quanh trở nên im lặng.

Ánh mắt của Mẫn Mẫn vẫn như cũ nhìn chăm chăm Tô Đồ, nàng không chớp mắt, hoặc cũng có thể là nàng không nguyện ý dời đi. Chỉ đứng im nhìn như vậy! Không cần nói, cứ để cho nàng lặng lẽ nhìn. . .

Khóe mắt Tô Đồ trông thấy cánh tay của Mẫn Mẫn ửng hồng, hắn bước một bước thật dài đến trước mặt nàng, kéo tay của nàng: “Sao tay của nàng lại bị phỏng?”

Mẫn Mẫn kéo ống tay áo che lại: “Là do ta không cẩn thận để bị phỏng. . .” Bàn tay của hắn thật ấm áp, bị hắn bắt được, nàng mới cảm giác tay mình lạnh đến thế nào. Bàn tay này đã lâu rồi không được ai đó nắm chặt, thân thể lạnh lẽo này đã lâu rồi không được ai đó ôm vào lòng, nhìn vào mắt hắn, nàng hiểu. . . Thì ra, nàng đã yêu người con trai trước mắt này, yêu thật đậm sâu!

Tô Đồ cau mày nhìn cánh tay đỏ hồng của nàng: “Như vậy không được!”

Mẫn Mẫn nhìn hắn khẽ vuốt ve mu bàn tay của nàng, “Không sao đâu. . .” Chỉ cần hắn có thể nắm tay nàng lâu hơn một chút, ánh mắt dừng trên người nàng lâu hơn một chút, thì cho dù nàng có bị bỏng đến trầy da sứt thịt, nàng cũng cam lòng.

“Sao có thể không sao được?!” Nói xong, hắn liền kéo nàng ra ngoài.

“Đợi một chút! Người định làm gì? Thím Bố Na còn đang chờ chúng ta dùng cơm đó!”

Tô Đồ quay lại nói với Mẫn Mẫn: “Ăn cơm không quan trọng, nàng mới quan trọng!”

Mẫn Mẫn nghe vậy thì sững sờ tại chỗ. Hắn vừa nói gì? Nàng mới quan trọng. . . Nàng mới quan trọng sao. . .

Tiếp đó, hắn ôm nàng trèo lên lưng ngựa, hai người cùng nhau chạy về hướng ngược lại.

Bố Na hài lòng nhìn hai người rời đi. Một phụ nhân đang bê đồ ăn ra ngoài, hỏi: “Bọn họ đâu rồi? Không phải là muốn ăn cơm sao? Bây giờ lại chạy đi đâu rồi?” Bố Na cười nói: “Ăn cơm thì có gì mà quan trọng? Haha!”

11. Chương 11

Tô Đồ thúc ngựa chạy thẳng vào trong rừng, sau khi ghim ngựa, hắn ôm Mẫn Mẫn nhảy xuống, ban đêm ở trong rừng giờ tay cũng không thấy rõ năm ngón.

“Rốt cuộc người muốn đưa ta đi đâu?”

“Xuyt! Đừng nói chuyện, cứ theo ta là được!” Hấn vững vàng nắm tay nàng đi về phía trước, giống như là rất quen thuộc với nơi này.

Mẫn Mẫn nhìn tay của hấn rồi lại nhìn về phía hấn. Nàng nghĩ, nếu là hấn, nàng nguyện ý. . . . Cho dù hấn muốn dẫn nàng đến địa ngục, nàng cũng nguyện ý đi cùng hấn.

“Đến rồi!”

Đi đến bên cạnh một dòng suối nhỏ, Tô Đồ nắm tay nàng đưa vào bên trong khe suối.

Dòng nước mát lạnh kích thích vùng da bị bỏng khiến Mẫn Mẫn cảm thấy đau nhói: “A!”

“Đau à? Cố gắng một chút sẽ dễ chịu ngay thôi!” Hấn cũng vươn tay vào trong khe suối, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Trong bóng tối, Mẫn Mẫn nhìn hấn gần mình trong gang tấc, đôi mắt màu xanh long lanh sáng ngời, giống như hai ngọn đuốc thiêu đốt trái tim nàng, vết thương nơi mu bàn tay có thể dễ dàng nhìn thấy, lại không thấy được ngọn lửa đang rực cháy trong trái tim nàng.

Nếu hấn còn giận nàng thì tại sao lại quan tâm nàng như vậy? Rốt cuộc hấn coi nàng là gì? Nàng không chịu nổi nếu hấn lại tiếp tục đùa giỡn trái tim nàng, nàng cảm giác trái tim mình đang ở giữa ranh giới giữa ‘yêu’ và ‘không yêu’ của hấn, hấn thật sự giống như đã đem trái tim nàng đặt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, nàng sắp bị hấn làm cho phát điên rồi!

Mẫn Mẫn dùng sức rút tay lại: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Trong mắt ngươi, ta rốt cuộc là gì?”

Là gì sao? Cái vấn đề này Tô Đồ cũng luôn tự hỏi mình. Nhìn thấy nàng, tâm tình của hấn sẽ trở nên phức tạp. Hấn ép mình coi nàng là một con tin, nhưng trong lòng hấn lại nhớ nàng đến ngày đêm mất ngủ, hấn thật sự rất sợ mỗi khi nhắm mắt lại. . . . Chỉ cần hấn vừa nhắm mắt thì sẽ nhìn thấy nàng đang mỉm cười, điều này khiến hấn khó chịu không thôi, hấn chưa bao giờ trải qua tình trạng như thế này. . . .

“Tại sao lại không nói? Rốt cuộc ta chỉ là một con tin, là đối tượng để cho ngươi đùa giỡn đúng không?” Thấy hấn vẫn im lặng, chẳng qua chỉ dùng đôi mắt xanh thăm để nhìn nàng, trái tim Mẫn Mẫn cảm thấy tức giận xen lẫn bị thương. “Nếu như ta chỉ là con tin, xin ngươi hãy đối xử với ta như một con tin, cho dù tay của ta có bị chặt đứt cũng không cần ngươi lo!”

Mẫn Mẫn đứng dậy quay đầu rời đi, lại bị hấn ngăn lại, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: “Mẫn Mẫn. . . .”

Mẫn Mẫn bịt tai lại: “Đừng kêu tên ta! Đừng đối xử tốt với ta nữa!” Nàng điên cuồng hét lên, nước mắt cứ thế tuôn trào.

“Mẫn Mẫn!” Hấn ôm lấy nàng đang cuồng loạn, giữ nàng thật chặt vào trong lòng mình.

Mẫn Mẫn nhắm mắt lại, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi: “Đừng đối xử tốt với ta nữa! Ta thật sự rất sợ. . . Ta thật sự rất rất sợ. . . Ta càng lúc càng không khống chế được mình. . . .”

Tô Đồ nâng mặt nàng lên, đau lòng nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nàng: “Nàng không thích ta đối xử tốt với nàng sao?”

Mẫn Mẫn nhìn hấn: “Không! Ta rất thích. . . Ta sợ mình sẽ không kìm chế được mà yêu ngươi. . . . Ta không kìm chế được mình như vậy. . . .”

“Mẫn Mẫn. . . .” Hấn hôn lên môi nàng, hôn thật sâu.

“Ôm ta. . . Ôm chặt ta được không? Đừng buông ta ra. . . .” Mẫn Mẫn ôm chặt lấy hấn.

Đã lâu rồi Tô Đồ không hôn nàng, đôi môi nàng thiêu đốt tâm hồn tối tăm của hấn, thân thể lập tức nóng lên, nàng không biết hấn đối với nàng có bao nhiêu khát vọng, hấn nhớ nàng biết bao!

“Tô Đồ. . . Ừm. . . .” Nàng ôm cổ đáp lại nụ hôn của hấn.

Tô Đồ rên lên một tiếng, hôn càng sâu hơn, bàn tay không an phận, dao động ở trên người nàng, tiếp đó, hấn khó khăn rời khỏi đôi môi nàng: “Mẫn Mẫn. . . . ngăn ta lại. . . mau ngăn ta lại. . . .”

Mẫn Mẫn lắc đầu, nhón chân lên, học hấn dùng đầu lưỡi liếm vết hầu của hấn.

Tô Đồ thống khổ thở dốc: “Mẫn Mẫn. . .” Hắn gầm nhẹ một tiếng, đem nàng đè xuống thăm cở, điên cuồng hôn nàng, đưa tay vén áo của nàng lên cao, dùng sức mút hai đỉnh tròn trịa.

“A a. . .” Mẫn Mẫn rên rỉ, vui sướng đón nhận sự nhiệt tình của hắn.

“Mẫn Mẫn. . . Nàng thật đẹp. . .” Sau khi bú hai đỉnh tròn trịa, hắn lại cởi quần của nàng ra, dùng lưỡi liếm vào nhụy hoa của nàng.

“A a. . . Ừm. . .” Mẫn Mẫn dặng chân, để cho hắn thưởng thức mật ngọt của nàng.

“Mẫn Mẫn. . . Ừm. . .” Hắn cởi quần, động thân để cho khát vọng đã lâu thẳng tiến vào trong tiểu huyết.

“A a. . .” Theo những lần đưa đẩy, Mẫn Mẫn cao giọng rên rỉ.

“A h ~ Mẫn Mẫn. . .” Hắn muốn nàng đến toàn thân trường đau, đã nhiều lần hắn vô cùng hối tiếc đã để nàng rời khỏi Vương cung để đến thảo nguyên, hắn nhớ nàng. . . rất nhớ nàng!

“Tô Đồ. . a. . .” Mẫn Mẫn kích tình ôm hắn gào thét. Nàng thật thích cảm giác này, chỉ có thời khắc này, nàng mới có cảm giác mình ở gần hắn, cùng hắn hòa làm một. . .

Tô Đồ nâng chân nàng, dùng sức thúc mạnh về phía trước, mật huyết của nàng bởi vì động tác của hắn mà co rút lại, khiến hắn vô cùng thoải mái.

“A. . . Ừm. . .” Mẫn Mẫn nằm trên cở, cùng hắn đong đưa thân thể.

“Mẫn Mẫn. . .” Tô Đồ nhắm mắt lại, chuyên tâm ra vào cơ thể nàng, giống như con rắn nhanh nhẹn chui ra chui vào ở trong hang nhỏ.

“Tô Đồ. . A a a. . .” Mẫn Mẫn sung sướng rên lên, bàn tay nhỏ bé cũng sờ loạn ở trên ngực hắn.

Bốn bề xung quanh dòng suối nhỏ cũng chỉ có tiếng thở dốc và rên rỉ của hai người, Mẫn Mẫn khê mở mắt, nhìn dáng vẻ say mê của Tô Đồ, nàng càng thêm vong tình, đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt hắn, để cho hắn hôn lên từng ngón tay của nàng.

“Tô Đồ. . . yêu ta. . . dùng sức yêu ta. . .” Mẫn Mẫn nói trong làn nước mắt.

Tô Đồ cúi người, đỡ lấy đầu nàng, dịu dàng hôn nàng: “Mẫn Mẫn. . . Mẫn Mẫn. . .”

“A a a. . .”

Hắn tăng nhanh tốc độ, tiến vào thật sâu rồi lại rút ra, khiến thân thể nàng càng thêm sung sướng mãnh liệt.

“A h ~ . . . Mẫn Mẫn. . .” Sau khi mạnh mẽ tiến sâu vào trong, cuối cùng, hắn đem toàn bộ tinh hoa nóng bỏng của mình bắn vào trong cơ thể của nàng. . .

Mẫn Mẫn nằm trên cở thở dốc, Tô Đồ tự trách bản thân, ôm lấy thân thể nàng, vô cùng săn sóc, mặc quần áo cho nàng: “Ta không nên ở chỗ này mà muốn nàng. . .”

“Tô Đồ. . .” Nàng tựa vào trong ngực hắn, nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc, nàng không quan tâm mặt đất lạnh lẽo thô ráp thế nào, bởi vì nàng thương hắn.

“Nàng nên ngăn cản ta. . .” Hắn chỉnh lại mái tóc trên trán nàng.

Nàng ôm chặt lấy hắn, tựa như chỉ sợ hắn biến mất: “Ta thích chàng đối với ta như vậy!”

“Mẫn Mẫn. . .” Tô Đồ nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Tô Đồ. . . ta yêu chàng, không phải là thương hại, mà là thật sự yêu chàng! Mấy ngày nay ta rất nhớ, rất nhớ chàng. . .” Mẫn Mẫn rưng rưng nói.

Tô Đồ ôm chặt lấy nàng: “Mẫn Mẫn, ta vẫn cho là mình sẽ không bao giờ dính đến chuyện tình cảm nữa. . .”

Nàng không hiểu nhìn hắn: “Chàng có ý gì?”

“Ta nghĩ nàng cũng đã nghe Bố Na kể về quá khứ của ta, ta là một gã nam nhân thất bại, không có cách nào bảo vệ nữ nhân của mình, còn khiến cho nàng ấy vì ta mà chết. . . .Ta có lỗi với nàng ấy!”

Mẫn Mẫn tựa vào ngực hắn, cảm giác trái tim của hắn đang đập rất nhanh: “Đó không phải là lỗi của chàng. . . .” Nàng thật sự đau lòng vì hắn. . . .

“Ban đêm, khi ta nhìn sóng biển trắng xóa vỗ vào bờ, lúc trước ta đều nhớ về thê tử đã qua đời, nhưng từ khi nàng đến đây, ta lại phát hiện, trong tâm trí mình đều là hình bóng của nàng!” Trong đôi mắt xanh thẳm có chút đấu tranh.

“Tô Đồ. . . .” Nói vậy, hắn và nàng đều có chung một cảm giác? Điều này khiến Mẫn Mẫn thật cao hứng, trên đời này, chuyện tốt đẹp nhất chính là người mình yêu cũng yêu mình.

Tô Đồ lấy ra một chiếc vòng ngọc, sau đó đeo lên tay nàng.

Mẫn Mẫn nhìn vòng ngọc: “Cái này. . . .”

“Đây là vòng ngọc của mẫu thân trước khi qua đời đã đưa cho ta, là Thiên châu, có thể bảo vệ nàng bình an.” Đeo trên tay nàng thật sự rất hợp.

“Nàng ấy. . . . cũng đã từng đeo cái này sao?” Mẫn Mẫn thật tò mò, không biết thê tử đã qua đời của hắn là người thế nào.

Tô Đồ lắc đầu: “Nàng ấy không thích đeo trang sức, vậy nên chiếc vòng này vẫn luôn đặt trong tủ.”

Mẫn Mẫn nhìn hắn: “Hôm nào có cơ hội, chàng dẫn ta đi thăm mộ nàng ấy được không? Ta muốn đem hoa đến cho nàng ấy!”

Tô Đồ có vẻ kinh ngạc: “Nàng muốn đến gặp nàng ấy?”

Mẫn Mẫn lòng nắm ngón tay mình vào tay hắn: “Dĩ nhiên là ta muốn đến gặp nàng ấy, một nữ nhân trung trinh tiết liệt như nàng ấy, đáng được tôn kính, càng đáng giá để chúng ta vĩnh viễn nhớ nàng!”

Lời nói này của Mẫn Mẫn khiến Tô Đồ xúc động: “Mẫn Mẫn. . . .” Hắn ôm chặt lấy nàng rồi lại nghĩ mình may mắn cỡ nào mới có thể gặp được nàng, cảm giác hạnh phúc đã lâu không có, giờ phút này lại một lần nữa tràn ngập trong lòng.

12. Chương 12

Sau khi trở về Vương cung, Tô Đồ và Mẫn Mẫn như keo sơn gắn bó, ban ngày, bọn họ sẽ cưỡi ngựa đi trên thảo nguyên, tối đến, nàng lại tựa vào trong ngực hắn nói chuyện trên trời dưới đất, rồi lại chợt có ý nghĩ, bọn họ sẽ mãi thế này, cùng nhau nhìn mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn.

Có lúc, Mẫn Mẫn nghĩ mình đã chết rồi, bởi vì tất cả đều quá tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi không hề giống trên thế gian, khiến cho nàng có cảm giác như mình đang lạc lối giữa chốn thiên đường.

Chỉ có những đêm khuya thanh vắng, ngắm nhìn khuôn mặt Tô Đồ ngủ say không chút phòng bị, thì nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng nàng mới có thể hiện lên.

Nàng có thể tiếp tục ở bên cạnh hắn như vậy bao lâu nữa? Cho dù nàng cố gắng không quan tâm, nhưng vấn đề giữa hai người bọn họ vẫn tiếp tục tồn tại.

Thế nhưng . . . nàng sợ phải mở miệng, dù cho đây chỉ là một giấc mộng, thì nàng cũng không muốn tỉnh giấc, nàng chỉ sợ khi nàng nói ra, giấc mộng sẽ tan thành mây khói, hắn sẽ rời xa nàng. Nàng thật sự không muốn mất hắn. . . . Nàng đã không thể không có hắn. . . . Trời mới biết, nàng bằng lòng mất đi tất cả, chỉ cầu mong được hắn mãi mãi ôm trong lòng. . . .

Dựa vào cánh cửa, Mẫn Mẫn thở dài một hơi, nhìn trăng tròn vành vạnh, nàng lại nhớ đến phụ thân, nhớ đến Ân Li và Nhật Hi Dương Sa.

Nghĩ tới bọn họ, trong lòng nàng lại có cảm giác tội lỗi, nếu bọn họ biết người nàng yêu lại là kẻ thù của Nhật Hi quốc thì bọn họ sẽ nghĩ nàng thế nào?

Nàng nhớ bọn họ, nhưng lại không muốn rời khỏi nơi này, nàng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh Tô Đồ, nhưng nàng là người Nhật Hi quốc, người mà Quỷ quốc căm hận nhất, nàng có mặt mũi nào mà ở lại nơi này? Tuy không nói thì mọi người sẽ không biết, nhưng giấy không gói được lửa, một ngày nào đó sự thật sẽ bị phanh phui, nàng làm sao có thể đối mặt với Bồ Na và mọi người đây. . . .

Mẫn Mẫn ngồi sụp xuống, khổ sở ôm lấy đầu mình. Nếu có thể trốn tránh vấn đề này. . . . nếu có thể bắt chấp tất cả. . . . thì thật tốt biết bao. Nhưng mỗi khi chỉ còn một mình nàng thì những vấn đề này lại nhảy ra chất vấn nàng, thế nhưng ngay cả một câu trả lời nàng cũng không có được. . . .

Tô Đồ Mau trở lại đi! Ta cần chàng. . . . cũng rất nhớ chàng ta không thể không có chàng! - Mẫn Mẫn nhìn trăng tròn, tự mình lẩm bẩm.

Nàng biết Tô Đồ còn có công việc phải xử lý, không thể suốt ngày ở bên cạnh nàng, nhưng chỉ cần không nhìn thấy hấn, lòng của nàng sẽ vô cùng trống trải, nàng vậy mà lại trở thành loại nữ nhân mà trước đây mình đã từng ghét cay ghét đắng, cái loại nữ nhân mà không có nam nhân thì sẽ không sống được. . . . Nàng ghét mình như vậy. . .

Khuôn mặt của Tô Đồ, phụ thân, Ân Li và Nhật Hi Dương Sa cứ luẩn quẩn hiện lên trong đầu nàng, Mẫn Mẫn không chịu nổi nữa nên đành đứng dậy.

Nàng muốn đi tìm Tô Đồ! Nàng sẽ không làm phiền hấn, chỉ cần hấn để cho nàng im lặng ở bên cạnh chờ đợi, có vậy thì nàng mới có cảm giác an toàn, sẽ không suy nghĩ lung tung nữa. . . .

“Chu Mẫn Mẫn là con gái của Chu Thái – một công thần có công dựng nước, từ nhỏ đã là bạn tốt của Ân Li – thái tử phi tương lai, người trong lòng nàng là Nhật Hi Dương Sa! Còn có một lần định hại chết Ân Li, cuối cùng mới phát hiện ra lương tâm. . . .”

An Thân Vương đang bị Nhật Hi quốc ra sức truy nã, bèn chạy trốn tới Quỷ quốc để tìm kiếm sự che chở của Tô Đồ, hấn đem tất cả mọi chuyện của Nhật Hi Dương Sa, Ân Li và Mẫn Mẫn nói rõ một loạt từ đầu đến cuối.

“Bởi vì cảm thấy mình nợ Ân Li một ân tình, cho nên Chu Mẫn Mẫn mới thay thế Ân Li để mình bị bắt. . . .”

Biết Mẫn Mẫn đã từng yêu nam nhân khác, Tô Đồ nhú chặt mày.

“Hiện tại, Nhật Hi quốc đang nghĩ cách để cứu Chu Mẫn Mẫn, mặc dù các người không bắt được thái tử phi nhưng cũng có thể dùng con tin này để đàm phán!” Theo như tin tức mà An Thân Vương nghe ngóng được, thì Ân Li không ngừng năn nỉ Nhật Hi Dương Sa, bắt hấn phải cứu được Mẫn Mẫn bằng mọi giá.

Tô Đồ lạnh mắt nhìn An Thân Vương: “Chu Mẫn Mẫn đối với Nhật Hi quốc quan trọng như vậy sao?”

An Thân Vương nhướng mày: “Không phải ta đã nói rồi sao? Nhật Hi Dương Sa lòng dạ đàn bà, vì người mình yêu, cho dù thế nào hấn cũng sẽ nghĩ cách cứu Chu Mẫn Mẫn, đây chính là con át chủ bài tốt nhất của các người!”

“Người im miệng cho ta!” Mẫn Mẫn vốn định vào cửa, lại vừa đúng lúc nghe An Thân Vương nói như vậy.

“Chu Mẫn Mẫn, đã lâu không gặp!” An Thân Vương giả dối chào hỏi.

Mẫn Mẫn căn bản nhìn hấn cũng cảm thấy tổn thương hai mắt của mình, nàng vội vàng nhìn về phía Tô Đồ nói: “Loại người bán nước cầu vinh như hấn, mặt trời mây trời, chàng vạn lần không thể tin!”

Tô Đồ lạnh lùng nhìn Mẫn Mẫn: “Vậy ta nên nghe theo lời của ai đây?”

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là ta. . . .Hấn chỉ muốn nhân lúc nước sôi lửa bỏng, khơi mào chiến tranh giữa hai nước, sau đó ngồi hưởng ngư ông đắc lợi mà thôi!” An Thân Vương luôn chỉ lo cho bản thân mình chứ không quan tâm đến sống chết của người khác!

“Phải không?” Tô Đồ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Mẫn Mẫn.

“Thái tử phi tương lai là bạn tốt của ta, chỉ cần ta viết một phong thư, nàng ấy nhất định sẽ hiểu tình hình ở nơi này! Dương Sa cũng không phải là loại người không phân biệt được thị phi, hẳn nhất định sẽ. . .”

“Làm sao nàng biết hẳn là người luôn phân rõ phải trái?” Tô Đồ cắt đứt lời nói của nàng. Dương Sa! Còn phải gọi thân thiết như vậy sao?!

Mẫn Mẫn không biết tại sao Tô Đồ lại hỏi như vậy. “Dĩ nhiên là ta biết!”

“Không phải bởi vì hẳn là người trong lòng của nàng, cho nên nàng mới nói tốt cho hẳn sao?”

Mẫn Mẫn trợn to mắt: “Chàng đang nói gì vậy?” Đây là chuyện đã qua lâu rồi, khi nàng tới nơi này rồi yêu thương hẳn, nàng mới phát hiện cảm giác của mình đối với Dương Sa lúc trước chẳng qua chỉ đơn thuần là thiện cảm, còn đối với Tô Đồ mới là tình yêu.

Tô Đồ nhìn thấy sự kinh hoàng trong ánh mắt nàng: “Đừng tưởng nơi này là Quỷ quốc thì không ai biết những chuyện xấu trước kia của nàng!”

Chuyện xấu? Mẫn Mẫn quay đầu nhìn An Thân Vương đang cười gian trá: “Rốt cuộc ngươi đã nói cái gì với Tô Đồ?”

Tô Đồ nắm tay của nàng, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chăm chăm: “Nàng thật sự rất lợi hại rất thông minh, thủ đoạn cũng rất cao siêu, ngay cả ta suýt chút nữa cũng bị nàng lừa!” Nghĩ đến chuyện nàng giả vờ ở trước mặt hẳn, một ngọn lửa tức giận lập tức bùng lên.

Mẫn Mẫn nghe vậy, cảm thấy rất đau lòng: “Ta không lừa chàng! Sao ta có thể lừa chàng. . .” Hẳn vậy mà lại nghe lời người khác rồi hoài nghi nàng, chẳng lẽ hẳn không phân biệt được nàng đối với hẳn là thật lòng hay giả dối sao?

“Hừ! Nàng chẳng qua chỉ giả vờ ngây thơ để chiếm được lòng tin của ta thôi, trên thực tế, nàng là một người có tâm cơ rất sâu, là loại nữ nhân không từ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình!” Tô Đồ hất tay nàng ra.

“Rốt cuộc chàng đang nói cái gì?” Mẫn Mẫn nắm chặt nắm đấm, lời nói của hẳn giống như cái gai đã thương trái tim nàng.

“Nàng cho rằng nàng bị bắt thay cho Ân Li thì Nhật Hi Dương Sa sẽ càng thêm kính trọng nàng, rồi dần dần sẽ thích nàng, vậy nên nàng giả vờ hòa theo ta, còn lừa gạt những người lương thiện ở thảo nguyên kia nữa, nàng cho rằng như vậy thì sẽ có thể lên làm thái tử phi tương lai của Nhật Hi quốc sao?”

Mẫn Mẫn bị đả kích rất lớn, nhìn Tô Đồ buông lời chỉ trích không đúng sự thật đối với mình: “Ở trong mắt chàng, ta là một người tồi tệ như vậy sao?”

An Thân Vương nhìn bọn họ cãi vã, đắc ý nói: “Khụ. . . Ta lui xuống trước!” Vốn hẳn còn tưởng rằng Tô Đồ thích Chu Mẫn Mẫn, xem ra là hẳn đã quá lo lắng rồi, vậy thì cứ để bọn họ tha hồ cãi vã đi!

Mẫn Mẫn nhìn chăm chăm An Thân Vương: “Ngươi nhất định sẽ bị báo ứng!” Nàng chỉ hận không thể giết được hẳn! Nơi nào có hẳn thì sẽ không được bình yên!

13. Chương 13

Tô Đồ bắt lấy cánh tay của nàng: “Nàng cũng chủ động nhào vào lòng Nhật Hi Dương Sa như vậy sao?”

Mẫn Mẫn giận đến cả người run lên. Sống chung mấy ngày nay, chẳng lẽ hẳn không biết nàng là người thế nào sao?

Nàng mở to đôi mắt đỏ hoe, nhìn hẳn quát: “Đúng! Ta chính là người như vậy đấy! Đối với nam nhân nào ta cũng đều như vậy đấy, ngươi hài lòng chưa?”

Tô Đồ tức giận giơ cao cánh tay, Mẫn Mẫn giật mình nhìn tay của hắn, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống.

Hắn muốn đánh nàng. . . . Hắn bởi vì những lời nói của An Thân Vương mà muốn đánh nàng. . . . Hắn thả tin tưởng lời nói của tên tiểu nhân kia chứ không nguyện tin tưởng lời nói của nàng. . . . Đây chính là nam nhân mà nàng yêu. . . . chính là nam nhân mà nàng yêu sao. . . .

Tại sao lại không phủ nhận? Đáng chết, tại sao nàng lại không phủ nhận? ! Tô Đồ cười lạnh, nói: “Vậy sao? Ta không ngờ nàng lại là một nữ nhân hèn hạ vô sỉ như vậy đấy!” Tiếp đó, hắn không nói hai lời liền nhấc nàng lên vai, bước vào căn phòng trước mặt.

Mẫn Mẫn không ngừng giãy giụa: “Người buông ta ra! Ta hận ngươi. . . . hận ngươi. . . .”

Hắn dùng sức đập tung cánh cửa, ném nàng lên trên giường, xé tan quần áo trên người nàng.

Mẫn Mẫn khóc hét lên: “Dừng tay. . . .”

Hắn không chút lưu tình đè nàng xuống: “Chẳng phải nàng luôn nhiệt tình đối với chuyện này sao?”

Mẫn Mẫn đánh hắn, cắn vào cánh tay của hắn: “Ta hận ngươi! Hận ngươi. . . .”

Tô Đồ liếc nhìn cười to: “Hận ta mà còn dạng chân trước mặt ta? Nàng thật là mâu thuẫn!”

“Dừng tay. . . .” Mẫn Mẫn đau lòng khóc to.

Tô Đồ đưa tay dò xuống vùng cấm địa: “Chắc chắc! Mới bắt đầu mà đã ướt như vậy, nàng quả nhiên là dâm phụ!”

Mẫn Mẫn khóc đến đau lòng: “Không. . . . Không. . . .” Tại sao lại muốn tổn thương nàng? Tại sao. . . .

“Ta sẽ khiến nàng kêu to hơn, có muốn thử một chút hay không?” Tô Đồ sớm đã mất đi lý trí, lúc nàng còn chưa chuẩn bị thì đã dùng sức tiến vào.

“A! Đau quá. . . .” Chưa đủ ướt át khiến nàng đau đến nhú mảy.

Hắn thô bạo đoạt lấy nàng, hung ác đâm vào, nhắm mắt không để ý tới nàng đang thét chói tai, cũng không nhìn thấy gương mặt nàng đầm đìa nước mắt, chỉ mãi đem sự ghen tị và tức giận của mình phát tiết ở trên người nàng.

Đáng chết! Nàng là của hắn! Trong mắt nàng chỉ có thể có hắn, trong lòng nàng chỉ có thể có hắn, hắn tuyệt đối không thể chấp nhận bất kỳ nam nhân nào chiếm giữ trái tim nàng, nàng là của hắn! Từ trong ra ngoài, tất cả đều là của hắn!

Sau khi thỏa mãn phát tiết xong, hắn ướt đầm mồ hôi mở mắt ra, lúc này mới kinh ngạc phát hiện trên người Mẫn Mẫn đều là dấu vết đỏ bầm, nhất là cổ tay bị hắn nắm chặt, máu đã tụ thành một mảng lớn.

Nàng trống rỗng nhìn trần nhà, nước mắt không ngừng trào ra, giống như một con rối không có chút sinh khí, nằm im bất động.

Hắn vội vàng ngồi dậy, cầm chăn đắp lên thân thể trần truồng của nàng, giờ phút này hắn tự trách mình đáng chết, mà khuôn mặt không có chút biểu cảm nào lại như đang tỏ cáo tội lỗi của hắn!

Chật vật chạy ra khỏi phòng, hắn đi tới vách núi, hướng về vách đá hét to, gió lạnh quật vào cơ thể hắn, mà tay hắn thì không ngừng đâm mạnh vào tường thành.

Hắn không dám nghĩ, nàng chính là người mà hắn không muốn làm tổn thương nhất. . . . vậy mà chính hắn lại làm tổn thương nàng. . . . Hắn thật đáng chết. . . . vô cùng đáng chết. . . .

Những hình ảnh của quá khứ và hiện tại xen lẫn, hắn đã từng có thê tử và gia đình, cho đến ngày bị Nhật Hi quốc hủy diệt, những hình ảnh mấy năm nay từ khi thê tử qua đời không lúc nào là không hiện lên trong đầu hắn, trong suy nghĩ của hắn ngoại trừ báo thù thì chính là báo thù, đến khi hắn thành công đánh lùi được quân của Nhật Hi quốc, thành công uy hiếp được Nhật Hi quốc, chứng minh được Quỷ tộc không phải là một nước có thể dễ dàng bị ức hiếp, hắn báo thù, chứng minh rằng. . . .hắn đã thành công. . . .

Vậy mà, hắn thật sự không hề thành công? Rốt cuộc, hai chữ ‘thành công’ có ý nghĩa như thế nào?

Hắn không bao giờ. . . là một nam tử nghèo đói phải sống bằng nghề đánh cá nữa, hắn là Ba Đồ Lỗ, là anh hùng của Quý tộc, là Vương thượng của Quý quốc, còn xây tòa Vương cung này để kỷ niệm ngày mất của thê tử, hắn đều làm được. . .

Thế nhưng, mỗi lần chờ đợi ở trong Vương cung trống rỗng, hắn lại cảm thấy rét lạnh, thù đã báo, thế nhưng hắn lại cảm thấy trống rỗng.

Quá khứ, cho dù hè nóng đông lạnh, mỗi khi trời mưa thì trong nhà sẽ dột nước, thế nhưng hắn cũng cảm thấy hạnh phúc, hôm nay hắn ở trong Vương cung, mặc quần áo hoa lệ, ăn sơn hào hải vị, thế nhưng trong lòng vẫn luôn lạnh lẽo như vậy. . .

Hắn hoàn toàn mờ mịt, không biết phải làm sao, rốt cuộc là hắn đang theo đuổi cái gì? Hắn có thể đạt được như bây giờ cũng là dùng tất cả để đánh đổi. . . Rốt cuộc là hắn đã thành công hay thất bại?

Hắn chán nản dựa vào tường, nhắm chặt hai mắt, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một người, đó là Mẫn Mẫn, nàng có đôi mắt to tròn lung linh, nụ cười của nàng, dáng vẻ say mê của nàng lúc nằm dưới người hắn. . . Bọn họ cùng nhau cưới chung một con ngựa, chạy băng băng ở trên thảo nguyên. . . Về mặt bất lực của nàng, còn có dáng vẻ nàng đau lòng muốn chết. . . Trong mắt hắn đều là bóng hình xinh đẹp của nàng. . .

Hắn mở mắt, nhìn vết máu đã khô trên tay. Hắn đang làm cái gì? Hắn lại tổn thương nàng như vậy? Chỉ sợ rằng cả đời này nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn. . .

Đột nhiên, hắn cảm thấy một mùi hương quen thuộc, mùi hương này trong thế gian chỉ một người mới có, hắn kinh ngạc nghiêng đầu, chỉ thấy một cô gái tóc dài, mặc một bộ quần áo màu trắng, đứng trên tường thành thật cao, bên dưới là vực sâu vạn trượng. . .

Mẫn Mẫn nhắm chặt hai mắt, thân thể vừa nghiêng, lại bị một lực lớn kéo mạnh về phía sau, ngã vào trong vòm ngực ấm áp, ngay sau đó lại trông thấy một đôi con người màu xanh quen thuộc, mang theo tức giận và lo lắng.

“Nàng điên à? Nàng đang làm gì vậy?” Tô Đồ sợ đến toàn thân run rẩy.

Mẫn Mẫn hất tay hắn ra: “Để cho ta chết đi!”

Nàng sống chỉ cảm thấy xót xa, nàng cho là, ít ra thì mình còn có Tô Đồ yêu thương, nhưng sự thật chứng minh rằng nàng chỉ đang ở trong một giấc mộng đẹp, sau khi tỉnh lại, nàng không còn gì cả, lại còn phải đối mặt với sự thật tàn khốc. Nàng phản bội đất nước của mình, phản bội bản thân mình, nàng đã mất tất cả, nàng không thể chịu nổi, vậy thì nàng còn sống để làm gì?

Cánh tay cứng cáp của Tô Đồ ôm chặt eo nàng, giọng nói bởi vì quá mức sợ hãi mà trở nên run rẩy: “Ta không cho phép. . .”

Mẫn Mẫn tức giận gào lên: “Người có tư cách gì mà nói không cho phép? Mạng của ta là của ta!” Chẳng lẽ nàng cầu xin giải thoát cũng không được sao?

“Mạng của nàng là của ta! Không có lệnh của ta, tuyệt đối không cho phép nàng đi tìm cái chết!” Tô Đồ không để ý nàng đang giãy giụa, chỉ liều mạng ôm nàng.

Đừng hành hạ nàng thêm nữa. . . Nàng đã không chịu được nữa rồi. . . “Ta muốn chết . . . Không cần người lo cho ta! Buông tay. . .”

Vừa nghĩ tới sẽ mất đi nàng, hắn cũng phát điên lên rồi! Tô Đồ bắt được nàng, quát to: “Nàng là tài sản quan trọng nhất của ta! Nàng không có tư cách muốn chết thì chết!”

Mẫn Mẫn cắn môi dưới, cắn hận nói: “Người đừng mơ tưởng dùng ta làm con tin để uy hiếp Nhật Hi quốc! Dù ta có chết cũng không để người lợi dụng!” Tại sao hắn lại ghê tởm như vậy? Tại sao lại muốn để cho nàng hận hắn? Tại sao?

Tô Đồ quát: “Nàng nên hiểu rõ thân phận của mình! Từ đầu đến cuối nàng đều là con tin của ta, mạng của nàng là của ta!”

Từ đầu đến cuối đều là con tin. . . . Mẫn Mẫn mở to đôi mắt sưng đỏ lên nhìn hấn. A . . . Vậy ra, từ đầu đến cuối chỉ là một mình nàng tình nguyện, cho tới bây giờ hấn chưa từng để ý đến nàng, vẫn chỉ có một mình nàng yêu hấn. . . . Là do nàng tự thêu dệt nên giấc mộng không có thật này. . . .

Mẫn Mẫn cười, tiếng cười càng lúc càng lớn. Nàng không ngừng yêu người mình không nên yêu, không thể yêu, không ngừng hành hạ mình, tất cả đều do nàng tự chuốc lấy. . . . Nàng biết trách ai đây? Trách được ai đây?

Thấy dáng vẻ thương tâm muốn chết của nàng, trái tim Tô Đồ co rút, không ngừng đau đớn, hấn ôm lấy nàng: “Đừng cười. . . không cho phép nàng cười. . . .”

Mẫn Mẫn nhanh chóng đẩy hấn ra, lui về sau hai bước, run rẩy nói: “Đừng đụng vào ta! Không cho phép người đụng vào ta. . . .”

Thấy nàng tự ôm lấy mình không ngừng run rẩy, Tô Đồ hận không thể tự giết chết mình. Là hấn khiến nàng tổn thương như vậy, là hấn đẩy nàng đến bước đường cùng, là hấn khiến cho nàng không còn sự lựa chọn nào khác. . . .

“Mẫn Mẫn. . . .”

“Đừng gọi tên ta! Đừng gọi tên ta . . . Không muốn. . . .” Mẫn Mẫn che lỗ tai, ngồi sụp xuống đất khóc lớn.

Tô Đồ thống khổ nhắm hai mắt lại, nhanh chóng điểm huyết ngủ của nàng, ôm nàng trở về phòng.

Hấn dùng tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt nàng, nhìn cổ tay nàng bầm tím, hấn lấy thuốc vì nàng mà bôi lên, vừa bôi vừa nhìn nàng ngủ, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn lên vết nước mắt không ngừng chảy ra, khẽ nói: “Thật xin lỗi. . . . thật xin lỗi. . . .”

14. Chương 14

Lúc Mẫn Mẫn tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, trước cửa có rất nhiều binh lính canh giữ, ngay cả cửa sổ cũng bị đóng đinh, rất rõ ràng, Tô Đồ đã nhốt nàng lại.

Đang tức giận mà lại bị đối xử như vậy, Tô Đồ sai bước đi vào: “Nàng đói bụng không?”

Một đám nô bộc bưng đồ ăn sáng đặt lên bàn rồi lui ra ngoài.

Mẫn Mẫn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tô Đồ, một cô gái đi tới trước mặt nàng: “Tiểu thư, ta là A Nga, tới đây để hầu hạ tiểu thư!”

Mẫn Mẫn không có phản kháng, để mặc cho A Nga thay quần áo rồi chải đầu ỉnh, cuối cùng dẫn nàng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Đợi mọi người lui ra thì Mẫn Mẫn mới mở miệng: “Người không cần phải tốn công vô ích như vậy, dù sao thì ta cũng không trốn thoát khỏi nơi này, không phải sao?” Nàng vừa nói vừa nhìn đến đám lính đang đứng trước cửa.

Tô Đồ không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói: “Ăn đi! Đồ ăn sắp nguội rồi!”

“Ta không ăn!” Mẫn Mẫn khinh thường quay đầu đi.

Tô Đồ nhướng mi: “Nàng muốn ta tự tay dứt nàng ăn sao?”

Mẫn Mẫn giận đến mức đập bàn đứng dậy: “Người đừng có quá đáng!”

“Thế nào? Ta dứt nàng ăn thì có gì mà quá đáng?”

“Ta không muốn ăn, hơn nữa cũng không muốn vừa ăn vừa nhìn thấy mặt người!” Mẫn Mẫn chỉ vào mặt hấn, tức giận mắng to.

Quan hệ của bọn họ dường như đã trở về lúc ban đầu. Tô Đồ lạnh lùng liếc nàng: “Xem ra nàng vẫn không hiểu thế nào là con tin!” Sau đó, hắn giữ chặt eo nàng, đem thức ăn bỏ vào trong miệng, cưỡng ép nàng ăn.

Mẫn Mẫn không có tiền đồ lại đỏ mặt, thấy hắn ngậm thức ăn chuẩn bị tới gần, nàng vội vàng lấy tay che mặt hắn: “Ta. . .ta ăn là được. . .”

“Lúc đầu như vậy có phải tốt hơn không?” Nói xong, hắn lại ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm.

Mẫn Mẫn nhìn chăm chăm vào hắn, không tình nguyện mà dùng hết đồ ăn sáng. Trên đời này chỉ sợ chẳng còn ai ác liệt và đáng chết hơn so với hắn. . . Nàng hận hắn. . . . Thật sự hận chết hắn. . . .

Tô Đồ không lên tiếng, ăn xong liền đứng dậy rời đi. Bữa trưa và bữa tối cũng giống như vậy, có lúc hắn sẽ mang công việc tới vừa dùng bữa vừa làm, nhưng vẫn luôn rời đi sau khi ăn xong.

Mẫn Mẫn ngậm mình trong thùng nước nóng mà hạ nhân chuẩn bị, nhìn những vết đỏ và bầm tím trên người mình đã dần nhạt đi, vuốt ve những dấu vết kia, trong lòng nàng lại không khỏi dâng lên một cảm giác mất mát.

Nàng tựa vào thùng gỗ, nhớ lại mấy ngày qua, ngoại trừ ba bữa Tô Đồ sẽ đến dùng cơm với nàng thì nàng và hắn cũng ít nói chuyện, hắn luôn mang theo công việc để vừa làm vừa ăn, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn nàng một cái. . . .

Kể từ đêm hôm đó, hắn cũng không chạm vào nàng nữa. . . . Nghĩ tới đây, Mẫn Mẫn đột nhiên giật mình. Nàng đang nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ nàng nhớ hắn. . . . khát khao được hắn chạm vào. . . .

Mẫn Mẫn vui mình xuống mặt nước. Nàng nhất định là điên rồi! Đêm đó hắn đã chà đạp nàng thế nào. . . . Hắn căn bản chỉ coi nàng là một kỹ nữ. . . . Chẳng lẽ nàng đã quên mình bị vũ nhục như thế nào rồi sao? Chẳng lẽ nàng lại giống như lời hắn nói, là nữ nhân hạ lưu vô sỉ sao?

Cho đến khi không thể chịu được nữa, nàng mới ngoi lên mặt nước, dựa vào thành gỗ để hít thở.

Không biết Ân Li và mọi người có tốt hay không? Nhớ đến lời nói của An Thân Vương, mọi người đang tìm cách cứu nàng, lòng của nàng cũng không yên tĩnh. . . . Nàng hiểu, với tính tình của Tô Đồ, hắn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không bao giờ nhượng bộ, mà Nhật Hi quốc cũng sẽ không nhượng bộ, sợ rằng chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực. . . . Đó là điều mà nàng không mong muốn nhất.

Hết lần này tới lần khác nàng không làm được gì, bây giờ còn bị giam lỏng nữa. . .

Nghĩ đến kẻ hại nàng thành như vậy đều là An Thân Vương, Mẫn Mẫn tức giận. Hừ! Lão già gian trá! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!

Lão Hi Vương qua đời vì bệnh, Nhật Hi Dương Sa lên kế thừa trở thành tân Vương thượng, bởi vì Quỷ tộc không chịu nhượng bộ khiến cho hắn cực kỳ đau đầu.

“Đêm đã khuya rồi!” Bụng của Ân Li đã nhô cao, giúp Nhật Hi Dương Sa phủ thêm áo khoác, kể từ sau khi tiên vương băng hà, tất cả chuyện quốc sự đều đặt trên vai Dương Sa, cả ngày lẫn đêm đều bận rộn công việc khiến cho nàng với cùng đau lòng.

Nhật Hi Dương Sa thâm tình nhìn nàng: “Sao nàng còn chưa ngủ?”

“Chàng chưa ngủ, sao ta có thể ngủ được?”

Chỉ cần nhìn thấy nàng, tất cả mệt mỏi đều hóa thành hư không, hắn ôm nàng: “Đừng quên là nàng đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Ân Li nhìn hắn: “Chàng cũng cần phải nghỉ ngơi, mấy ngày nay chàng hầu như không ngủ rồi.”

Hắn yêu thương vuốt ve bụng nàng: “Ta không mệt!”

Ân Li nhìn hắn xếp tấu chương trên bàn: “Chàng phiền lòng về chuyện Quỷ tộc sao?”

“Nàng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ cứu được Mẫn Mẫn.” Dù sao Mẫn Mẫn đã liều mình cứu người hắn yêu thương nhất.

“Dương Sa. . . chuyện này. . . . Có phải khiến cho chàng áp lực rất lớn không?” Ân Li thấy rõ hấn đã gầy đi.

Hấn lắc đầu: “Không, đây là chuyện ta cần làm!”

Ân Li không đành lòng vuốt ve gương mặt của hấn: “Dương Sa. . . .”

“Ta rất cảm kích Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn là ân nhân của ta, nhờ nàng ấy mà người quan trọng nhất đối với ta có thể đứng đây, Ân Li. . . . Ta không thể nào tưởng tượng được nếu mất đi nàng sẽ như thế nào. . .” Hấn ôm nàng.

“Dương Sa. . . .” Ân Li cũng xúc động ôm chặt hấn, trong lòng hạ một quyết định.

Nàng không muốn Dương Sa phải khó xử như vậy, lại càng không muốn Mẫn Mẫn bị bắt lại Quỷ quốc. Dù sao Quỷ vương cũng không chịu nhượng bộ, Dương Sa lại bị chuyện quốc sự nặng nề đeo bám, vì thế kế hoạch này cũng chỉ có thể dựa vào nàng. . . . Nàng muốn tự mình cứu Mẫn Mẫn!

15. Chương 15

Mẫn Mẫn ngồi trên ghế, bắt đầu dĩ thử dài, mấy ngày nay bị giam lỏng, nàng cảm thấy mình mỗi ngày đều giống nhau, đợi ba bữa cơm, chỉ cần đến thời gian dùng bữa, Tô Đồ sẽ mau tới, nàng lập tức đứng ngồi không yên, không biết là sợ hay là hưng phấn, lần nào cũng đều không tự chủ được mà kiểm tra cách ăn mặc của mình, ngay cả nàng cũng không biết mình đang làm gì.

“Vương thượng giá lâm!”

Mẫn Mẫn nghe thấy âm thanh này, theo thường lệ sẽ nhìn vào gương xem mình một chút, rồi tiếp tục ngồi lại trên ghế.

Tô Đồ vẫn như thường ngày, mang theo công việc ngồi ở trước mặt nàng, bắt đầu dùng bữa.

Mẫn Mẫn nhìn hấn, trong lòng bực mình không thôi. Chẳng lẽ hấn không thể ngẩng đầu nhìn nàng một cái? Có biết mỗi ngày nàng để kiểu tóc khác nhau hay không? Tại sao hấn không chịu liếc nhìn nàng một cái? Chẳng lẽ nàng rất xấu sao?

Mẫn Mẫn nhìn hấn, nhai thức ăn mà chẳng cảm thấy mùi vị gì, dù cho trước mặt là sơn hào hải vị thế nhưng nàng cũng không hề muốn ăn. Nàng cảm thấy mình thật thảm hại, bị giam trong căn phòng nhỏ này, lại còn mỗi ngày phải đối mặt với sự hờ hững của hấn.

Hấn chẳng quan tâm tới nàng, nếu cứ tiếp tục không quan tâm tới nàng như vậy thì cần gì mỗi bữa cứ phải tới tìm nàng? Sao không để cho nàng chết đói luôn đi, nàng sống như vậy rốt cuộc để làm gì?

Mẫn Mẫn cầm chén và cơm một cách nhanh chóng, vẻ mặt tức giận, dùng sức nhai thức ăn trong miệng, hành động này của nàng khiến cho Tô Đồ kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Có làm hay không vậy? Rốt cuộc thì người sai là ai? Tại sao nàng lại bị đối xử như vậy? Bị giam lỏng còn phải nhìn sắc mặt của hấn, còn bị ép buộc phải ăn cơm. . . . Thật sự đủ rồi! Nàng càng lúc càng muốn nổi giận.

Mẫn Mẫn biết Tô Đồ đang nhìn nàng, nàng cố ý không thèm nhìn hấn, tăng tốc độ dùng cơm, nàng muốn mau chóng ăn xong, muốn mau chóng rời khỏi cái bàn này, muốn mau chóng rời xa nam nhân khiến nàng đau lòng này.

Chẳng qua là, cơm còn chưa ăn xong thì dạ dày lại quặn đau, sắc mặt nàng khê biến, vội vã ôm bụng mình, trên mặt có vẻ đau đớn.

Tô Đồ lo lắng hỏi: “Sao vậy? Đau bụng à?”

“A. . .” Mẫn Mẫn cắn môi dưới, nhúu chặt chân mày. Đáng chết! Tại sao đột nhiên lại đau bụng như vậy?

Tô Đồ đi đến bên cạnh nàng: “Nhất định là ăn nhanh quá. . .! Ta đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi. . .”

Nàng muồn lớn tiếng cự tuyệt, thế nhưng bụng lại đau quặn khiến cho nàng không còn sức lực để phản kháng, chỉ có thể để cho hắn đỡ đến bên giường rồi nằm xuống.

Tay của hắn nhẹ nhàng đặt trên bụng nàng: “Đau chỗ này phải không?”

Tay của hắn nóng quá, cho dù cách một lớp quần áo, Mẫn Mẫn cũng có thể cảm giác được, nàng khẽ gật đầu một cái.

Sau đó, hắn lại đưa tay dò vào trong áo của nàng, nàng lập tức sợ hãi kêu to: “Ngươi định làm gì?”

Tô Đồ kinh ngạc. Không ngờ rằng ngày đó hắn đã để lại cho nàng tổn thương sâu sắc như vậy, đã lâu rồi, vậy mà nàng còn e ngại sự đụng chạm của hắn.

“Bụng của nàng đang trướng, ta giúp nàng xoa dịu, nàng sẽ thoải mái hơn một chút!”

“A. . .” Mẫn Mẫn khẩn trương nhìn tay hắn ở trên bụng mình.

Về mặt của nàng khiến Tô Đồ vô cùng tự trách, hắn nhẹ nhàng xoa bụng cho nàng.

Rất thần kỳ, bụng của Mẫn Mẫn lập tức đã không còn đau nữa, tay của hắn như có ma lực, đau đớn vừa rồi cứ như là giả vờ vậy.

“Thế nào? Có thoải mái hơn chút nào không?” Tô Đồ quan tâm hỏi.

“Ừ. . .” Mẫn Mẫn đỏ mặt. . . không dám nhìn hắn.

Bàn tay to của hắn làm ấm bụng cho nàng, nàng vừa cảm thấy nóng lại có chút tê dại. . . Ôi! Trời. . . Nàng thoải mái tới mức muồn hết chói tai, giống như là mỗi lỗ chân lông đều đang kêu gào. Thân thể của nàng dường như rất thích tay của hắn, thích sự đụng chạm của hắn, cho dù ngày đó hắn đã tổn thương nàng như vậy, vậy mà nàng vẫn. . . Mẫn Mẫn dùng sức nhắm chặt mắt lại, ngăn cản hình ảnh kiều diễm trong đầu mình.

“Lần sau đừng ăn nhanh như vậy!” Thấy sắc mặt nàng đã thả lỏng, hắn thu tay về, nhìn nàng dịu dàng nói: “Nàng nằm nghỉ ngơi đi, lát nữa ta cho người đem cháo tới cho nàng!” Sau đó hắn cầm công văn rồi bước ra khỏi phòng.

Mẫn Mẫn nằm trên giường nhất thời bị cảm giác mát mát bao phủ. Hắn. . . cứ thế mà đi. . . cứ thế mà đi sao. . .

Nàng nhìn vòng ngọc trên tay mình. Rốt cuộc nàng đang kỳ vọng cái gì đây? Mẫn Mẫn nhắm mắt lại, thở dài.

Đang chìm trong giấc mộng, Mẫn Mẫn bị lay tỉnh, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Ai đó?”

Người kia bụm miệng nàng lại: “Suyt! Mẫn Mẫn, tỷ tới cứu muội rồi. . .”

Giọng nói quen thuộc khiến Mẫn Mẫn kinh ngạc mở to hai mắt, cố gắng muồn nhìn rõ người trong bóng tối: “Tỷ. . . không phải là. . .”

“Mẫn Mẫn, là tỷ! Ân Li đây!”

Mẫn Mẫn vui mừng, nắm tay của đối phương: “Ân Li? Thật sự là tỷ sao? Muội không nằm mơ đúng không?”

Ân Li nắm chặt tay nàng, kích động nước mắt nói: “Mẫn Mẫn, thật xin lỗi! Ta đã tới chậm. . . Để muội phải chịu khổ rồi. . .”

Cuối cùng cũng nhìn rõ mặt, Mẫn Mẫn không nhận được mà ôm chặt Ân Li, nước mắt vì quá vui mừng mà rơi xuống: “Ân Li. . . Ân Li. . . Muội rất nhớ tỷ. . .”

“Tỷ cũng rất nhớ muội. . . Tỷ thật sự sợ muội sẽ gặp chuyện bất trắc, mỗi ngày đều lo lắng đến không ngủ được. . .” Thấy Mẫn Mẫn không sao, tảng đá lớn trong lòng Ân Li rốt cuộc cũng hạ xuống.

16. Chương 16

Mẫn Mẫn giống như nhớ tới cái gì, nhìn nàng hỏi: “Chờ chút. . . Sao tỷ vào đây được?” Nơi này được canh phòng rất nghiêm ngặt, sao Ân Li có thể vào đây?

Ân Li ghét sát vào tai nàng, đặc ý nói: “Muội quên tỷ có võ công sao? Tỷ đã đánh ngất toàn bộ thủ vệ bên ngoài rồi! Haha!”

Khuôn mặt Mẫn Mẫn biến sắc: “Đánh ngất? Không phải tỷ đang mang thai sao?” Sao còn động tay động chân? Nếu động thai thì làm sao bây giờ?

Ân Li không chịu được mà trợn trắng mắt: “Làm ơn đi! Muội đừng có giống Dương Sa như vậy có được hay không? Mang thai cũng không phải là bị bệnh, huống chi bụng của tỷ vẫn còn chưa lớn, thân thủ vẫn còn rất tốt!” Vẫn còn dư sức đánh ngất mấy tên lính kia.

Mẫn Mẫn nhìn tới nhìn lui, thấy chỉ có một mình nàng, càng lúc càng cảm thấy không đúng: “Đừng nói là một mình tỷ đi tới nơi này?”

Ân Li gật đầu: “Muội đã đoán đúng!”

Mẫn Mẫn kinh hãi: “Tỷ đang mang thai mà tự mình chạy từ Nhật Hi quốc tới đây?” Không thể nào. . .

“Đúng vậy! Cũng không xa lắm, chỉ mất mấy ngày mà thôi.” Ân Li hồ hững nói.

Mẫn Mẫn không nhịn được kêu to: “Cái gì?!” Nàng ấy là phụ nữ có thai nha! Chuyện điên rồ như vậy mà cũng làm được?

Ân Li vội vàng che miệng của nàng: “Muội nói nhỏ thôi!”

Mẫn Mẫn kéo tay nàng ra, giọng điệu chỉ trích: “Có phải tỷ gạt Dương Sa rồi tự mình chạy tới đây không?” Trước giờ Ân Li vẫn thường làm những chuyện như vậy. . .

Ân Li le lưỡi: “Nếu hần biết, nhất định sẽ không để cho tỷ đi đâu!”

Mẫn Mẫn đột nhiên cảm thấy đau đầu. Ân Li muốn cứu nàng, nàng dĩ nhiên rất cao hứng, nhưng nàng ấy đến đây một mình, chẳng may xảy ra bất trắc thì cũng không phải là chuyện đùa đâu. . .

“Sao tỷ lại làm vậy? Rất nguy hiểm, tỷ có biết hay không?” Nếu Dương Sa biết chuyện này, nhất định là sẽ phát điên!

“Nói gì thì Quý tộc cũng không chịu thả người, ngày ngày cứ trôi qua như vậy, vẫn không nghĩ ra cách nào cứu muội, vừa nghĩ tới muội có thể sẽ phải chịu đủ loại hành hạ, muội bảo tỷ làm sao có thể tiếp tục ngồi yên chờ đợi ở Nhật Hi quốc đây?” Nàng ghét nhất phải chờ đợi. Ân Li tức giận nói.

Mẫn Mẫn cảm động nhìn Ân Li: “Thì ra tỷ làm vậy cũng là vì ta. . .”

“Không! Đừng nói vậy, muội ngày hôm nay phải vui thân ở nơi nguy hiểm này cũng là vì ta, muội đối với ta tốt như vậy. . . Ta cũng không biết phải cảm ơn muội thế nào. . .Ta. . .”

“Ân Li, giữa chúng ta còn cần phải nói những thứ này sao? Tỷ là bạn bè quan trọng nhất của ta, nếu để cho ta lựa chọn, ta vẫn sẽ làm như vậy.” Mẫn Mẫn chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì quyết định của mình.

Ân Li không nhịn được mà đỏ mắt: “Mẫn Mẫn, muội mau đi theo ta! Không ai có thể khi dễ muội, giống như khi chúng ta còn bé, ta nhất định sẽ bảo vệ muội!”

“Đi. . .” Nói đến chữ này, trên mặt Mẫn Mẫn hoàn toàn không có mừng rỡ, chẳng phải là nàng ngày đêm đều hy vọng sẽ có người tới cứu mình, hy vọng sớm có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này hay sao? Nàng sẽ không còn bị nhốt, có thể tự do, chỉ cần ra khỏi nơi này với Ân Li, nàng sẽ hoàn toàn bình an rồi. . . Thế nhưng tại sao nàng lại do dự. . .

Ân Li kéo nàng xông ra khỏi cửa, Mẫn Mẫn lại tránh khỏi tay nàng.

Ân Li kinh ngạc nhìn Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn?”

Bước qua cánh cửa này, rất có thể nàng sẽ không còn được gặp lại Tô Đồ nữa. . . Tô Đồ. . . Khuôn mặt tuần mỹ của hắn in dấu ở trong tâm trí nàng, đôi mắt màu xanh khiến nàng say mê lại khiến cho lòng nàng tan nát. . . Tô Đồ của nàng. . .

“Mẫn Mẫn, sao vậy? Chẳng lẽ muội không muốn đi?” Vẻ mặt của Mẫn Mẫn dường như rất miễn cưỡng. . .

“Muội. . .” Mẫn Mẫn giằng co trong lòng. Đầu óc của nàng đang rối loạn, lý trí bảo nàng hãy đi cùng Ân Li, thế nhưng trái tim lại lôi kéo nàng ở lại, kéo tới mức khiến nàng đau đớn. . .

“Mẫn Mẫn, nhanh một chút đi!” Ân Li thúc giục.

Vẫn là nên đi thôi! Ân Li không quản đường xa, không màng nguy hiểm tới đây cứu nàng, nàng nên đi cùng nàng ấy thôi. Mẫn Mẫn cắn răng một cái, tháo vòng ngọc trên tay xuống: “Đi thôi!”

“Ừm!” Ân Li kéo tay nàng chạy thẳng ra khỏi cửa.

“Ân Li, ngoại trừ vách núi ở phía bên kia thì phía trước không có đường ra, chúng ta đi ra ngoài thế nào đây. . . Đúng rồi! Sao tỷ tới được nơi này?” Mẫn Mẫn khó hiểu hỏi.

Ân Li vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Vậy thì nhảy xuống vách núi thôi!”

Mẫn Mẫn giật mình: “Hả. . .”

Ân Li le lưỡi nhìn nàng: “Ta đùa đấy!”

“Tỷ. . .” Mẫn Mẫn không nhịn được cười phá lên. Nàng nhìn Ân Li, lại nhớ đến khi còn bé: “Tỷ còn nhớ ngày bé, có một lần tỷ hái trộm dưa hấu nhà người ta, lại bị người ta phát hiện, tỷ nắm tay ta chạy thực mạng, còn nhớ không?”

“Làm sao ta quên được? Khi đó chạy trốn đến mức thở không ra hơi, chỉ sợ bị người ta bắt được.” Nhớ tới những chuyện ngày bé, Ân Li nhin không được mà bật cười.

“Từ nhỏ tỷ đã giống như một bé trai bướng bỉnh!” Mẫn Mẫn nhớ lại.

“Ta đặc biệt chịu trách nhiệm vì đã dạy hư muội nha. . . Đến đây!”

Mẫn Mẫn kinh ngạc nhìn về phía trước: “Cầu kia. . . Tỷ. . .”

“Ta chính là ngồi chiếc thuyền nhỏ này tiến vào đây!”

“Cái gì? Con sông này thông ra ngoài?” Lẽ ra nàng phải sớm nghĩ đến. . .

“Đây là do ta tra xét thật lâu mới phát hiện được đấy! Mau lên đi!”

“Đợi một chút. . . Tỷ sẽ chèo sao?” Lần trước nàng chèo mà thuyền chỉ xoay vòng tại chỗ, bị ai đó cười gằn chết. . .

“Nếu không thì làm sao ta tới đây được? Nhanh lên đi, ta sợ bọn họ sẽ sớm phát hiện ra đấy!” Ân Li nhảy lên thuyền nhỏ, vươn tay về phía Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn nhìn tay Ân Li, hình ảnh này hết sức quen thuộc. Đã từng có một người cũng vươn tay về phía nàng như vậy, tay của hắn rất to, rất ấm áp, nàng nguyện một đời một kiếp đặt tay mình vào trong tay hắn. . .

“Mẫn Mẫn, nhanh lên một chút!” Ân Li lại thúc giục một lần nữa.

“Ồ. . .” Mẫn Mẫn cầm tay Ân Li, nhảy lên thuyền nhỏ.

Ân Li nhẹ nhàng cầm lấy mái chèo, Mẫn Mẫn quay đầu lại nhìn cây cầu này. Rời khỏi nơi này cũng đồng nghĩa là sẽ rời xa Tô Đồ. . . Bóng dáng của hắn, sự bá đạo của hắn, nụ cười của hắn. . . cái ôm của hắn. . . nụ hôn của hắn. . . tất cả đều hiện lên trong đầu nàng. . .

Ngày này rốt cuộc cũng đã tới, nàng cũng không phải là người ở nơi này, đến lúc nào đó cũng phải rời đi, nàng nên sớm biết điều này, thế nhưng sao lòng nàng lại đau như vậy? Mắt nàng sao lại cay như vậy . . .

Ân Li kinh ngạc dừng động tác, nhìn gò má của Mẫn Mẫn, kinh ngạc hỏi: “Mẫn Mẫn, sao muội lại khóc?”

Mẫn Mẫn cắn chặt môi dưới. Nàng không thể khóc. . . . thế nhưng nàng không tìm chế được mình: “Không có . . . Ta không khóc. . . không khóc. . . .”

“Mẫn Mẫn. . . .” Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến nàng ấy đau lòng đến vậy? Ân Li nhìn nàng, không thể nào hiểu nổi.

Không được! Lòng nàng đau quá, nàng đã không thể kìm nén được nữa rồi! Ôm lấy Ân Li, Mẫn Mẫn khóc thất thanh, nàng muốn đem những khổ sở đè nén trong lòng mấy ngày qua, khóc lớn để trút hết ra ngoài. . . . Nàng cảm thấy mình sắp chết. . . . Trái tim đau đớn tựa như bị dao cứa. . . . Đau, rất đau. . . .

“Mẫn Mẫn. . . .” Ân Li dường như hiểu ra một chút, nên cứ để mặc cho Mẫn Mẫn khóc.

17. Chương 17

Kể từ khi không tìm thấy Mẫn Mẫn, Tô Đồ phong tỏa tất cả các cửa ra vào bên trong Quỷ quốc, còn cho người chia nhau lục soát chặt chẽ, ngay cả bức vẽ chân dung của nàng cũng được dán trên khắp đường phố, Ân Li và Mẫn Mẫn muốn bỏ trốn cũng khó khăn.

“Chúng ta không thể đợi ở nơi đông người thế này được, phải đi về một vùng khác trên thảo nguyên, nếu không thì rất nhanh cũng sẽ bị bắt thôi!” Ân Li núp ở bên tường, quan sát lối vào thông với thảo nguyên rộng lớn, ở đó đang có đám binh lính kiểm tra người ra vào.

Mẫn Mẫn dựa vào tường, nhìn Vương cung cách đó không xa. Lúc phát hiện nàng mất tích, Tô Đồ có cảm giác thế nào? Có lẽ là tức giận. . . . Nàng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ phẫn nộ của hắn. . . . Ngoại trừ tức giận có khi nào nhớ đến nàng hay không?

Không! Hắn sẽ không nhớ nàng đâu, hắn tìm nàng bởi vì nàng là con tin, ngoại trừ lý do đó ra thì không có gì khác nữa. . . .

“Chúng ta phải lấy trộm quần áo của Quỷ tộc, ăn mặc thế này vừa nhìn cũng biết là người ngoại quốc rồi!” Ân Li nói.

Mẫn Mẫn nhìn cổ tay trống trơn. Nàng đã để vòng ngọc lại cho Tô Đồ, bây giờ trong lòng vô cùng hối hận, nàng không nên để lại, ít ra thì đó là món quà duy nhất mà hắn tặng cho nàng. . . . nhưng mà. . . . thật sự là duy nhất sao? Hắn còn để lại trên người nàng, trong lòng nàng thứ gì đó còn nhiều hơn, sâu hơn thế.

Ân Li nói thật lâu, Mẫn Mẫn đứng bên cạnh lại không trả lời, nàng không khỏi quay đầu lại, lại phát hiện Mẫn Mẫn đang si ngốc nhìn Vương cung: “Mẫn Mẫn, ta vừa nói gì, muội rốt cuộc có nghe được hay không?”

Mẫn Mẫn mờ mịt quay đầu nhìn nàng: “A! Tỷ nói cái gì. . . .”

Ân Li nhìn nàng một lúc lâu: “Mẫn Mẫn, ở trong Vương cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của Mẫn Mẫn bất chợt lóe lên, chợt dạ cúi đầu: “Không có. . . không có gì. . . .”

“Mẫn Mẫn, chúng ta có phải là bạn tốt không? Bạn tốt không được giấu giếm nhau chuyện gì!” Nàng ấy rõ ràng có chuyện muốn giấu nàng.

Mẫn Mẫn hốt hoảng vuốt tóc mình, quay lưng đi: “Đương nhiên chúng ta là bạn tốt. . . . Ta thật sự không sao. . . . Tỷ đừng nghi ngờ. . . .”

Không! Nhất định là có chuyện! Rốt cuộc là chuyện gì mà lại khiến cho Mẫn Mẫn hờn vía lên mây, bàng hoàng luống cuống như vậy? Mẫn Mẫn là một người luôn luôn tự tin và rất thông minh, đây là lần đầu tiên

nàng thấy nàng ấy như thế này. . . Nhưng bây giờ không phải là lúc truy vấn, quan trọng nhất là phải chạy khỏi nơi này: “Mẫn Mẫn, muội đứng đây đợi ta một lát!”

“Tỷ muốn đi đâu? Ở đây khắp nơi đều có binh lính. . .” Mẫn Mẫn kinh ngạc hỏi.

“Muội đừng lo, cho dù bọn họ nhìn thấy ta thì cũng không biết ta là ai. Ta đi một chút rồi sẽ quay lại, muội đừng chạy lung tung, đứng đây đợi ta!” Nói xong, Ân Li liền kéo thấp nón, chạy dọc ra khỏi hẻm nhỏ.

Mẫn Mẫn tựa đầu vào tường, nhắm chặt hai mắt. Rốt cuộc nàng đang làm gì đây? Ân Li mạo hiểm tính mạng, ngàn dặm xa xôi tới đây cứu nàng, vậy mà trong lòng nàng chỉ nghĩ đến Tô Đồ, sao nàng có thể như vậy chứ? Nhưng nàng không có cách nào ngăn cản được. . . không cách nào ngăn cản mình thôi không nhớ hẳn!

“Mẫn Mẫn. . .” Đột nhiên có người gọi nàng.

Mẫn Mẫn kinh ngạc quay đầu: “Thím Bố Na?”

Bố Na chạy vào trong hẻm nhỏ: “Mẫn Mẫn, sao con lại ở chỗ này?”

Mẫn Mẫn không biết phải đối mặt với bà như thế nào: “Bố Na, con. . .con. . .” Tô Đồ phát lệnh truy nã trên cả nước, Bố Na nhất định đã biết nàng là người của Nhật Hi quốc rồi. . .

Bố Na thở dài: “Chuyện của con ta đã nghe rồi. Đứa nhỏ đáng thương, mấy ngày nay con ở đâu?”

“Con. . . con không phải cố ý giấu giếm. . . Con là người Nhật Hi quốc. . .”

“Ai quan tâm cái này! Cho dù con là người nước nào thì con cũng là người mà ta quan tâm!” Bố Na nhìn gương mặt đã gầy đi của Mẫn Mẫn, đau lòng không thôi, trong lòng bà đã sớm coi Mẫn Mẫn là con gái mình rồi.

Mẫn Mẫn nghe vậy thì hốc mắt đỏ lên: “Thím Bố Na, cho dù con là người Nhật Hi quốc. . . cũng không sao ư?”

Bố Na lắc đầu: “Chẳng lẽ con cho là ta sẽ đi báo với Ba Đồ Lỗ để giam con thêm lần nữa sao? Ba Đồ Lỗ làm vậy thật sự là rất quá đáng, đừng nói là con, nếu là ta, ta cũng sẽ trốn!”

Mẫn Mẫn cảm kích nắm chặt tay Bố Na: “Thím Bố Na, người đối với con thật tốt. . . cảm ơn người. . .”

Lúc này, Ân Li đã trở lại: “Vị này là. . .”

“Ân Li, đây là thím Bố Na. . .” Mẫn Mẫn đem chuyện của Bố Na và nàng kể cho Ân Li nghe. “Thím Bố Na, nàng ấy là Ân Li, là bạn thân từ nhỏ đến lớn của con, người đừng thấy nàng ấy mặc nam trang mà hiểu lầm, thật ra nàng ấy là nữ nhân!”

Bố Na cười cười: “Ta đã sớm biết cô ấy là nữ nhân, so với hai con, ta đã gặp qua nhiều người rồi!”

“Đây là quần áo ta lấy được, mau thay đi!” Ân Li đưa quần áo cho Mẫn Mẫn.

“Có phải hai người muốn vào thảo nguyên, rồi sau đó tìm cách trốn ra ngoài đúng không?” Bố Na đoán được suy nghĩ của các nàng.

“Đúng vậy! Nhưng chỉ sợ khó qua được cửa ải này!” Ân Li nhíu mày thật chặt.

“Để ta đưa hai người ra ngoài!”

Mẫn Mẫn giạt mình nói: “Người nguyện ý giúp chúng con sao?” Thút Bố Na gật đầu một cái, Mẫn Mẫn lại bất an nói: “Nhưng nếu như Tô Đồ biết. . .sẽ liên lụy đến người. . .”

“Con yên tâm! Hàn Duy có xây một căn nhà nhỏ bằng gỗ ở trong rừng, kể từ sau khi vào cung thì đã không còn đến đó, nơi đó rất ít người đến, hai con sẽ tuyệt đối an toàn, chờ sóng gió qua rồi lại tiếp tục đi! Nếu không, cho dù qua được cửa này thì đến biên giới cũng sẽ bị kiểm tra nghiêm khắc, bây giờ Quỷ quốc chỉ cho phép vào chứ không cho phép ra nữa!”

“Thím Bố Na, con thật không biết phải cảm ơn người thế nào. . .” Có thím Bố Na giúp một tay, cơ hội bỏ trốn thành công của các nàng càng cao.

“Không cần cảm ơn ta! Đi thôi!” Bồ Na cười cười.

Bồ Na chất đồ cao thật cao lên xe lừa, dắt đến đầu hẻm nhỏ, nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai thì ra hiệu cho Mẫn Mẫn và Ân Li lên xe, để các nàng trốn ở trong đồng lương thực.

Sau đó, Bồ Na ngồi đằng trước xe lừa, chậm rãi tiến về phía cửa khẩu.

18. Chương 18

Đúng lúc Hàn Duy đang đứng canh ở cửa khẩu, hần giờ tay vấy vấy Bồ Na: “Mẹ! Mẹ vào thành để mua lương thực sao?”

Bồ Na vẫn bình tĩnh giống như mọi khi, nói: “Ừ! Đúng rồi, con trai, hôm nay con có về ăn cơm không?”

“Không đâu! Mẹ cũng biết đấy, chưa tìm thấy con tin quan trọng, bọn con phải mau chóng tìm được người, nếu không sẽ nguy mất, có thể mấy ngày tới con sẽ không về đâu!” Bên trong xe, Ân Li và Mẫn Mẫn khẩn trương nhìn nhau, các nàng đều không dám thở mạnh, sợ sẽ bị phát hiện.

Bồ Na gật đầu: “Vậy con phải chú ý thân thể của mình, đừng để quá mệt mỏi!”

“Con biết rồi! Xong chuyện con sẽ trở về gặp mẹ!” Hàn Duy nói.

“Ừ! Vậy có cần kiểm tra xe của ta rồi mới có thể qua cửa không?”

Một tên lính đứng bên cạnh vội vàng nói: “Xe của thím Bồ Na không cần phải kiểm tra, ngài làm sao có thể giấu con tin được!”

“Vậy ta đi đây!” Bồ Na kéo lừa đi qua cửa khẩu.

Xe ngựa vừa đi chưa được mấy bước thì Tô Đồ đã cưỡi ngựa đi đến cửa khẩu, đám binh lính vội rút hành lễ: “Vương thượng!”

Âm thanh này khiến cho ba người trên xe kinh hồn bạt vía, Mẫn Mẫn lén lút vén ra một góc để quan sát.

Tô Đồ vội hỏi: “Tình hình thế nào?”

Sắc mặt Hàn Duy có vẻ ngượng ngùng: “Vẫn chưa tìm được. . .”

Sắc mặt của Tô Đồ trở nên khó coi: “Tiếp tục kiểm tra nghiêm khắc! Nhất định phải tìm được người! Còn nữa, cái tên dám can đảm cướp người cũng bắt sống đem về cho ta!” Hần muốn xem một chút là ai đã to gan như vậy, dám can đảm cướp đi nữ nhân của hắn, hắn nhất định sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

Mẫn Mẫn tinh tường thấy được sắc mặt lạnh lùng của Tô Đồ, hắn đang ngồi trên một con tuấn mã màu đen. Cho dù đang đứng giữa đám người, thì hắn vẫn như cũ, chói mắt và anh tuấn như vậy, nàng rời khỏi Vương cung mới có hai ngày, thật sự chỉ có hai ngày không nhìn thấy hắn thôi sao? Nhưng tại sao nàng lại có cảm giác giống như đã thật lâu không nhìn thấy hắn?

Tô Đồ. . . Tô Đồ. . . Tam biệt. Đồi này kiếp này. . . Chúng ta đã định sẵn là vô duyên. . . .

Trong nháy mắt, cảm giác đau đớn dâng lên, Mẫn Mẫn nắm chặt bàn tay, liều mạng đè nén xúc động muốn khóc, nàng dùng sức chớp mắt, không để cho nước mắt tràn mi.

Ân Li nhìn Mẫn Mẫn, lúc này nàng biết đã có chuyện, đôi mắt kia của Mẫn Mẫn đã tiết lộ tất cả.

“Muội yêu Tô Đồ rồi!” Mẫn Mẫn giật mình quay lại nhìn Ân Li, thấy nàng chỉ cười cười hiểu rõ: “Ta nói không sai chứ?”

Mẫn Mẫn không cách nào nói được lời phản bác, nàng chỉ có thể đỏ mắt, ngơ ngác nhìn Ân Li.

Ân Li cong cong khoe môi: “Chuyện này không có gì đáng kinh ngạc, ta cũng có người mình thương yêu mà!”

Lúc này, Bồ Na vén rèm xe lên, kích động nói với các nàng: “Chúng ta đã qua cửa thành công rồi!” Thấy hai người không lên tiếng, bà không khỏi nghi hoặc: “Sao lại không nói tiếng nào vậy?”

Ân Li vội vàng nói: “Thím Bồ Na, thật sự cảm ơn người, người đã giúp chúng con một việc lớn như vậy!”

“Không có gì đâu! Bây giờ các con cứ yên tâm đi!” Bồ Na nói xong thì hạ rèm xuống, tiếp tục thúc lừa đi.

Bên trong xe, Mẫn Mẫn và Ân Li không nói chuyện với nhau, mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau.

Đêm đã khuya, Tô Đồ cầm vòng ngọc mà Mẫn Mẫn đã để lại, vẻ mặt thống khổ.

Nàng cứ như vậy mà hận hần. . . đến nỗi muốn mau chóng rời khỏi hần. . . Thậm chí ngay cả món đồ mà hần đưa cho nàng, nàng cũng không tình nguyện nhận lấy. . . Hần thật sự khiến cho nàng hận đến thấu xương như vậy sao?

Đêm cô độc, Vương cung trống rỗng, chỉ có mình hần uống rượu một mình, dù không còn bóng dáng xinh đẹp quen thuộc đó, thế nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương của nàng, mùi hoa quế nhàn nhạt quanh quẩn trong mũi hần, hần ngẩn đầu, lại trông thấy nàng đang ngồi ngay ngắn trước mặt hần, dùng đôi mắt trong suốt long lanh nhìn hần!

“Mẫn Mẫn!”

Thế nhưng, chỉ một cái chớp mắt, đã không còn thấy nữa, chỉ chốc lát sau lại thấy nàng ngồi bên mép giường nhìn hần, khi hần vừa đứng dậy, hình ảnh đó trong nháy mắt lại biến mất.

Tô Đồ chán nản ngồi xuống, cầm bầu rượu dốc vào trong miệng.

“Mẫn Mẫn. . . Mẫn Mẫn. . . Đừng rời xa ta. . .”

Hần hôn lên chuỗi vòng ngọc, đặt sát vào mặt, trước mắt hần lại xuất hiện hàng trăm bóng dáng của Mẫn Mẫn, thế nhưng khi vươn tay ra, cái mà hần chạm vào chỉ là bầu không khí lạnh lẽo. . .

Hít một hơi thật sâu, thở ra tất cả đều là hình bóng của Mẫn Mẫn. . . . Nàng cứ như vậy mà biến mất, biến mất khỏi cuộc đời hần, mang theo giấc mộng và hy vọng của hần. . . . Hần, đã từng ôm nàng thật chặt!

Nhớ nhung mãnh liệt khiến hần phát điên, hần lúc này tựa như một con sâu đang ngủ say trong động, không muốn bước ra ngoài: “Mang rượu tới đây! Mang rượu tới cho ta. . .”

Một tỳ nữ sợ hãi cầm rượu mang tới, Tô Đồ đỏ mắt nhìn chăm chăm nàng, vươn tay về phía nàng: “Lại đây!”

“Vâng. . .” Tỳ nữ run rẩy bước đến gần.

Tô Đồ ném nàng lên giường, lấy thân mình đè xuống, xé quần áo của nàng, nhắm mắt lại hôn lên từng tấc trên cơ thể nàng.

“Mẫn Mẫn. . . Mẫn Mẫn. . .”

Tỳ nữ kinh ngạc kêu không thành tiếng, nàng bị dọa sợ đến nỗi không dám phản kháng.

Tô Đồ vuốt ve thân thể dưới người mình, tưởng tượng đây là thân thể của Mẫn Mẫn, hần hôn lên khuôn mặt nàng. Nước mắt trên mặt khiến hần mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của cô gái xa lạ đang khóc thút thít, hần không nhận được mà quát to: “Cút! Cút!”

Tỳ nữ nắm cổ áo, liều mạng chạy ra khỏi phòng.

19. Chương 19

Trong cơn say, Tô Đồ đau khổ ngã vật xuống giường, lấy tay che mặt. Hắn cố gắng không để hình ảnh của Mẫn Mẫn làm mê mẩn, thế nhưng lại không cách nào dứt ra, rốt cuộc thì nàng đã dùng sợi dây gì để trói hắn, để cho hắn làm thế nào cũng không thoát được, cứ mãi nghĩ đến nàng. . .

Cảm giác đau đớn đó khiến cho hắn không thể nào thở nổi, càng không muốn nghĩ đến, lại càng khắc sâu vào trong tâm trí, rốt cuộc thì hắn phải chạy trốn đến nơi nào. . .

Mẫn Mẫn. . . Nàng đang ở đâu. . . Mau trở về bên cạnh ta . . . Mẫn Mẫn. . . Ta sẽ không giam cầm nàng nữa. . . Trở lại. . . Mau trở lại. . .

Cùng một đêm, Mẫn Mẫn ngồi trong căn nhà gỗ, ngửa đầu nhìn trăng sáng. Nàng rất nhớ Tô Đồ. . . Làm sao bây giờ? Nàng rất muốn trở về bên cạnh hắn. . . Nhưng lại sợ hắn không thương nàng, sợ trong lòng hắn nàng không đáng giá một đồng, nhưng chỉ cần có thể ngày ngày nhìn thấy hắn thì bất luận phải sống hèn mọn thế nào cũng được, chỉ cần có thể gặp lại hắn một lần, nàng tình nguyện vứt bỏ lòng tự trọng của mình.

Không! Dừng lại. . . Tại sao nàng có thể hết lần này tới lần khác suy nghĩ như vậy chứ?

Nàng đau đớn, nội tâm đang tự mắng mình: Chu Mẫn Mẫn, chẳng lẽ ngươi không có chút tôn nghiêm nào sao? Ngươi có thể làm thế đối với Ân Li đã cứu ngươi sao? Sao trong đầu ngươi lúc nào cũng chỉ nghĩ đến nam nhân? Sao ngươi lại trở nên như vậy?

Ân Li nhìn Mẫn Mẫn ở phía xa. Mấy ngày nay sống chung với Bồ Na, nàng đã hiểu tình cảnh của Quý tộc, càng thông cảm cho Quý vương Tô Đồ từ đầu đến cuối không chịu nhượng bộ, nàng đã dùng bỏ câu đưa tin đến Nhật Hi quốc, một mặt báo bình an, một mặt hy vọng Dương Sa có thể hiểu được tình hình ở nơi này, nếu có thể dùng hòa bình để giải quyết chuyện giữa hai nước thì có thể tránh khỏi xung đột.

Ân Li nhìn ra nội tâm Mẫn Mẫn đang cực lực đấu tranh, nàng đi đến ngồi xuống bên cạnh Mẫn Mẫn: “Trăng sáng quá!”

Mẫn Mẫn cười gật đầu một cái: “Trăng tròn và sáng thế này khiến cho ta nhớ tới một bài thơ. . . Chỉ mong người dài lâu. . .” (bài này Đặng Lệ Quân có hát)

Thấy nàng đột nhiên dừng lại, Ân Li hỏi: “Hết rồi à? Thơ ngắn như vậy sao?”

“Đương nhiên là còn. . .” Ngàn dặm thiên quyên (*) . . . Nhưng nàng không thích câu này, chẳng lẽ chỉ có thể cách xa nhau ngàn dặm sao? Nàng không cần tình yêu như vậy. . . Nàng sợ phải yêu như thế. . .

(*) ngàn dặm thiên quyên: nguyên văn: “thiên lý cộng thiên quyên” (), thiên quyên là vàng trắng, “thiên lý cộng thiên quyên” = “ngàn dặm cùng chung một vàng trắng”, cũng có thể hiểu là tuy cách xa nhưng trong lòng vẫn luôn hướng về nhau.

Ân Li hỏi tiếp: “Vậy sao muội không đọc tiếp?”

“Muội. . . quên mất rồi. . .” Về mặt của Mẫn Mẫn mất tự nhiên.

“Nếu ta nhớ không lầm, hình như là ‘ngàn dặm thiên quyên’ phải không?” Ân Li nhìn sắc mặt ưu thương của Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn hơi ngạc nhiên, lập tức gật đầu: “Đúng rồi. . . Hình như . . . là câu này. . .”

“Muội vẫn không nguyện ý nói với ta sao?” Ân Li không nhịn được nữa bèn lên tiếng hỏi.

Mẫn Mẫn kinh hoảng nhìn Ân Li, giả ngu nói: “Nói gì cơ?”

Ân Li thở dài: “Mẫn Mẫn, trước kia muội không như vậy, trước kia có gì muội cũng đều nói với ta. . . Có phải muội vẫn còn giận ta hay không?”

“Ân Li, muội không giận tỳ. . .” Ân Li mạo hiểm tính mạng tới cứu nàng, sao nàng có thể giận nàng ấy đây?

“Chẳng lẽ muội cho rằng, muội nói với ta muội yêu Tô Đồ thì ta sẽ giận muội sao?” May mà các nàng còn là tỳ muội tốt đấy.

Đây là chuyện mà Mẫn Mẫn khó mở miệng nhất, nhưng nàng cũng không phải là cố tình giấu giếm, chỉ là không biết phải nói thế nào: “Ân Li. . . ta không có. . .”

“Muội đừng phủ nhận nữa, từ sau khi ra khỏi Vương cung, sắc mặt của muội cứ như là muốn khóc đến nơi rồi, mỗi lần ta hỏi muội thì muội đều hoảng hốt, còn nữa, muội cứ luôn nhìn về phía Vương cung. . .”

Mẫn Mẫn đứng lên: “Muội có chút mệt mỏi. . .”

Ân Li đứng dậy chặn ở trước mặt nàng: “Chẳng lẽ muội thật sự nghĩ ta sẽ ngăn cản hoặc xem thường muội sao? Trong mắt muội, ta thật sự là một người hẹp hòi như vậy à?” Nàng thật đau lòng nếu Mẫn Mẫn nghĩ nàng như vậy.

Mẫn Mẫn giật mình nhìn Ân Li: “Ân Li. . .”

Ân Li nắm tay nàng: “Mẫn Mẫn, ta muốn muội hiểu, cho dù muội có yêu ai thì ta cũng sẽ không ngăn cản, bởi vì ta hiểu rõ, tình yêu không bao giờ có đạo lý, cũng không có cách nào kháng cự, càng không thể dùng lý trí để khống chế, những thứ này ta đều biết, vì ta cũng đã từng trải qua. . .”

Mẫn Mẫn đỏ mắt: “Tỷ không trách muội yêu kẻ thù của Nhật Hi quốc sao?”

“Nếu như ta trách muội thì còn xứng đáng làm bạn tốt của muội sao? Uống phí tình bạn mười mấy năm! Chúng ta là tỷ muội tốt, không phải sao? Cho dù muội làm cái gì, ta cũng không trách muội, ta chỉ. . . chỉ giận muội không chịu đem sự khổ sở của mình nói ra, ta cảm thấy đau lòng cho muội!”

Mẫn Mẫn không kìm được mà rơi nước mắt: “Thật xin lỗi. . . Nhưng ta thật sự không biết phải nói sao bây giờ? Biết rằng không thể. . . thể nhưng ta không có cách nào ngừng suy nghĩ về hần. . .”

Ân Li ôm nàng an ủi: “Vây cũng đừng cố gắng nữa, muội càng cố gắng, sẽ chỉ khiến mình càng thêm đau khổ. Ngày mai hãy trở về Vương cung đi! Ta tự trở về Nhật Hi quốc!”

Mẫn Mẫn sợ hãi kêu lên: “Cái gì? Không! Ta không thể trở về. . . không thể. . .” Nàng không thể phóng túng mình thêm lần nữa. . . Không thể tiếp tục trầm luân. . . Nàng đã chịu đựng đủ rồi!

Ân Li khó hiểu: “Tại sao? Chẳng phải nàng thương hần, nhớ hần sao?”

“Ta thương hần. . . nhưng mà. . . hần không thương ta. . .” Đây mới là điều khiến nàng đau khổ nhất.

“Cái gì?” Ân Li giật mình.

“Hần không thương ta. . . Hần chỉ coi ta là con tin. . . dùng để uy hiếp Nhật Hi quốc. . . cho nên ta sẽ không trở về, tuyệt đối sẽ không trở về. . .” Cho dù nàng rất yêu, rất yêu hần. . .

“Mẫn Mẫn, thật xin lỗi! Đều do ta không tốt. . .” Trong lòng Ân Li rất khó chịu.

Mẫn Mẫn lắc đầu: “Tại sao tỷ lại xin lỗi ta?”

“Nếu không phải tại ta thì muội sẽ không bị bắt tới nơi này, sẽ không gặp hần, sẽ không phải khổ sở đau đớn như thế này!” Nàng là thủ phạm gây nên tất cả những chuyện này.

“Không! Ân Li, tỷ đừng nói vậy, ta không hề trách tỷ, ta chỉ tự trách bản thân mình, là tự ta trầm luân, là do ta không có tiền đồ. . .” Tất cả đều là do nàng tự chuốc lấy.

“Mẫn Mẫn. . .” Ân Li ôm nàng, chỉ hận ông trời trêu ngươi. Tại sao một người thiện lương như Mẫn Mẫn lại yêu phải một người không yêu nàng? Tại sao phải để cho nàng ấy chịu đựng loại hành hạ như vậy? Nàng thật sự cảm thấy oan ức cho Mẫn Mẫn!

“Ân Li. . . Ta muốn rời khỏi nơi này. . . Chỉ muốn rời khỏi nơi này. . . Ta có thể từ từ quên đi hần. . . Tỷ hãy dẫn ta đi. . . Ta muốn đi càng xa càng tốt. . .” Mẫn Mẫn tựa vào vai Ân Li khóc thất thanh.

Ân Li vỗ nhẹ lưng nàng: “Muội yên tâm! Ta nhất định sẽ đưa muội trở về, sẽ không còn ai có thể tổn thương muội!” Tên Tô Đồ kia lại dám tổn thương Mẫn Mẫn, nếu có cơ hội, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần!

20. Chương 20

“Không xong rồi! Hai người phải đi ngay lập tức!” Bố Na vừa nghe tin đã lập tức chạy vội đến căn nhà gỗ.

“Thím Bố Na, có chuyện gì vậy?” Mẫn Mẫn vội hỏi.

“Không phải là bọn họ phát hiện người chứa chấp chúng ta chứ?” Ân Li cũng khẩn trương hỏi.

“Không phải, không phải! Hàn Duy mới về nhà ăn cơm, nó nói với ta, vì trong thành không tìm thấy người, nên bọn họ đang tính lục soát cả thảo nguyên và rừng rậm!”

Mẫn Mẫn và Ân Li khiếp sợ: “Cái gì?”

Bố Na gấp gáp: “Aizz! Ta cũng không ngờ sẽ như vậy! Còn nghĩ rằng bọn họ lâu ngày không tìm được người thì sẽ bỏ cuộc, ai ngờ Ba Đồ Lỗ lại nói không tìm được người thì sẽ không bỏ qua!”

Nếu không thương nàng, sao hấn lại cố gắng tìm nàng cho bằng được như vậy? Chẳng lẽ hấn còn muốn bắt nàng để uy hiếp Nhật Hi quốc sao? Sao hấn lại có thể tàn nhẫn đối với nàng như vậy?

Ân Li gật đầu: “Được! Vậy chúng ta đi ngay lập tức!”

Bố Na nắm chặt tay Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn! Thím Bố Na vô dụng, không giúp được con, hai con phải cẩn thận!”

“Thím Bố Na. . . Cám ơn người. . . Mấy ngày nay nếu không có người. . . chỉ e rằng. . .”

Hốc mắt Bố Na phấp phồng: “Đừng nói nữa! Con nói nữa ta sẽ không kìm được nước mắt!”

Mẫn Mẫn ôm bà: “Thím Bố Na. . .”

“Aizz. . .Không biết sau này có thể gặp lại con nữa không, từ nay về sau. . . có thể sẽ không được gặp lại con nữa rồi. . .” Bố Na vô cùng xúc động.

Ân Li lập tức mở miệng nói: “Người yên tâm! Nhất định sẽ gặp lại!” Sau khi Dương Sa đọc được thư, nàng tin tưởng tình hình sẽ thay đổi.

“Đi nhanh đi! Chậm nữa sẽ không kịp mất!” Mặc dù Bố Na rất buồn nhưng vẫn không hy vọng các nàng bị bắt, tuy các nàng là người Nhật Hi quốc, nhưng đều là những cô gái tốt, chỉ tiếc. . . Tô Đồ vẫn cố chấp. . .

Mẫn Mẫn nhìn Bố Na, mở miệng nói lời tạm biệt: “Thím Bố Na. . . Người hãy bảo trọng. . .”

Bố Na phát tay với các nàng: “Con cũng bảo trọng. . . Mau đi đi!”

Các nàng vừa rời khỏi nhà gỗ chưa được bao lâu thì quân lính đã kéo tới, Mẫn Mẫn và Ân Li, một người là phụ nữ có thai, một người lại là một thiên kim tiểu thư, bây giờ không có cách nào chạy nhanh được, hơn nữa ở trong địa hình không quen thuộc, rất nhanh đã bị lạc đường.

Mẫn Mẫn kéo Ân Li đi thẳng về phía trước: “Không được rồi. . .Chúng ta phải nghỉ một lát!”

“Nghỉ? Bọn họ rất nhanh sẽ đuổi kịp mất!” Ân Li mang thai nên thể lực rõ ràng kém hơn lúc trước, mới đi đường núi được một lát đã thở không ra hơi.

“Tỷ không thể đi được nữa! Toàn thân tỷ đều ướt đẫm mồ hôi, nhất định phải nghỉ ngơi!” Mẫn Mẫn kiên trì.

Ân Li dựa vào gốc cây khô thở dốc: “Ta không sao. . . ta còn đi được. . .”

“Không được! Tỷ phải nghỉ ngơi, tỷ ngồi ở đây, muội đi qua khe suối bên kia, tỷ ở đây chờ nhé. . .” Mẫn Mẫn không để ý tới sự phản đối của Ân Li, tự mình chạy đến bên dòng suối.

“Mẫn Mẫn!” Kêu mà Mẫn Mẫn cũng không quay đầu lại, Ân Li chỉ còn biết ngồi trên tảng đá để nghỉ ngơi.

Sau khi lấy nước, Mẫn Mẫn trở về bên cạnh Ân Li, chỉ thấy vẻ mặt của Ân Li hình như có gì đó khác lạ: “Ân Li, tỉ làm sao vậy?”

“Chắc là đi lại nhiều quá nên bụng có chút trướng. . .” Còn mơ hồ đau đớn co rút. . .

“Cái gì?” Mẫn Mẫn hoảng hốt nhìn Ân Li. Nếu nàng hại Ân Li có gì không may xảy ra thì cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Ân Li ngược lại trấn an nàng: “Muội đừng hoảng hốt, không có chuyện gì đâu. . . Ta nghỉ ngơi một chút là được.”

Mẫn Mẫn đứng dậy lắc đầu nói: “Không thể đi nữa! Người bọn họ muốn tìm là ta, để ta tự đi ra là được rồi, không làm liên lụy đến tỷ. . .”

Ân Li nắm chặt tay nàng: “Không được! Vất vả lắm chúng ta mới đi được tới đây, nếu bây giờ bị bắt lại, chẳng phải là kiếm củi ba năm đốt một giờ hay sao?”

“Kiếm củi ba năm đốt một giờ thì sao? Quan trọng là. . . Tỷ và đứa bé phải bình an trở về!” Ân Li vì nàng mà mạo hiểm, nàng là người phản bội Nhật Hi quốc, bảo nàng lấy mặt mũi nào để đối mặt với Dương Sa đây. . .

Chợt, bên kia bụi cỏ truyền tới một giọng nói: “Các người qua bên kia xem một chút đi!”

Ân Li và Mẫn Mẫn vội vàng núp vào bụi cây, chỉ thấy ánh đuốc sáng càng lúc càng đến gần, đốm lửa càng lúc càng nhiều. Bọn họ đã tìm đến nơi này, để bọn họ không bị phát hiện e là rất khó.

“Chúng ta không thể ngồi đây chờ chết được! Mẫn Mẫn, muội sang bên kia đi, ta đã chuẩn bị cung tên rồi, tới một bắn một, tới hai bắn hai!” Ân Li gỡ mũi tên sau lưng xuống.

Mẫn Mẫn lo lắng nhìn nàng: “Nhưng bọn họ nhiều như vậy. . . chúng ta thắng nổi sao?”

“Muội yên tâm! Trước tiên giải quyết đám người này, sau đó chúng ta bỏ trốn, bọn họ sẽ không thể nào đuổi theo chúng ta ngay lập tức được, vẫn còn cơ hội để bỏ chạy!” Không tới đường cùng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

“Thật sự là không có vấn đề gì sao?” Mẫn Mẫn khẩn trương nhìn Ân Li.

“Yên tâm, muội quên ta là ‘Nữ bộ khoái đệ nhất kinh thành’, bao nhiêu tên đạo tặc đã thua trong tay ta sao?”

“Ừm. . .” Mẫn Mẫn trốn vào một bụi cỏ khác, khẩn trương nhìn về phía trước.

Ân Li kéo dây cung, nhắm vào ngay người đầu tiên xuất hiện, muốn bắt được Mẫn Mẫn thì phải bước qua thi thể của nàng.

Mẫn Mẫn khẩn trương tới mức hai tay đổ đầy mồ hôi, nhìn cây đuốc càng lúc càng đến gần, khi nàng vạch bụi cỏ ra thì cây đuốc chiếu sáng một cách rõ ràng, nàng kinh hoàng mở to hai mắt. Người này không phải là ai xa lạ, chính là người mà nàng ngày nhớ đêm mong – Tô Đồ!

Cũng trong lúc đó, Ân Li kéo căng dây cung, bắn về phía hắn.

Không! Nguy hiểm! Mẫn Mẫn kinh hãi, muốn mở miệng ngăn cản Ân Li nhưng đã không còn kịp nữa rồi, nàng không hề nghĩ ngợi mà vọt ra khỏi bụi cỏ, nhanh chóng ôm lấy người vừa tới, dùng lực rất mạnh đẩy Tô Đồ ngã xuống đất.

“Mẫn Mẫn!” Tô Đồ cúi đầu nhìn khuôn mặt mà hắn khổ sở nhớ nhung bấy lâu. Cuối cùng hắn cũng đã tìm được nàng! Mẫn Mẫn của hắn! Hắn không bao giờ. . . để nàng ra đi nữa! Vừa định đưa tay ôm lấy nàng, lại phát hiện sau lưng nàng cắm một mũi tên.

Ân Li trợn to mắt, không biết sao mọi chuyện lại thành ra thế này, trên lưng Mẫn Mẫn. . . sao lại cắm mũi tên mà nàng vừa bắn ra?

Ân Li thét lên, vọt đến bên cạnh Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn. . . Tại sao. . . Tại sao lại lao ra cản mũi tên?”

Mẫn Mẫn nhìn Ân Li: “Thật xin lỗi. . .Ta. . . Chỉ sợ là không trở về được rồi. . .”

“Mẫn Mẫn! Không cho phép muội nói như vậy. . . .” Ân Li gấp đến độ chảy nước mắt.

Tô Đồ nóng lòng ôm Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn. . . .” Không! Đây không phải là sự thật. . . . Vất vả lắm hần mới tìm được nàng. . . . Hần sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với nàng. . . . Nàng không thể nào làm vậy với hần. . . .

Mẫn Mẫn cố nén đau đớn, run rẩy đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tô Đồ. Cho dù hần đối xử với nàng như thế nào, thì nàng vẫn luôn luôn thương hần, là nam nhân duy nhất nàng yêu trong cuộc đời này! – “Ta yêu. . . yêu. . . chàng. . . .” Nói xong, nàng mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Không! Tại sao ông trời lại đối xử với hần như vậy? Nếu là lỗi của hần thì hãy trừng phạt hần đi, xin đừng cướp đi Mẫn Mẫn!

Tô Đồ ôm chặt Mẫn Mẫn, nước mắt thấm ướt vào quần áo của nàng, hần đau đớn nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng: “Không —— Mẫn Mẫn. . . . Nàng không thể rời đi như vậy. . . . Ta không cho phép. . . . Mẫn Mẫn ——”

Sau khi trở lại, Ân Li bị nhốt vào đại lao, thế nhưng trong lòng nàng như có lửa đốt, cứ đi qua đi lại.

Nàng hận mình muốn chết! Tại sao mình lại không chú ý tới Mẫn Mẫn? Tại sao lại bắn vào Mẫn Mẫn. . . . Trời ơi! Nếu Mẫn Mẫn có chuyện gì. . . . nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình!

Nàng chấp tay quỳ xuống đất, nhìn trời cao cầu xin: “Ông trời, Mẫn Mẫn là người tốt! Ngàn vạn lần phải phù hộ nàng ấy... phù hộ cho nàng ấy được bình an vợ sự...”

Tô Đồ đứng bên ngoài nhà alo. Thu hết lời nói và hành động của Ân Li vào trong mắt.

Lúc Ân Li đứng dậy thì nhìn thấy người đứng bên ngoài, nàng vọt qua, giận dữ hỏi: “Mẫn Mẫn đâu? Nàng ấy có sao không? Mau nói cho ta biết! Đáng chết! Người mau nói cho ta biết!”. Nàng dùng sức lay song cửa.

Tô Đồ nhìn nàng, trên mặt không có chút biểu cảm, nói với tên cai ngục: “Mở cửa!”

“Dạ!”

Hần vừa vào phòng giam, Ân Li liền quát to vào mặt hần: “Người mau trả lời ta! Mẫn Mẫn rốt cuộc thế nào rồi?”

Tô Đồ lạnh mắt nhìn nàng: “Người bắn Mẫn Mẫn bị thương, có tư cách gì mà hỏi nàng thế nào?”

Ân Li nhìn chằm chằm vào hần, tức giận chỉ thẳng vào mặt hần: “Làm Mẫn Mẫn bị thương không phải là ta! Là người! Mẫn Mẫn vì người nên mới bị thương, nếu không có Mẫn Mẫn thì người ngã xuống chính là người!”

Tô Đồ bắt được Ân Li, híp mắt lại: “Đừng tưởng rằng người là Vương Hậu của Nhật Hi quốc mà ta không dám giết người, người xông vào Vương cung cướp đi Mẫn Mẫn, giờ lại còn bắn nàng ấy bị thương, người nghĩ mình còn mạng để ra khỏi nơi này hay sao?”

Ân Li nhìn chằm chằm vào Tô Đồ: “Ta thật sự không biết rốt cuộc Mẫn Mẫn thích người ở điểm nào? Người rốt cuộc có cái gì đáng giá để nàng ấy yêu, đáng giá vì người mà cả cái mạng cũng không cần?”

Tô Đồ kinh ngạc: “Lời này của người là có ý gì?”

Ân Li hừ lạnh: “Có ý gì sao? Cái này phải hỏi người, rốt cuộc người đối với nàng ấy là như thế nào? Rốt cuộc trong mắt người, nàng ấy là thế nào?”

“Chuyện này không liên quan tới người!”

“Mẫn Mẫn là tỷ muội tốt của ta! Chuyện của nàng ấy chính là chuyện của 3ta, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ nàng, tổn thương nàng!”

“Người không có tư cách nói những lời này!” Tô Đồ không vui gầm nhẹ.

Ân Li không hề sợ hãi: “Ta không có tư cách, chẳng lẽ người có tư cách sao? Tại sao người không tự hỏi lòng mình người đã đối xử với Mẫn Mẫn như thế nào? Người để cho nàng yêu người một cách khổ sở như vậy, yêu mà phải bất lực như vậy, người căn bản là không xứng đáng được nàng yêu!”

Lời nói của Ân Li như đã cảnh tỉnh Tô Đồ, hấn chán nản buông lỏng tay ra, trong đầu lại hiện lên những chuyện tệ hại hấn đã làm với Mẫn Mẫn. Hấn xâm phạm nàng, hành hạ nàng, tổn thương nàng, vũ nhục nàng... mà thời khắc sinh tử, nàng cũng không màng đến tính mạng mà lao ra đỡ mũi tên cho hấn...

Ân Li thở dài một hơi thật sâu: “Ta thiếu Mẫn Mẫn quá nhiều, từ nhỏ đến lớn đều là Mẫn Mẫn chăm sóc ta, thậm chí ta còn đoạt mất nam nhân mà nàng ấy thích, thế nhưng nàng ấy cũng không oán trách ta, bởi vì cứu ta nên mới bị bắt tới đây, cho nên ta thề, cho dù phải mất cái mạng này, ta nhất định cũng phải cứu Mẫn Mẫn trở về!”

“Chẳng phải nàng ấy đã từng dùng trăm phương ngàn kế để hại người sao?” Tô Đồ nhớ tới lời nói của An Thân Vương.

“Đây đều là quỷ kế của An Thân Vương, Mẫn Mẫn chẳng qua chỉ bị lợi dụng mà thôi...” Ân Li đem đầu đuôi sự việc kể ra hết.

Tô Đồ càng nghe càng cảm thấy đau lòng. Trời ơi! Rốt cuộc hấn đã làm gì đối với Mẫn Mẫn? Hấn thậm chí còn nói nàng giả vờ ngây thơ để lấy lòng hấn, nói nàng tâm cơ thâm trầm, là nữ nhân không đạt được mục đích của mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua... Hấn đã nói với nàng những lời tàn khốc như vậy... Trong đầu hấn không khỏi hiện lên vẻ mặt đau khổ của nàng khi đó...

Ta không lừa chàng, tại sao chàng không tin ta... Ở trong mắt chàng, ta là người tồi tệ như vậy sao... Đúng! Ta chính là người như vậy, đối với nam nhân nào cũng đều như vậy, người hài lòng chưa...

Tô Đồ thấy hai tay mình run rẩy, ghen tị đã khiến hấn mất đi lý trí và phán đoán, chẳng những không phân rõ phải trái mà chỉ trích nàng, lại còn tà ác xâm phạm thân thể của nàng!

Ân Li không thể tha thứ nhìn Tô Đồ: “Sau khi xuất cung, Mẫn Mẫn không phải khóc lớn thì khuôn mặt lúc nào cũng hoảng hốt, cho dù nàng ấy không nói ra, thế nhưng ta biết nàng yêu người, không thể rời xa người, rồi lại muốn ta mau chóng đưa nàng đi... nàng có miệng nhưng không thể nói ra, cho dù đối mặt với Nhật Hi quốc hay Quỷ quốc, nàng cũng đều đau khổ, bởi vì hai bên đều có người nàng yêu! Cho đến bây giờ người cũng chưa từng đặt mình vào địa vị của nàng để suy nghĩ, bởi vì người mà nàng phải đứng bên cạnh bờ vực sắp sụp đổ, những điều này người không hề hay biết, cho tới bây giờ cũng không hề hay biết!”

Đối mặt với sự chỉ trích của Ân Li, Tô Đồ không có cách nào phản bác.

Hấn đã làm gì với Mẫn Mẫn? Thứ hấn đem lại cho nàng chẳng qua chỉ là sự hành hạ và đau khổ đến tột cùng, hấn ích kỷ chỉ nghĩ đến mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến nàng dùng tâm tình thế nào để nói với hấn những lời đó. . . .

Tô Đồ dùng sức nhắm chặt hai mắt, nhớ tới vẻ mặt đau thương đến chết của Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn. . . . Hấn đã sai rồi. . . . quá sai lầm rồi. . . . đôi mắt nàng đã từng sáng lên mỗi khi nhìn thấy hấn, thế nhưng hấn lại hoài nghi nàng, vì sao hấn lại cay nghiệt lạnh lùng với nàng như thế? Bởi vì quá yêu nàng, quá sợ mất đi nàng, lại vô tình đẩy nàng tới vực sâu của sự đau khổ. . . . Hấn không biết trong lòng nàng lại khổ sở như vậy. . . . Hấn luôn làm tổn thương nàng, coi thường nàng. . . .

“Vốn ta còn tưởng rằng Mẫn Mẫn sợ ta biết nàng ấy yêu kẻ thù, cho nên nhất quyết không chịu nói thật lòng với ta, thế nhưng lại không như ta nghĩ, nàng nói nàng chẳng qua chỉ là yêu đơn phương, người đối với nàng chẳng qua chỉ có khinh thường, trong mắt người nàng chỉ là một tù binh, một con tin mà thôi!” Ân Li nắm chặt nắm đấm. Nếu không phải là đang bị công tay thì nàng thật sự muốn đánh chết cái tên nam nhân này!

Tô Đồ hít sâu một hơi. Nàng nói đúng, trên đời này, hấn là người không có tư cách yêu Mẫn Mẫn nhất, ngay cả nhìn nàng cũng không có tư cách.

Hấn trầm mặc không nói, xoay người ra khỏi phòng giam, Ân Li không buông tha, hỏi hấn: “Mẫn Mẫn rốt cuộc sống chết thế nào? Nàng ấy có khỏe không?”

Tô Đồ dừng lại, thân thể cứng ngắc: “Nàng ấy không sao, ta sẽ để hai người đi!”

Ân Li kinh ngạc. Cái gì. . . Để các nàng đi sao? Hắn có ý gì? Nàng còn chưa kịp hỏi ra nghi vấn thì Tô Đồ đã bước ra khỏi đại lao.

Mẫn Mẫn nằm trên giường ngủ say, trong giấc mộng, nàng thấy một bóng dáng quen thuộc, vóc người cao ráo, mái tóc màu vàng nhạt, đôi mắt xanh thẳm, thế nhưng, giờ phút này lại đang lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt lạnh băng như thế khiến người ta không khỏi rùng mình.

Có phải Tô Đồ đang tức giận hay không? Dù sao nàng đã bỏ trốn. . .

“Tô Đồ. . .”

“Ta không cần người nữa!” Nói xong câu đó, hắn rời đi mà không mang theo chút tình cảm nào.

Bốn phía xung quanh trở nên u tối, không có bất kỳ người nào, không có bất kỳ cảnh sắc nào, nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi và bất lực.

“Chờ một chút. . .Đừng đi. . . Tô Đồ . . . Tô Đồ . . .”

Nàng khổ sở đuổi theo bóng lưng của hắn, mở miệng gào thét tên hắn, thế nhưng làm cách nào hắn cũng không quay đầu lại, đi càng lúc càng xa, nàng không đuổi kịp hắn, cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất.

“Tô Đồ! Chàng trở về đi... đừng bỏ ta một mình... Tô Đồ...”

Sau khi kinh hoảng hô lên, Mẫn Mẫn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, nàng thở hổn hển nhìn bốn phía xung quanh.

“Đừng sợ, Mẫn Mẫn, ta đang ở đây!”

Mẫn Mẫn quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, ánh mắt lại trông thấy dung nhan quen thuộc.

Ân Li nắm chặt tay Mẫn Mẫn, giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán: “Mẫn Mẫn, không sao rồi... không sao rồi... có ta ở đây...”

“Ân Li...”

Ân Li cười cười: “Muội còn nhận ra ta, chứng tỏ rằng muội vẫn còn tỉnh táo!”

Mẫn Mẫn muốn ngồi dậy, lại bị Ân Li ngăn cản: “Vết thương trên người muội vẫn chưa lành, không thể đứng lên!”

Mẫn Mẫn dường như có chút không hiểu: “Ta nhớ hình như ta trúng tên...”

Ân Li không vui nói: “Muội còn nói nữa sao? Muội cũng thật là, tự dưng điên cuồng lao ra, muốn dọa ta chết sao?”

Mẫn Mẫn cúi đầu nhìn ngực mình có quần vải trắng, sau lưng có cảm giác đau nhói: “Ta chưa chết sao?”

“Đại phu nói may mắn vết thương không nặng, nghỉ ngơi một tahlng sẽ không sao!” Ân Li rót chén nước cho nàng uống.

“Vậy tỷ... bọn họ có làm khó dễ với tỷ không?” Mẫn Mẫn lo lắng hỏi.

Ân Li cười cười: “Không có, mấy ngày muội hôn mê đã xảy ra không ít chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mẫn Mẫn tò mò hỏi.

“Nhật Hi quốc đã đồng ý cho Quỷ tộc thành lập Quỷ quốc, hơn nữa sẽ vĩnh viễn không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Quỷ quốc nữa, hai nước còn ký kết hữu nghị vĩnh viễn!”

Mẫn Mẫn không nghĩ sẽ có chuyện trọng đại như vậy, nàng vô cùng vui mừng: “ Chuyện này diễn ra lúc nào? Sao ta không biết...”

“Muội hôn mê suốt mười ngày, dĩ nhiên là không biết rồi!” Ân Li cười nói,

Mẫn Mẫn cũng nở nụ cười: “Thật tốt quá... thật sự là tốt quá... như vậy, tâm nguyện của Tô Đồ đã đạt được rồi... người trong Quý tộc nhất định sẽ rất cao hứng...” Cuối cùng Tô Đồ cũng đã nghĩ thông suốt rồi sao? Là ai đã khiến hắn nghĩ thông suốt như vậy?

“Muội là đại công thần đấy, Dương Sa đã phong muội là Hộ quốc công chúa, chớ vết thương của muội lành hẳn thì hẳn sẽ đến đón chúng ta về!”

“Cái gì? Hộ quốc công chúa?” Mười ngày nay cũng phát sinh quá nhiều chuyện rồi...

“Không phải sao? Sau này muội chính là Hộ quốc công chúa của Nhật Hi quốc!”

“Ta nào có công lao gì? Ta chẳng làm gì cả, sao có thể nhận cái danh hiệu này?”

Ân Li cười cười: “Nhờ có muội mà Tô Đồ đã thay đổi rất nhiều, hẳn vốn luôn thà chết chứ không nhượng bộ, thế nhưng kể từ khi muội thay hắn đỡ lấy mũi tên, hẳn lại chủ động viết thư cho Dương Sa, muội có nói đây không oai! là công lao của muội sao?”

Mẫn Mẫn nghe vậy thì cup mắt xuống: “Hắn... Có đến thăm ta sao?”

“Hắn...” Ân Li muốn nói Tô Đồ đã ở bên giường nàng tận mười ngày, đến khi bệnh tình của nàng tiến triển một chút thì mới rời đi, nhưng lại nhớ đến lời mà Tô Đồ đã dặn, hẳn dặn nàng đừng nói với Mẫn Mẫn là hắn đã tới đây.

Mẫn Mẫn nhìn Ân Li, mong đợi câu trả lời của nàng.

Muốn Ân Li nói dối cũng thật khó khăn: “Mẫn Mẫn, muội cũng biết mười ngày có rất nhiều việc... Tô Đồ cũng không phải là không muốn đến... Nhưng tại vì công việc quá nhiều, không đi được...”

Về mặt của Mẫn Mẫn trở nên ảm đạm: “Vậy sao?”

“Đúng vậy! Hắn rất cảm kích muội vì đã cứu hắn đấy!”

Chỉ là cảm kích thôi sao? Ngoại trừ như vậy, chẳng lẽ hắn không nhớ nàng sao? Không muốn nhìn thấy nàng sao? Hay là giống như trong giấc mộng, cho tới bây giờ hắn vẫn không cần nàng, nàng chỉ là một khúc nhạc đệm trong cuộc đời của hắn, nàng chỉ là một người có cũng được mà không có cũng không sao...

Mẫn Mẫn nhìn Ân Li: “Mấy ngày ta hôn mê đều là tỷ chăm sóc sao?”

“Ồ... Đương nhiên rồi, dù sao người làm muội bị thương chính là ta, ta phải có trách nhiệm!” Ân Li vô cùng chột dạ nói.

“Ta lại làm phiền tỷ rồi, tỷ đang mang thai mà còn phải chăm sóc ta...” Mẫn Mẫn áy náy nói.

“Muội lại thế nữa! Trước kia ta ngã bệnh chẳng phải đều là nhờ muội chăm sóc sao? Để ta chăm sóc muội một lần thì có làm sao?”

Mẫn Mẫn cười nói: “Đúng rồi, tỷ không trở về Nhật Hi quốc sao?”

“Muội hôn mê trên giường, ta làm sao an tâm trở về? Chờ vết thương của muội lành hẳn thì chúng ta sẽ cùng nhau trở về!”

Mẫn Mẫn gật đầu: “Cũng tốt...” Tô Đồ đang giận nàng sao? Bởi vì nàng lén lút rời cung, cho nên hẳn không đến nhìn nàng?

Thấy sắc mặt của Mẫn Mẫn càng lúc càng khó coi, Ân Li không cần nghĩ cũng biết nàng đang nghĩ đến người khác: “Mẫn Mẫn, muội có đói bụng không? Ta vừa nấu cháo gà, muội có muốn ăn một chút không?”

“Được! Thật là đói bụng quá!”

Chương 9

Mẫn Mẫn nhìn mình trong gương, sau một tháng tĩnh dưỡng, nàng đã hoàn toàn bình phục, hôm nay đã có thể xuống giường.

Một tháng. . . Suốt một tháng, mỗi ngày nàng đều hy vọng, mỗi ngày đều chờ đợi, thế nhưng lại chẳng bao giờ trông thấy người mà nàng muốn gặp . . . Suốt ba mươi ngày, Tô Đồ cũng chưa từng bước vào căn phòng này.

Không thấy được hân, bóng dáng của hân lại càng in sâu vào trong đầu nàng, mỗi khi nàng nhắm mắt thì lại cảm thấy như mình đang tựa vào cái ôm ấm áp trong ngực hân, trông thấy nụ cười sáng lạn của hân, thế nhưng, mở mắt ra, nàng lại phát hiện xung quanh mình, chẳng qua chỉ là cô tịch cùng những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. . .

Nhớ nhưng giống như một thanh kiếm đâm sâu vào trong thân thể nàng...

Hai ngày nữa sẽ có người từ Nhật Hi quốc tới đón nàng và Ân Li, chẳng lẽ hân không cho nàng cơ hội nói một lời từ biệt? Trong lòng hân, nàng thật sự không là gì cả sao?

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra, phản chiếu trong gương là hình bóng của Tô Đồ, lòng nàng bởi vì vậy mà run lên mãnh liệt, nàng đột nhiên quay đầu lại—

“Mẫn Mẫn, muội nhìn xem ta đưa ai đến đây!”

Là Ân Li... Nàng vậy mà lại nhìn Ân Li thành Tô Đồ... nhớ quá nhiều khiến cho nàng sinh ra ảo giác. Trên mặt Mẫn Mẫn khó nén được nỗi thất vọng: “Là ai vậy?”

“Mẫn Mẫn!” Bố Na bước nhanh tới trước mặt nàng.

“thím Bố Na!” Mẫn Mẫn ôm lấy bà.

“Nghe nói con bị thương, ta lo lắng muốn chết, nếu không phải là Hàn Duy nói con vẫn cần phải tĩnh dưỡng thì ta đã sớm tới thăm con rồi!”

“thím Bố Na, đã để người lo lắng rồi, con không sao!”

Bố Na cẩn thận nhìn nàng: “Aizz! Con gầy hơn nhiều rồi...”

Mẫn Mẫn vuốt mặt mình: “Có sao?”

“thím Bố Na, người không biết đâu, Mẫn Mẫn nói ăn không vô, mỗi lần chưng thuốc bổ, muội ấy chỉ ăn có một chén, những thứ khác đều là con ăn, sau khi trở về, chỉ sợ là Dương Sa sẽ không nhận ra con mất!” Ân Li vô cùng cảm thán nói.

Mẫn Mẫn cười ra tiếng: “Vậy cũng rất tốt nha! Tỷ đây là một người ăn, hai người bổ, Dương Sa mà biết thì cao hứng không kịp đâu!”

Ân Li nhìn nàng chằm chằm: “Muội còn dám nói sao? Đều do muội hại ta mập như vậy, nếu như Dương Sa vì vậy mà ghét ta thì phải làm sao bây giờ?” Nàng đã mập quá sức tưởng tượng rồi.

“Yên tâm! Dương Sa sẽ rất cao hứng, điều này chứng tỏ rằng tỷ ở đây ăn ngon, ngủ ngon nha!”

“Ăn ngon, ngủ ngon? Muội nói cứ như ta là heo vậy!” Ân Li trợn mắt nhìn nàng.

“Phụ nữ mang thai mà gầy quá thì mới đáng lo đó! Tỷ sợ cái gì chứ? Nếu Dương Sa dám chán ghét tỷ thì ta sẽ tính sổ với hân!” Mẫn Mẫn vỗ ngực nói.

Bố Na nhìn chằm chằm vào Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn... Nghe nói hai ngày nữa con sẽ phải về sao?”

Mẫn Mẫn nghe vậy thì trầm mặc gật đầu. Nàng cũng muốn ở lại, chẳng qua là... nàng có lý do để ở lại sao?

“Ngày mai là sinh nhật Tô Đồ, có tổ chức đại lễ rất long trọng, tám vải mà con thêu bức tranh sơn thủy sẽ được treo ở trên tường thành... con có thể đến tham dự hay không?” Bố Na hỏi.

“Con...” Mẫn Mẫn do dự. Cho dù đi thì sao?

“Con sẽ đi chứ?” Bố Na mong đợi hỏi.

“Không, con sẽ không tham dự đâu...” Mẫn Mẫn lắc đầu. Nếu hân đã không muốn nhìn thấy nàng thì nàng cần gì phải tự rước lấy nhục.

“Mẫn Mẫn, đây chính là buổi lễ một nam chỉ có một lần, húng chi tắm vải đó là d muối tự mình nhuộm, chỉ bằng trước khi về Nhật Hi quốc thì đi chơi một chút đi!” Ân Li nhìn ra Mẫn Mẫn thật ra rất muốn đi, mặc dù ngoài miệng của nàng nói không, thế nhưng nàng đã phải ở trong phòng cả một tháng trời, để nàng ra ngoài giải sầu cũng tốt.

“Không được... Muối muốn ở trong phòng...” Đi sao?... Chẳng qua chỉ thêm buồn mà thôi! Nàng đã nghĩ kỹ, phải bóp chết tình cảm này, bình tĩnh trở về Nhật Hi quốc, những chuyện đã từng xảy ra hãy cứ xem như là một giấc mơ.

“Con không muốn đi là vì Tô Đồ sao?” Bồ Na đoán.

Cái tên này như sấm sét đánh thẳng vào trong tim Mẫn Mẫn. Ba mươi ngày nay, nàng biết Ân Li cẩn thận không nhắc tới cái tên Tô Đồ, nàng cũng ép bản thân mình không được nghĩ đến hắn, nhưng cho dù đã qua lâu như vậy mà tên của hắn vẫn còn sức ảnh hưởng rất lớn đối với nàng... Tô Đồ... Hai chữ này làm máu trong người nàng sôi...

“Không phải...” tại sao miệng nàng không nghe lời? Bảo nàng cử động hai bờ môi thật sự là quá khó khăn.

Trên mặt Bồ Na có chút thất vọng: “Thật sự không đi sao?”

“thím Bồ Na, thật xin lỗi... con... “ Bây giờ nàng không tìm được lý do, có lẽ có một một số việc nàng sớm hiểu rõ, tiếp tục trầm mê chỉ càng thêm đau khổ.

“Không sao cả, ta hiểu mà, thân thể của con vừa phục hồi, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt!” Bồ Na nói.

Mẫn Mẫn như nhớ ra điều gì, nói với Bồ Na: “Đúng rồi, thím Bồ Na, có một món đồ con muốn trả lại cho người.”

Nàng lấy bộ quần áo của Quý tộc mà Bồ Na từng cho nàng mượn, vừa mở ra, lại trong thấy chuỗi vòng ngọc mà ngày hôm đó nàng bỏ lại.

Hộc tủ này nàng rất ít mở ra, bây giờ mới phát hiện nó nằm ở nơi này, nàng còn tưởng rằng hắn đã cầm đi, không ngờ hắn lại để ở nơi này...

Tại sao còn để lại chuỗi ngọc này? Chẳng phải nàng đã trả lại cho hắn sao? Chẳng lẽ hắn không hiểu nàng muốn trả lời cho hắn sao?

“Mẫn Mẫn, sao vậy?” Ân Li cảm thấy bóng lưng của nàng có gì đó là lạ.

Mẫn Mẫn nhanh chóng cất vòng ngọc lại vào trong ngăn kéo: “Không có gì. . . Đúng rồi, thím Bồ Na, bộ quần áo này con đã giặt sạch, lẽ ra nên sớm trả lại cho người, nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. . . Bây giờ mới có cơ hội để trả!”

Bồ Na khoát khoát tay: “Không cần trả lại, ta vốn muốn tặng nó cho con, ta không có con gái, cũng không mặc được nữa, để không ai dùng, con cứ giữ đi! Con mặc vào trông rất xinh đẹp!”

“Nhưng mà. . .”

“Con mang về Nhật Hi quốc, lúc nào nhìn nó thì hãy nhớ đến ta . . . nhớ đến nơi này. . .” Bồ Na càng nói càng thêm nghẹn ngào, giống như Mẫn Mẫn sẽ lập tức rời khỏi nơi này vậy.

“Thím Bồ Na. . .” Hốc mắt Mẫn Mẫn cũng phấp phồng: “Con sẽ không quên người. . . cũng sẽ không quên mọi người trên thảo nguyên. . .”

“Thím Bồ Na, hôm nay Quý quốc và Nhật Hi quốc đã là hảo hữu, người có thể đến Nhật Hi quốc bất cứ lúc nào, chúng ta vô cùng hoan nghênh!” Ân Li cũng bị lây nhiễm cái không khí ly biệt này.

“Đúng vậy! Thím Bồ Na, sau khi con trở về, người nhất định phải tới tìm con!” Mẫn Mẫn nghẹn ngào nói.

“Được! Chỉ cần bộ xương già này chưa hỏng, ta nhất định sẽ tới tìm con.”

“Thím Bồ Na. . .” Mẫn Mẫn ôm Bồ Na. Nàng cũng muốn ở lại, nàng không muốn rời đi, thế nhưng nàng có thể không đi sao?

Lễ hội long trọng bên ngoài Vương cung cũng được tiến hành như đã định, khói lửa phát ra thứ ánh sáng chói mắt, những đốm lửa li ti thay nhau bay lên trời cao, Mẫn Mẫn mặc bộ quần áo Quý tộc mà Bồ Na đưa cho nàng, đứng trong đám người, nàng ngược

Nàng ngược nhìn Tô Đồ đang ngồi trên cao, hắn cũng đang nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Nàng nhìn hắn mà không hề chớp mắt, đã bao lâu rồi nàng chưa nhìn thấy hắn? Nàng cảm thấy mình đau lòng mình đã quá già nua rồi, phía trên đã hiện đầy nếp nhăn... Tư quân dịch lão (*)... Nàng rất nhớ hắn... Rất nhớ, rất nhớ hắn...

(*) Tư quân dịch lão: “quân” ở đây là người thương, người chồng, “quân” trong “phu quân”, không phải là “quân”- vua như trong “quân vương”. Tư quân dịch lão= nhớ một người thì sẽ rất mau già đi.

Lửa cháy bùng bùng khiến bầu trời lúc sáng lúc tối, chiếu sáng lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, hắn đẹp tựa như những tinh hoa khói lửa ở trên cao, nàng không cách nào với tới, chỉ có thể đứng giữa đám người để nhìn hắn từ xa, nàng nhỏ bé và hèn mọn như thế.

Nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, cúi đầu nhìn chuỗi vòng ngọc đang đeo trên cổ tay, nhìn rồi lại nhìn, trong nháy mắt cổ tay có cảm giác ấm áp tựa như là đang được bàn tay của Tô Đồ nhẹ nhàng nắm lấy.

Nàng nhẹ nhàng tháo vòng ngọc xuống, đem nó đặt lên tim. Nàng không thể mang theo cái này rời đi, nàng nhất định phải trả lại cho hắn. Nghĩ vậy, Mẫn Mẫn lặng lẽ rời khỏi đám người.

Tô Đồ ngồi trên đài cao, hoàn toàn không biết Mẫn Mẫn đã từng đứng dưới đài nhìn hắn, trong chốc lát khi ngọn lửa được đốt lên, hắn cúi đầu, vuốt ve từng đường thêu tinh tế trên tấm vải.

Nghe Bồ Na nói đây là do Mẫn Mẫn thêu, trên tấm vải là bức tranh thảo nguyên mênh mông vô tận, có hai người cưỡi chung một con ngựa, một nam một nữ, bọn họ đang cười, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc...

Mẫn Mẫn... Đây có phải là nguyện vọng trong lòng nàng không? Nàng hy vọng có thể cùng hắn rong ruổi trên thảo nguyên, dưới trời xanh mây trắng, không hề có nước mắt và đau thương, thống khổ và dằn vặt, thế nhưng ngay cả một nguyện vọng đơn giản như vậy mà hắn lại không làm được, để cho nàng thất vọng...

Ngón tay của hắn không những vuốt ve nữ nhân đang ngồi trên lưng ngựa. Mẫn Mẫn... Mẫn Mẫn,, Ngày mai nàng đã phải đi trở về rồi, trở về đất nước của nàng, nói đó có người thân của nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ lãng quên hết tất cả mọi thứ ở nơi đây, bao gồm cả người từng mang đau khổ đến cho nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ gặp một người toàn tâm toàn ý với nàng, cùng họ nắm tay làm bạn, sinh con dưỡng cái, đầu bạc răng long...

Nghĩ tới đây, Tô Đồ siết chặt tấm vải. Chỉ cần nghĩ như vậy là hắn cảm thấy trái tim mình như vỡ ra! Nàng sắp rời xa cuộc đời của hắn, rời xa mãi mãi... Mặc cho hắn kêu gào thế nào thì nàng cũng sẽ không quay đầu lại...

Mẫn Mẫn... Mẫn Mẫn... Ta rất nhớ... rất nhớ, rất nhớ nàng! Tô Đồ không ngồi yên được nữa, phút chốc đứng bật dậy.

Hàn Duy đứng bên cạnh, thấy thế bèn hỏi: “Vương thượng không tiếp tục xem nữa sao?”

Tô Đồ lắc đầu: “Không, ta hơi mệt, đi trước đây!”

“Dạ!” Hàn Duy nhìn Tô Đồ

Kể từ ngày cứu Chu cô nương trở về, Vương thượng đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt sắc bén của ngày trước đã không còn nữa, cả người bao trùm một bầu không khí mất mát đau thương, rõ ràng Vương thượng rất nhớ Chu cô nương, đã nhiều lần hắn nhìn thấy Vương thượng đứng trước cửa phòng của Chu cô nương, do dự không biết có nên đi vào hay không, nhưng lần nào cũng đều chán nản rời đi.

Tất cả mọi người trong Vương cung, bao gồm cả cấm vệ quân cũng đã xuất cung, hôm nay là khánh điển (*) của Quý quốc, mọi người được đặc biệt ân chuẩn cho nghỉ, trong Vương cung không có một bóng người.

(*) khánh điển: lễ lớn của quốc gia.

Mẫn Mẫn đi tới tấm cung của Tô Đồ, đặt vòng ngọc trên bàn, nhìn vòng ngọc, tầm mắt của nàng dần trở nên mơ hồ, nước mắt cũng trào ra.

Nàng run rẩy cắn môi dưới, như vậy cũng tốt, cuối cùng nàng cũng có thể rời đi mà không vướng bận cái gì... Nhưng tại sao lòng nàng lại đau như vậy? Ánh mắt nàng không thể rời khỏi chuỗi vòng ngọc này.

Tô Đồ trở về tấm cung, phát hiện bên trong có người, không khỏi mở miệng: “Là ai?”

Giọng nói này... Mẫn Mẫn xoay người.

Tô Đồ không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện trong tấm cung của hắn, khiến hắn kinh ngạc không thôi: “Mẫn Mẫn!”

Mẫn Mẫn ngơ ngẩn, không biết phải phản ứng thế nào, chỉ đứng im bất động, ngơ ngác nhìn hắn. Không phải là hắn đang ở ngoài cung để tham dự lễ hội sao? Làm sao lại...

Là ông trời đang thương hại hắn sao? Để cho hắn có thể gặp nàng ở thời khắc cuối cùng trước khi chia ly này... Nhìn Mẫn Mẫn mặc quần áo của Quý tộc, nàng vẫn luôn đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến cho hắn đau lòng, nhưng vẻ đẹp của nàng không thuộc về hắn, hắn đã sớm không còn tư cách...

“Nàng... đã thu dọn đồ đạc xong rồi sao?” Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Tô Đồ mới mở miệng nói chuyện, Mẫn Mẫn cứng ngắc gật đầu: “Ừm... đa số đều đã sắp xếp xong rồi...”

Tô Đồ gật đầu một cái: “Ngày mai ta sẽ tiễn nàng ra cửa khẩu.”

“Không cần! Không cần đến tiễn ta...” Nàng làm sao có thể nói với hắn một lời từ biệt? Nàng không làm được... không làm được...

“Đó là điều cuối cùng ta có thể làm cho nàng...” Chẳng lẽ ngay cả tư cách tiễn nàng cũng không có sao? Có phải nàng vẫn chưa tha thứ cho hắn?

Mẫn Mẫn cúi đầu, cắn chặt môi: “Người hèn mọn như ta, không dám làm phiền Quý vương...”

“Tại sao lại nói mình như vậy?” Trong lòng hắn, nàng không hề hèn mọn chút nào, nàng là nữ nhân quan trọng nhất, là người hắn quan tâm nhất!

Chẳng lẽ không đúng sao? Nàng cảm giác mình thật hèn mọn. Mẫn Mẫn nắm chặt tay lại, nước mắt không có tiền đồ lại rơi xuống. Nàng không thể khóc... cũng không thể khóc trước mặt hắn... nàng liều chết gạt đi nước mắt trên mặt mình.

Tô Đồ không ngừng chậm rãi đến gần nàng, đưa tay giúp nàng lau đi nước mắt, thậm chí gọi hai tiếng đã hành hạ hắn thật lâu: “Mẫn Mẫn...” Tựa như là hai chữ dễ nghe nhất trên đời này.

Mẫn Mẫn muốn lau nước mắt, lại phát hiện càng lau càng nhiều thêm: “Ta ... ta tới trả đồ lại cho người...”

Tô Đồ không hiểu, hỏi: “Đồ gì?”

Mẫn Mẫn xoay người, cầm chuỗi vòng ngọc đưa cho hắn: “Cái này...”

Tô Đồ nhìn vòng ngọc rồi lại nhìn nàng: “Nàng giữ đi!”

Nàng kiên quyết nói: “Không! Ta không thể mang nó đi...”

“Nếu như nàng vẫn kiên quyết như vậy... vậy...” Tô Đồ vươn tay, nàng đặt vòng ngọc vào trong tay hắn, vòng ngọc tựa như rất nặng, đè vào tim hắn.

“Đồ đã trả lại cho người rồi, ta phải đi đây...” Sau đó, Mẫn Mẫn đi lướt qua người hắn, mùi hương hoa quế nhàn nhạt khiến tim hắn nhói đau.

“Cám ơn nàng, bức tranh trên tấm vải, ta rất thích.” Hắn si ngốc nhìn bóng lưng lạnh lùng dứt khoát của nàng.

Mẫn Mẫn dừng bước, cắn chặt môi, eo mình tuyệt đối không được mềm lòng: “Người thích là tốt rồi!” Sau đó lại tiếp tục đi ra cửa.

“Mẫn Mẫn...” Qua ngày mai, hần chỉ có thể gọi tên nàng ở trong lòng ma 2thoi6.

Bước chên của Mẫn Mẫn bởi vì âm thanh này mà dừng lại.

“Mẫn Mẫn, nàng hãy nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

“Ta biết...” Mẫn Mẫn nắm chặt tay, móng tay hần sâu vào da thịt.

Giọng nói của hần khàn khàn: “Nàng nhớ phải giữ gìn sức khỏe...”

“Ta sẽ, ngươi cũng phải giữ gìn sức khỏe thật tốt!” Nói xong, nàng lại cất bước đi.

“Mẫn Mẫn...” Tô Đồ lại kêu tên nàng.

Mẫn Mẫn không nhin được mà quay đầu lại, hần dùng ánh mắt nóng rực để nhìn nàng, có trời mới biết hần không muốn để nàng đi nhiều như thế nào, hần không muốn buông tay nàng nhiều đến thế nào.

“Không có gì... Nàng đi nghỉ ngơi đi!”

Mẫn Mẫn quay đầu tiếp tục đi, khi ra tới cửa, Tô Đồ cũng không nhin được nữa: “Ta yêu nàng!”

Mẫn Mẫn bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người nhìn hần.

“Thật xin lỗi! Ta đã làm nhiều chuyện tổn thương nàng như vậy, ta chỉ muốn cho nàng biết... ta thật sự vô cùng yêu nàng!”

Toàn thân Mẫn Mẫn run lên: “Tới bây giờ.... Ngươi mới nói những lời này... thì có ích gì?”

“Ta biết... nhưng nếu như bây giờ không nói, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội để nói nữa rồi... Ta chỉ là... chỉ là...” Tô Đồ không biết mình đang nói gì, hần chỉ muốn nhìn nàng nhiều thêm một chút, hần không cách nào để nàng rời đi.

Mẫn Mẫn đau khổ nhìn hần, nước mắt lại một lần nữa tuôn trào, nàng chạy về phía hần, ôm lấy hần, khóc không thành tiếng: “Đừng nói gì nữa! Ôm ta! Xin hãy ôm chặt ta... Cho dù là một lần cuối cùng... xin hãy ôm chặt ta...”

Chương 10

Tô Đồ ôm nàng thật chặt, một tay đỡ sau gáy nàng, đôi mắt hôn lên môi nàng. Hần rất nhớ nàng. . . nhớ thân thể của nàng. . . đôi môi nàng. . . cả người nàng đều làm hần khao khát đến toàn thân tưởng đau!

Mẫn Mẫn cũng đáp lại hần, nàng để mặc hần đem mình dựa vào cửa, hôn như cuồng phong bão táp.

Hương thơm trên người nàng làm hần mê say, hần quen thuộc mở ra quần áo trên người nàng, bàn tay to lớn ấm áp ôm trọn bầu vú, nhẹ nhàng vuốt ve, đầu lưỡi liếm một đường dọc theo cổ, thưởng thức hương vị làn da mềm mại trắng nõn của nàng.

“Ừm. . . Ừm. . .” Mẫn Mẫn dường như cũng khao khát hần, tay của nàng dao động trên vòm ngực bẽn chác của hần.

Hần mở miệng ngậm chặt một nụ hoa, đầu lưỡi khẽ đảo quanh nụ hoa, kích thích nàng một trận run rẩy, khiến nàng khó nhin mà ưỡn ngực lên cao: “Aah. . . Ừm. . .”

“Mẫn Mẫn. . . Mẫn Mẫn. . .” Bàn tay to của hần trượt xuống chính giữa bắp đùi của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó.

“Ừ. . . Aaah. . .” Nàng phối hợp mở to hai chân, để cho hần không chút trở ngại mà thăm dò vào vùng cấm địa.

Nơi mẫn cảm nhất bị hần dùng tay và miệng công kích, Mẫn Mẫn khó nhin rên rỉ thành tiếng, hai tay bám vào vai hần, bắt lực dựa vào tường, vận vẹo thân thể, mãnh liệt khát vọng sự đụng chạm của hần.

“Nàng thơm quá. . .” Hần hôn hai bầu ngực căng tròn, một tay ở dưới xoa nhẹ lồi vào tiểu huyệt của nàng.

“Aaa~ . . . ừm. . .” Mẫn Mẫn như đang khát vọng hần tiến vào, bắp đùi càng thêm mở rộng.

Sau đó, Tô Đồ đưa ngón giữa vào trong tiểu huyết đã ẩm ướt của nàng, ngón cái nhẹ nhàng day day nhụy hoa, ngón tay xuyên qua giữa bộ lông mềm mại, bởi vì động tác của hắn mà cả bàn tay rất nhanh đã dính đầy ái dịch.

“Aaa. . . Ừm . . .” Kích thích như vậy khiến Mẫn Mẫn không thể

Mẫn Mẫn không thể đứng vững, cả người xụi lơ trên người Tô Đồ, không ngừng thở gấp.

Tô Đồ cúi người xuống, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm xung quanh rốn của nàng, sau đó cởi quần lót của nàng, đưa tay tách ra mật huyết, đưa lưỡi dò vào trong thưởng thức mật ngọt.

“A a a... Aaah...” Mẫn Mẫn run lên, thở dốc.

“Nàng thơm quá... vừa thơm vừa ngọt...” Hương vị này của nàng khiến cho hắn mê say, hắn cảm nhận được trong mật huyết của nàng đang tiết ra nhiều ái dịch.

Hắn đứng dậy, đem vật cứng rắn của mình đẩy vào trong mật huyết ẩm ướt, mật huyết chặt chẽ lập tức ôm trọn vật to lớn của hắn, nhất thời khiến hắn sinh ra khoái cảm mãnh liệt, sau đó lại chậm rãi chuyển động.

“Ừm... Aaah...” Mẫn Mẫn nhắm chặt mắt lại, cắn chặt môi, đặt tay lên vai hắn, cảm nhận sự sung sướng mãnh liệt này.

“Aaah... Mẫn Mẫn...” Hắn ôm hai chân nàng, để nàng dục vào vào trường, bên dưới mặc sức tra vào bên trong mật huyết của nàng.

“Aa... Aaaa... Tô Đồ... Ừm” Mẫn Mẫn bị hắn đung đưa, ma sát kịch liệt khiến cho nàng vô cùng sung sướng.

“Ahh...” Tô Đồ phóng túng ra vào mãnh liệt, cánh tay cũng phối hợp t

Eo nhịp, nâng mông nàng đỡ lên hạ xuống.

“A...Aaa...” Hắn đụng vào chỗ thật sâu trong cơ thể nàng, ma sát lúc nông lúc sâu, nàng vong tình sung sướng, ôm cổ hắn rên rỉ.

Tô Đồ cúi đầu hôn lên môi nàng, ôm nàng tới mép giường, đặt nàng nằm xuống mép giường, nửa người trên của nàng nằm trên giường, nửa người dưới ở ngoài giường, hắn tiếp tục dùng lực rút ra đẩy vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

Mẫn Mẫn đưa đẩy không ngừng, nàng phát ra âm thanh nức nở, khoái cảm cứ điên cuồng ập tới, cảm giác này chưa từng có ở những lần bọn họ hoan ái trước kia, nàng cảm giác tấm chăn bên dưới sắp bị mình đốt cháy rồi.

“Ahh... nàng thật ướt...” Hắn có thể cảm nhận được một luồng nhiệt nóng bỏng trong cơ thể nàng phóng mạnh về phía hắn.

“Tô Đồ... Aaaa...” Mẫn Mẫn bắt lực vặn vẹo hạ thân.

Tô Đồ nâng chân nàng đặt lên vai mình, khiến chỗ ra vào phía dưới càng thêm mở rộng, hắn cúi thấp người gần sát nàng, chỗ hai người giao hợp càng thêm chặt chẽ.

“Aaa...Aaah...” Tư thế này khiến Mẫn Mẫn vừa xấu hổ lại vừa sung sướng, mỗi một lần hắn đụng mạnh, không chỉ mật huyết mà ngay cả nhụy hoa cũng đó nhận áp lực của hắn, cái loại kích thích đó đem nàng đến một cảnh giới khác.

“Ah...” Hắn đưa đầy nửa người dưới của mình, miệng cũng không nhà rồi mà ngậm chặt đầu vú đang không ngừng đung đưa, mũi mũi hơi xen lẫn mùi thơm phảng phất trên người nàng tạo thành một hương vị khiến người ta mê say, làm hắn rung động không thôi.

“Aaa...aaa... Tô Đồ...ừm...” Mẫn Mẫn động thân, đưa tay xoa nắn hạt châu trước ngực hắn, tựa như đang khao khát nhiều hơn.

Một lúc sau, hắn lật người nàng lại, tiến vào từ đằng sau. Nhìn vật cứng rắn của mình và nơi tư mật của nàng kết hợp một chỗ, bàn tay hắn xoa nhẹ bầu ngực của nàng, tay còn lại vuốt ve nơi hai người giao hợp.

“Aaa...Aaa...” Tiến vào từ phía sau lại càng thêm sung sướng, mẫn mẫn quỳ sấp trên giường cao giọng rên rỉ.

Tư thế từ đằng sau càng không có gì gây trở ngại, hần buông tay mạnh mẽ ra vào bên trong nàng, cảm giác mật đạo của nàng đang nhanh chóng co rút lại, khi bức tường bên trong rút chặt lại thì vật cứng rắn của hần bị ầm ập buộc chặt, khoái cảm từ sâu trong cơ thể vọt lên toàn thân, khiến hần không có cách nào không chế, phải càng thêm ra sức tiến lên.

“Aaaaaaaa...” Hần ra vào mạnh mẽ khiến Mẫn Mẫn choáng váng, toàn thân cũng đang run rẩy.

Tô Đồ đỡ hông của nàng, co một chân đạp lên giường, một chân đạp xuống đất, ra vào nhanh hơn, mật huyết của nàng bởi vì động tác của hần mà co rút một cách dữ dội.

“A a a a... Tô Đồ...” Cảm giác sung sướng mãnh liệt lan ra toàn thân, mẫn mẫn64 cảm thấy sung sướng vô cùng.

“Mẫn Mẫn... Aah... Mẫn Mẫn...” Tô Đồ lắc lắc hông nàng, liều mạng ma sát với vật cứng rắn của hần, vẻ đẹp của nàng cũng nhanh chóng bức hần phát điên, hần giống như con dã thú lên cơn động tình, không có cách nào dừng lại, một lần lại một lần, càng lúc càng mãnh liệt.

“Aa... Tô Đồ...Aaaa”

“Mẫn Mẫn—” Ở thời khắc cuối cùng, Tô Đồ dùng sức đụng mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, bắn ra toàn bộ tinh hoa nóng bỏng của mình.

Mẫn Mẫn nằm trên giường, không còn chút sức lực nào, Tô Đồ nằm ở bên cạnh không ngừng thờ dốc. Hần và nàng đã từng có vô số lần hoan ái, nhưng lần này là lần điên cuồng nhất, có nhiều cảm giác nhất, hần chưa từng nghĩ giữa nam và nữ có thể đạt đến trình độ cực hạn như vậy...

Đợi hai người ổn định nhịp tim, Tô Đồ quan tâm đắp chăn cho Mẫn Mẫn, còn giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Nhìn khuôn mặt Mẫn Mẫn, trong lòng hần cảm thán không thôi. Ngày mai nàng sẽ biến mất trước mặt hần, hần không nên phát sinh những chuyện như vậy vào lúc này, những chuyện này chỉ càng khiến nàng thêm thương tâm mà thôi.

Mẫn Mẫn mở to đôi mắt sáng nhìn hần: “Tô Đồ...”

Hần khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng: “Ngủ đi!” Hần sẽ khiến chỉ khiến nàng đau lòng, khổ sở... Hần không có cách nào đến cho nàng hạnh phúc... Hần không xứng để có được nàng... không xứng đáng...

Mẫn Mẫn không hiểu: “Tô Đồ...”

Tô Đồ ngồi dậy, thâm tình nhìn nàng chăm chú: “Ngủ sớm một chút đi! Sáng sớm mai nàng phải lên đường rồi!”

Cái gì? Hần vẫn muốn nàng rời đi sao? Không phải là hần đã nói yêu nàng sao? “Tô Đồ... Chàng không giữ ta ở lại sao?”

Tô Đồ không nhìn nàng. Hần không có tư cách giữ nàng lại, càng không có tư cách yêu nàng: “Nàng không thuộc về Quỷ quốc!”

“Vậy tại sao chàng nói yêu ta?” Đã như vậy, tại sao hần lại nói câu kia? Tại sao?

Tô Đồ xuống giường, không màng theo chút tình cảm nào, mặc quần áo rồi nói: “Quên những lời ta đã nói đi!”

Mẫn Mẫn nắm chặt chần trước ngực mình, nhìn bóng lưng của hần, nàng đau lòng muốn chết!- “Chỉ cần chàng mở miệng bảo ta ở lại... ta sẽ ở lại...”

Nàng vừa nói ra, khiến cho Tô Đồ dừng bước. Hần cũng muốn mở miệng, chẳng qua là hần lấy lý do gì để mở miệng đây? Hần cũng không chắc chắn chuyện đó có thể lặp lại một lần nữa hay không, hần không biết mình có thể làm tổn thương nàng lần nữa hay không, hần cũng không chắc chắn mình có thể đem đến cho nàng hạnh phúc hay không!

Nàng nên lấy một người tốt hơn... Nàng không nên ở lại bên cạnh một nam nhân như hần...

Tô Đồ trầm mặc ra khỏi phòng, để lại Mẫn Mẫn cùng với căn phòng trống trải, nàng cắn chặt khóe nước mắt. Tại sao? Nếu hấn không cần nàng... tại sao còn nói yêu nàng? Tại sao còn tới trêu chọc nàng... nàng hận... nàng hận hấn... thế nhưng lại càng thương hấn nhiều hơn...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Đồ, Hàn Duy và Bồ Na đứng trước cửa cung điện tiền Ân Li và Mẫn Mẫn.

Tô Đồ nói với Ân Li : “Cho ta gửi lời hỏi thăm tới Hi Vương!”

Ân Li gật đầu: “Mấy ngày nay cảm ơn sự thiết đãi của người, nếu có thời gian rảnh, hoan nghênh người đến Nhật Hi quốc làm khách!”

Hấn gật đầu: “Được! Thượng lộ bình an!”

Ân Li nhìn Tô Đồ rồi lại nhìn Mẫn Mẫn: “Chẳng lẽ người... quên đi!” Tối hôm qua nàng đã liên tục hỏi Mẫn Mẫn, nhưng Mẫn Mẫn kiên quyết là phải trở về, chuyện này người ngoài như nàng có nói cũng không ích gì, tất cả phải do bọn họ quyết định mới được, nàng chỉ đành bất lực.

Tô Đồ biết Ân Li muốn nói cái gì nhưng hấn tự nói với mình không được ích kỉ như vậy, hấn nhất định phải suy nghĩ cho Mẫn Mẫn, chỉ có rời xa hấn, nàng mới tìm được hạnh phúc.

Từ trước đến giờ, hấn đều là một nam nhân thất bại, hấn không có cách nào đem lại hạnh phúc cho nàng, hấn chỉ biết làm cho nàng khóc, cái gì cũng không thể cho nàng, nếu vậy, cho dù không đành lòng, hấn cũng phải để nàng ra đi.

Bồ Na ôm Mẫn Mẫn: “Đi đường cẩn thận nhé!”

“Con biết rồi!”

Sau đó, Mẫn Mẫn đi tới trước mặt Tô Đồ, hấn cũng vươn tay ra với nàng: “Mẫn Mẫn, chúng ta đừng nói hẹn gặp lại...”

Nhìn tay hấn, nước mắt của Mẫn Mẫn đảo quanh vành mắt: “Ta sẽ không nắm tay chàng, bởi vì ta sẽ không tha thứ cho!” chàng, đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng!”

Tô Đồ nhìn đôi mắt đầm lệ của nàng: “Thật xin lỗi...” Đến cuối cùng, hấn chỉ có thể nói với nàng ba chữ này.

“Đừng nói lời xin lỗi với ta... Những thứ người đem đến cho ta... Ba chữ này không đủ...”

“Tuy ta có lỗi với nàng, nhưng ta rất cảm ơn ông trời đã để cho ta gặp nàng, nàng đã cho ta nếm trải cảm giác hạnh phúc, cho dù là ngắn ngủi, nhưng đối với ta mà nói thì như vậy cũng đã đủ rồi!” Hấn lấy vòng ngọc từ trong ngực ra, lại một lần nữa đeo lên tay nàng: “Đừng trả lại cho ta nữa, đã đưa cho nàng, ta không cách nào cầm lại, nếu nàng không cần thì hãy vứt nó đi... Món đồ mà nàng không cần thì nó cũng chẳng còn ý nghĩa...”

Mẫn Mẫn không ngừng rơi lệ. Lúc này rồi mà sao hấn còn phải bá đạo như vậy? Đời này, trừ hấn ra, nàng rốt cuộc có thể yêu ai khác nữa? Còn ai có thể mang đến cho nàng cả hạnh phúc lẫn đau khổ giống như hấn đây...

Ân Li nhìn dáng vẻ khó có thể chia lìa của bọn họ, cũng cảm thấy không chịu nổi. Hai người là rốt cuộc đã đủ chưa? Rõ ràng là rất yêu đối phương, nhưng lại muốn chia lìa, rốt cuộc bọn họ đang làm gì vậy? Khiến người xung quanh cũng cảm thấy đau lòng.

“Mẫn Mẫn...” Ân Li không nhịn được lên tiếng.

Mẫn Mẫn nhìn Tô Đồ, muốn đem khuôn mặt của hấn khắc sâu vào trong lòng, sau đó nàng quay đầu, bước lên xe ngựa.

“Giá!”

Xe ngựa chạy về phía trước, Bồ Na và Hàn Duy vẫy vẫy tay chào các nàng.

Mẫn Mẫn ngồi trong xe ngựa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào rèm xe đang rộng mở, nàng có thể nhìn thấy bóng dáng Tô Đồ rất rõ, cho đến lúc bóng dáng ấy càng lúc càng trở nên mờ hồ, dần dần khuất xa.

Nàng nhớ từng li từng tí những gì thuộc về hắn, nhớ từng câu từng chữ hắn đã nói với nàng, hắn cuồng vọng, khí phách, hắn buồn bã đau lòng, hắn dịu dàng thâm tình... Quá khứ ủa về tựa như một lưỡi dao cứa vào lòng nàng.

Nàng không muốn nghe hắn nói lời xin lỗi, nàng chỉ cần hắn nói yêu nàng. Nàng không muốn hắn nói lời xin lỗi, chỉ cần hắn mở miệng giữa nàng lại, nàng không muốn gì cả, chỉ muốn đời này kiếp này được ở bên cạnh hắn...

Nhìn xe ngựa đi càng lúc càng xa, Tô Đồ rõ ràng cảm giác được cơ thể mình cũng mất đi thứ gì đó bởi vì Mẫn Mẫn rời đi, nàng mang đi không chỉ chính bản thân nàng, nàng cũng đã mang theo trái tim của hắn.

Tha thứ cho ta, Mẫn Mẫn, ta yếu đuối bất lực như vậy, bây giờ không có cách nào mở miệng giữ nàng lại, đối mặt với nàng, ta thật sự không biết phải nói gì, không thể nói gì... cũng bởi vì ta quá yêu nàng...

Xe ngựa đã đi xa, xa khỏi tầm mắt hắn, mang theo người con gái mà hắn yêu thương. Đi thôi! Chỉ có rời khỏi hắn, nàng mới có được sự tự do thật sự... Quên hắn đi! Quên cả những nỗi đau mà hắn đã từng mang tới cho nàng! Nàng đáng giá có được nam nhân tốt hơn, còn hắn, hắn không có tư cách để trở thành nam nhân may mắn đó.

Mẫn Mẫn để bên cửa sổ, vịn vào thành cửa sổ, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Tô Đồ, nước mắt của nàng rơi càng nhiều thêm, mà trong lòng lại đang không ngừng gọi tên hắn.

“Mẫn Mẫn... Ta lừa muội...”

Mẫn Mẫn nâng đôi mắt đầy lệ, không hiểu nhìn Ân Li: “Tỷ lừa ta?”

Tuy rằng Tô Đồ không muốn nàng nói ra, nhưng nàng không thể không nói! Nếu Mẫn Mẫn cứ như vậy mà theo nàng về Nhật Hi quốc thì sau này nhất định sẽ hối hận.

“Thật ra thì... Sau khi muội bị trúng tên, ta tận mắt thấy Tô Đồ ôm muội khóc thất thanh, đáng vẻ thương tâm muốn chết đó khiến cho ta tin rằng hắn rất yêu muội...”

“Cái gì...” Mẫn Mẫn mở to mắt.

“Còn nữa... Muội hôn mê suốt mười ngày, hắn đã không ngủ, ngày đêm ngồi bên cạnh để chăm sóc uội, là hắn bảo ta đừng nói ra, bởi vì hắn tự trách mình đã tổn thương muội quá nhiều, muội bị thương khiến hắn vô cùng đau khổ, thậm chí hắn còn nói với ta, hắn là người không tốt, chỉ cần người nào ở bên cạnh hắn đều sẽ bị tổn thương...” Ân Li lại nói tiếp: “Ta từng nói với hắn, bởi vì hai nước là thù địch nên khiến muội khổ tâm dần vất, cho nên hắn không đành lòng thấy muội lo lắng vì những chuyện này. Trong một tháng muội tỉnh dưỡng, mỗi đêm hắn đều đứng bên cửa sổ ngắm muội ngủ, nhưng lại không dám bước vào, lần nào cũng đợi đến sáng sớm mới rời đi...”

Nghe vậy, Mẫn Mẫn vô cùng khiếp sợ: “Nhưng tại sao hắn không nói...” Tên ngốc kia... thật sự là đồ ngốc mà...

“Thâm tình của hắn đối với muội ta đều nhìn thấy, nhiều lần muốn nói với muội, nhưng cho dù thế nào thì hắn cũng xin ta đừng nói uội biết.”

Mẫn Mẫn lẩm bẩm: “Tại sao... rốt cuộc là tại sao?”

“Bởi vì hắn cảm thấy mình không có cách nào đem hạnh phúc đến uội... mặc dù hắn yêu muội như thế... Mẫn Mẫn hắn rất yêu muội!” Ân Li nhìn Mẫn Mẫn rốt cuộc cũng nói to.

Thấy Mẫn Mẫn cau mày nhìn ngoài cửa sổ, vẫn không nói tiếng nào, Ân Li gấp đến độ quay về phía trước hô to: “Dừng xe! Mẫn Mẫn muội còn do dự cái gì? Chẳng lẽ muội thật sự muốn rời đi sao? Rời xa Tô Đồ? Rời xa nam nhân muội yêu, rời xa nam nhân muội sao?”

“Ân Li...” Mẫn Mẫn run rẩy nắm tay Ân Li.

“Mẫn Mẫn, mau đi đi! Lần này nếu muội không nắm chặt thì sẽ vĩnh viễn đánh mất, ta không muốn sau này muội phải hối hận đâu!” Ân Li không ngừng thúc giục.

Mẫn Mẫn như vừa ra một quyết định, nàng đứng bật dậy, nhảy xuống xe ngựa, quay đầu nhìn Ân Li.

Ân Li cười cười nhìn nàng nói: “Muội cứ đi đi! Ta sẽ nói với cha muội, mau đi đi! Tô Đồ đang chờ muội đó!”

Mẫn Mẫn gật đầu thật mạnh, sau đó xoay người chạy đi.

Ân Li mừng rỡ nhìn Mẫn Mẫn đang chạy như điên. Đi đi! Mẫn Mẫn, hãy đuổi theo hạnh phúc của muội! Ân Li hiểu, chỉ có một người mới có thể mang đến hạnh phúc cho Mẫn Mẫn, duy nhất chỉ có một người trên thế gian...

Bên kia, Tô Đồ vẫn như cũ, si ngốc đứng trước cửa cung điện nhìn về phương xa.

Bố Na đến gần hắt, nhắc nhở: “Người đã đi xa rồi...”

Hàn Duy nắm tay mẹ mình rời đi: “Mẹ, hay là chúng ta đi trước thôi! Để cho Vương thượng yên lặng một chút đi!” Hắt hiểu tâm tình của Vương thượng lúc này khổ sở biết bao nhiêu, trên đời này, mấy ai có thể chịu đựng được đau khổ khi tự tay tiễn người mình yêu đi xa mãi mãi...

Bố Na vẫn không yên lòng, quay đầu lại nhìn Tô Đồ: “Ba Đồ Lỗ thật sự không sao chứ?”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ cho rằng Vương thượng sẽ tìm đến cái chết sao?”

Bố Na khinh thường: “Ai biết được! Con vẫn chưa có người yêu, đương nhiên sẽ không thể nào biết, trên đời này, mất đi người mình yêu là một chuyện tàn khốc thế nào!”

“Được rồi! Đi thôi! Mẹ, để cho Vương thượng yên lặng một chút đi!” Hàn Duy nói.

Bố Na càng lúc càng cảm thấy không ổn: “Không được! Ta thấy phải đi nói mấy câu khuyên nhủ hắt mới được!”

Nhìn mẹ mình đang định quay lại, Hàn Duy vội vàng chạy theo sai nói: “Mẹ! Mẹ đừng quấy rầy Vương thượng nữa...” Vương thượng đã rất thương tâm rồi!

“Ai da! Con không hiểu đâu!” Lúc này không nên để mặc hắt một mình được!”

“Mẹ...” Hàn Duy tức giận kéo tay bà.

“Đợi một chút.... Kia... là cái gì vậy?” Bố Na nhìn về phương xa, hình như có ai chạy về phía họ.

Hàn Duy cũng tò mò nhìn theo: “Hắt... Đừng nói là...”

Bố Na mở to mắt, vội vàng chạy đến bên cạnh Tô Đồ, gấp đến độ hét lên vớ hắt: “Ngài xem! Ngài mau nhìn xem. Là ai tới kia?”

Tô Đồ nhìn theo hướng tay của Bố Na, quả nhiên trông thấy có người đang chạy tới. Người kia... người kia...

“Mẫn Mẫn... là Mẫn Mẫn” Tô Đồ kinh ngạc.

Bố Na mừng rỡ, dùng sức đẩy hắt về phía trước: “Còn đứng đây làm gì? Mau đi đi!”

Phía xa xa, Mẫn Mẫn dốc sức chạy thục mạng. Nàng nhìn thấy... nàng nhìn thấy Tô Đồ rồi... còn có Bố Na và Hàn Duy nữa... Tô Đồ của nàng...

Tô Đồ nhanh chóng chạy về phía nàng, cuối cùng cũng đến trước mặt nàng, hắt ôm chặt lấy nàng: “Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn”

Mẫn Mẫn cũng ôm hắt: “Tô Đồ...”

Tô Đồ không khỏi nhìn nàng: “Mẫn Mẫn, sao nàng lại...”

Mẫn Mẫn tức giận nói: “Chàng thật đáng chết! Tại sao phải gạt ta? Tại sao không nói thật cho ta biết?”

“Mẫn Mẫn...” Hắt không hiểu lời nói của nàng.

“Ân Li đã nói tất cả với ta! Chàng thật sự là nam nhân ngu ngốc nhất thiên hạ! Ta không cần gì hết! Ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng... Nếu chàng không có cách nào đem hạnh phúc đến cho ta vậy hãy để ta mang hạnh phúc đến cho chàng... Không có chàng.... Ta còn có gì nữa đây....” Mẫn Mẫn vừa khóc vừa chỉ trích hắt.

“Mẫn Mẫn...” Tô Đồ ôm chặt lấy nàng: “Ta thật sự là ngu ngốc ... ta là nam nhân ngu ngốc nhất thiên hạ, nhưng ta cũng là nam nhân yêu nàng nhất thiên hạ!”

Mẫn Mẫn nhắm mắt lại, tựa vào ngực hắn: “Vậy thì đừng buông tay ta ra nữa, từ nay về sau, cho dù chàng có lý do gì thì cũng không được rời xa ta, ta đã quyết sẽ bám theo chàng cả đời!”

“Mẫn Mẫn, nàng yên tâm, ta sẽ không bao giờ... không bao giờ buông tay nàng ra nữa!” Nói xong, hắn và nàng ôm nhau thật chặt.

Bố Na đứng bên cạnh mặt mày hớn hở. Thật sự là quá tốt! Tất cả cuối cùng cũng viên mãn. Tiếp đó, bà lôi kéo con trai đang nhìn đăm đăm: “Được rồi! Đừng nhìn nữa, bây giờ chúng ta có thể đi rồi!”

Cái này không phải rất giống diễn tuồng chứ? Cái loại tình yêu oanh tạc thế này, hắn thật sự cảm thấy...

Hàn Duy còn chưa kịp tiêu hoá sự thật trước mắt, đã bị lời nói của mẫu thân dọa cho giật mình.

“Đúng rồi! Bây giờ Ba Đồ Lỗ sắp phải cưới thê tử, con trai à! Rốt cuộc thì khi nào con mới cưới vợ sinh con, để ta bồng cháu đây?”

“Ồ... Cái này.... Từ từ rồi hãy nói...” Cưới vợ thật sự là một chuyện phiền toái! Cứ như hắn bây giờ chẳng phải là nhẹ nhàng sung sướng hơn sao?

“Lần ào con cũng nói như vậy, phải biết bất hiếu hứa tam, vô hậu vi đại (*) chứ...”

Mẹ hắn lại bắt đầu rồi! Hàn Duy vội vàng nói: “Được rồi! Con còn có công việc phải xử lý, mẹ, con đi trước đây...”

“Tiểu tử thú! Lần nào nói đến chuyện này cũng chuồn mất...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-vuong>